BESTSELLER

EDITURA MIRON

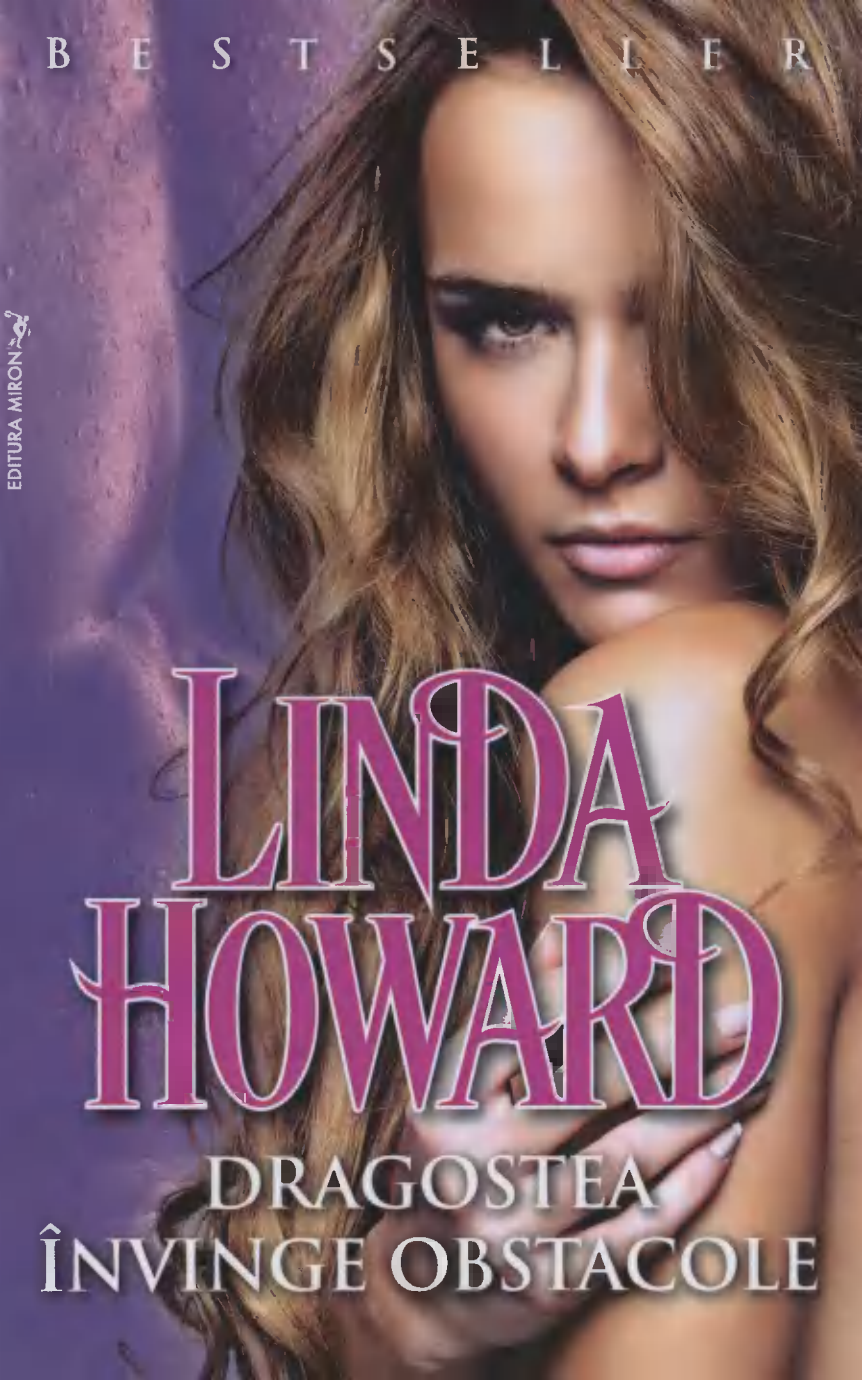

LINDA HOWARD

DRAGOSTEA ÎNVINGE OBSTACOLE

Jina Modell lucrează în departamentul Comunicații al unei organizații paramilitare și îi place foarte mult ce face. Îi convine remunerația, cum îi convine și detașarea pe care o impune meseria, iar în Washington DC este foarte apreciată. Cel mai mult îi place să le "tragă șuturi în fund" teroriștilor, fără să fie nevoită să iasă din camera de control cu climatizare electronizată. Cînd Jina va dovedi că are aptitudini pentru acțiune și orientare în spațiu, ea va fi detașată să lucreze ca operator dronă, pe teren, alături de o echipă de Operațiuni Secrete: o unitate paramilitară de elită. Singura ei problemă era că nu are calități atletice deosebite. Întrucît nu avea pregătirea fizică pentru munca de teren, a trebuit să învețe să alerge și să înoate pe distanțe mari, să sară din avion cu parașuta, să tragă cu arma... sau să rămînă fără loc de muncă.

Coordonatorul echipei este Levi, cu nume de cod Asul. El nu are prea multă încredere în Jina, pe care a poreclit-o Iubita, imediat ce i-a auzit vocea ușor răgușită și sexi, dar o urmărește cum face față instruirii riguroase. Ultimul lucru de care avea el nevoie acum era tocilara asta, care îi va ține pe loc, împiedicîndu-i să deruleze o operațiune periculoasă. Totuși, în următoarele luni este foarte surprins cînd vede cum Iubita înflorește în noul mediu de activitate și dă dovadă de atîta curaj, încît cîștigă admirația tuturor colegilor ei duri, rodați în bătălii. Și mai surprinzător este faptul că liderul echipei, de altfel un bărbat foarte disciplinat, nu se gîndește la altceva decît la cum să-i sărute gura păcătoasă... întrucît între cei doi există o chimie efervescentă.

În tot acest timp o influentă membră a Congresului depune eforturi susținute ca să distrugă echipele de Operațiuni, astfel că se pregătește o capcană și echipa lui Levi este surprinsă într-o ambuscadă în Siria. În timp ce toți membrii activi sînt trimiși în misiune, Jina rămîne la bază, ca să controleze drona de supraveghere, iar pe nepregătite, baza este atacată cu explozive. Camarazii ei de luptă o cred moartă pe Jina, însă ea scapă în deșert, unde va supraviețui în condiții foarte severe și va încerca să nu fie descoperită de dușmani, reușind chiar să ajungă din urmă echipa, înainte ca aceasta să fie scoasă din țară.

Niciodată Levi nu a lăsat în urma sa un soldat, cu atît mai puțin pe această femeie curajoasă, de care s-a îndrăgostit. El o va aduce înapoi pe femeia lăsată în urmă, vie sau moartă.

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

TOATE DREPTURILE REZERVATE
© EDITURA MIRON

LINDA HOWARD – THE WOMAN LEFT BEHIND

Traducere de Cornelia Cernetchi

LINDA
HOWARD

DRAGOSTEA
ÎNVINGE OBSTACOLE

EDITURA MIRON

PROLOG

Joan Kingsley, membră a Congresului umbla tăcută prin casa ei cufundată în beznă, fără să aprindă luminile, fiindcă de cîteva zile prefera întunericul. Detesta soarele, fiindcă strălucește, oamenii pentru că rîd, zilele pentru că trec. Durerea din inima și sufletul ei era prea copleșitoare, așa încît nu putea să facă mai mult decît să funcționeze ca un automat.

Detesta casa. Era mult prea mare pentru ea, dar chiar și așa, tot nu se putea decide să o părăsească. Ea și Dexter s-au îndrăgostit de casa aceasta imediat ce au văzut-o; au făcut mari eforturi financiare ca să o cumpere și de cum s-au mutat în ea, s-au simțit acasă. Aici și-au crescut fiul. Aici și-au văzut materializate visele de mărire și dorința de avere. Au muncit pe rupte pentru toate, desigur, iar roadele au prins contur.

Acum, însă, era goală, fără Dexter.

L-a iubit atît de mult. Îl mai iubea și acum. Moartea nu poate stinge dragostea, ci dimpotrivă o păstrează, numai că acum e doar durere, în loc de strălucire.

Ea a fost de vină pentru că el a murit – ea și Alex MacNamara. Atît de mult îl ura pe ticălos, încît ura s-a amplificat cu timpul. Și acum o ținea sub supraveghere, o urmărea, îi intercepta convorbirile și-i citea corespondența. În fine, așa credea el, că îi interceptează toate comunicările, dar cu puțin noroc, tot ce nu știa îi făcea mult rău. Exact de asta se ocupa ea acum.

MacNamara își imagina că a pus-o cu botul pe labe. O forțase să demisioneze din postul care-i conferea putere, soțul ei era mort, iar cohorta ei din cadrul echipei Operative plecase din țară.

Pentru moment era mulțumită că l-a lăsat să creadă asta. Devan Hubbert era mai isteț decît oricare din experții în computere ai lui MacNamara, extrem de isteț. Date fiind momentul și instrumentele, nu exista nici un firewall pe care să nu-l poată străpunge, nici un sistem pe care să nu-l poată sparge, nici o soluție pe care să nu o născocească, în caz că o cereau circumstanțele. Era suficient de flexibil, încît să poată trece rapid la vechile tehnologii. A reluat legătura cu ea la o săptămînă după plecarea din țară.

Nici ea nu a știut de ce; nu mai avea nici o putere, mulțumită lui MacNamara. Nu mai avea de vînzare nici o informație, sau influență. Devan rămăsese acolo pentru bani, la fel ca ea. Este al naibii de scump să te menții într-un post de putere în D.C, dar, dacă vrei să faci bani grei, aici trebuie să stai. Dexter a fost foarte mulțumit, sincer, de tot ce au reușit să obțină, ba chiar a susținut-o deplin în intențiile ei să le vîndă rușilor informații neînsemnate, din care a profitat la maxim. Cu suficienți bani și putere în spatele ei, ar fi putut merge pînă la capăt, adică la Casa Albă. Ce ironie amară că tocmai Dexter și-a pierdut viața în această schemă, nu ea. El a făcut ce a tot făcut de-a lungul timpului: a susținut-o.

Nu știa din ce motiv, dar Devan a păstrat legătura cu ea. El avea o idee mai clară despre cum să se răzbune pe MacNamara. Poate că întrezărea posibilitatea de a obține mai mulți bani, deși ea nu-și dădea seama cum; pentru moment putea ascunde implicarea ei cu rușii, însă nici uciderea lui MacNamara nu ar anula-o.

Nu-i mai păsa. Oricum, în prezent banii nu mai contau. Tot ce-și dorea era să-l facă pe MacNamara să plătească pentru moartea lui Dexter, iar dacă i-ar putea răpune și prețioasele echipe Operative, cu atît mai bine.

Într-un fel sau altul, el trebuia să moară.

Capitolul 1

– Ați fost cu toții redistribuiți, le spuse sec Axel MacNamara.

În biroul lui MacNamara se înghesuiseră zece reprezentanți ai diferitelor departamente. Începerea era surprinzător de mică și întunecoasă, pentru un șef al organizației. Jina Modell nu a avut norocul să intre printre primii doi, care au ocupat scaunele pentru vizitatori, așa că ea și încă șapte persoane au rămas în picioare, în acel spațiu insuficient.

Prima ei reacție la anunțul făcut de MacNamara a fost una de eliberare; niciunul din cei prezenți nu știa pentru ce au fost convocați, iar ea se aștepta să fie concediată – se pregătise pentru ce era mai rău, adică o concediere, fiindcă știa că bugetele se tot reduc, chiar și cele alocate proiectelor obscure, finanțate de bani care sînt îngropați adînc și aproape invizibili.

Evident că nu doar ea gîndea așa, ci mai mulți colegi, fiindcă se auzi în cameră un murmur colectiv, urmat de răsuflări ușurate.

Totuși privea încruntată. Da, e bine să ai o slujbă, mai ales una deosebită, ca aceasta. Lucra la Comunicații și chiar îi plăcea. Îi plăcea salariul, o mulțumea factorul „sînge rece", iar asta era cu adevărat ceva special pentru D.C. – în plus mai era și satisfacția indirectă că le trage șuturi în fund teroriștilor prin acțiunile echipei Operative. Pe toate le făcea fără să iasă din camera de Comunicații perfect climatizată. Îi plăcea confortul oferit de incintele climatizate. Redistribuirea putea să nu fie un lucru tocmai bun.

– Redistribuiți unde? întrebă ea, după ce s-a lăsat liniștea, deși toți aveau aceeași întrebare în minte.

MacNamara nu se obosi să o privească.

– Echipele, continuă el, după ce luă o foaie de hîrtie, de pe care citi ceva, apoi se strîmbă, de parcă nu i-ar fi plăcut ce vede scris, cu toate că în calitatea lui de șef al agenției, era practic evident că el a redactat-o. Donnely, tu pleci în echipa lui Kodak. Ervin, tu ești cu Omul de Zăpadă. Modell, la Asul. Apoi continuă să citească lista, informîndu-i pe rînd la ce echipă au fost repartizați, deși nici unul din cei prezenți nu știa ce naiba urma să facă acolo.

„Asul" era numele de cod al lui Levi Butcher. Îi știa numele, dar nu-l cunoscuse personal pe nici unul din agenții secreți. Asul avea reputația unuia care acceptă cele mai dificile misiuni, iar acum ce naiba trebuia să mai facă?

Jina se autoeducase să gîndească înainte de a deschide gura, fiindcă slujba ei îi cerea asta. Nimeni nu trebuia să știe ce face ea în realitate, sau unde anume lucrează. Luă o scurtă pauză de gîndire – trebuia să pună cîteva întrebări și absolut nimeni de acolo nu îndrăznea să întrebe, fiindcă evident, erau cu toții intimidați de reputația proastă a lui MacNamara.

Ridică mîna, iar MacNamara o observă și se opri din citit, ridică privirea, apoi urlă spre ea:

– Ce-i?

– Ce vom face în acele echipe? veni întrebarea ei. Îi observă surprinderea, cînd a realizat că tot ea a vorbit și acum, nu un alt coleg. Era obișnuită cu astfel de reacții la vocea ei; și ce dacă? Situația actuală era interesantă pentru toți, însă ea, pentru că lucra la Comunicații, nu avea deloc pregătire fizică, așa cum aveau cei din echipa de Operațiuni, lucru care putea să fie chiar dezastruos pentru ceilalți.

– O să ajung mai repede și la partea asta, dacă nu mă mai întrerupi, răcni MacNamara.

– Te-am întrerupt doar o dată, comentă ea. Poate i se părea, însă ceilalți colegi parcă băteau în retragere, lăsînd-o pradă atacurilor lui MacNamara. Exact, nu era doar o părere, ci realitatea.

– De două ori pînă acum.

Avea dreptate. Se străduí să-și țină gura, pînă ce-l văzu că reia lectura. După ce a transmis fiecăruia din ei noua însărcinare – deși nimeni nu știa ce îi așteaptă – MacNamara s-a rezemat comod pe spătar și le-a zis:

– Voi zece ați obținut rezultatele cele mai bune la orientare spațială și la testele de acțiune...

Jina își mușcă limba din nou. Ce orientare spațială și teste de acțiune? Doar ea nu a dat nici un test. Din cîte știa, nici ceilalți nu au dat așa ceva vreodată.

– Ce orientare spațială și teste de acțiune?

Drace! Din nou gura vorbea fără ea.

MacNamara îi aruncă din nou acea privire ucigașă de lup și iar se lăsă tăcerea în cameră. Începu să bată rapid cu creionul pe birou, nervos. Pe fața lui se citea clar că ar fi vrut să o ucidă și să-i ascundă apoi cadavrul undeva. Se mulțumi să spună doar:

– Jocurile video din sala de relaxare.

Ah. Se auzeau comentarii în șoaptă. În urmă cu cîteva luni au fost instalate niște jocuri video cu tematici de război, iar cîțiva dintre ei au devenit imediat captivați de ele și s-au apucat să joace în pauze, ba chiar au făcut întreceri, ca să vadă cine obține cel mai mare punctaj. Jina era foarte pricepută la jocurile pe computer, așa că a acceptat provocarea și a intrat în competiție. A reușit să obțină cele mai bune scoruri, enervîndu-i pe băieții care au tot comentat că fetele nu sînt bune la aceste jocuri. Totuși ea le-a demonstrat că se înșeală. Jocurile erau mult mai complicate și asemănătoare cu realitatea, spre deosebire de cele comercializate; era nevoie de mult „sînge rece" pentru a-ți ridica scorul, iar ea a dovedit cît de bine controlează acest element.

Ridică mîna din nou. Doamne, oare numai ea avea gură? De ce nimeni nu pune întrebări și nu face observații?

MacNamara se scărpină sub nas și mormăi o înjurătură.

– Nu sînt calificată să ies pe teren cu astfel de echipe, mărturisi ea. Era oricum revoltată că trebuie să recunoască realitatea, însă acesta era adevărul. Oricît de pricepută ar fi fost la jocurile pe computer, cei de la Operațiuni erau un fel de super-oameni. Înotau și alergau sute de mile. Petreceau zeci de ore la antrenamente grele. Trăgeau în ghinda de stejar de la zeci de metri și o nimereau. Știa că de multe ori echipa lucra și cu femei pregătite special, dar ea nu se număra printre acele femei. Știa să înoate, alerga destul de bine, dar nu era o Miss Fitness.

– Niciunul dintre voi nu este pregătit, îi întoarse el vorba. Toți veți fi instruiți. Oricum, vouă nu vi se va cere să faceți efort fizic.

– Atunci nouă ce ni se va...începu Jina, însă el o opri, ridicînd mîna agasat.

– Vreau să vă reamintesc tuturor că ați jurat să păstrați secretul în legătură cu tot ce este legat de această slujbă. Răspunsul este că membrii echipei sînt foarte buni în situații limită, dar asta are un preț. Cînd vezi venind spre tine un păstor și stai să socotești în cît timp va ajunge la tine, asta consumă timp și te distrage de la scopul misiunii. Nu foarte mult, fiindcă sînt implicați oameni cu pregătire specială, însă secundele contează. S-au făcut mii de analize, iar la fiecare misiune s-a constatat necesară prezența unui operator dedicat mișcării și temporizării, care să analizeze situația, iar asta face diferența. Operatorul supraveghează zona cu o dronă, controlată de computer. O pereche de ochi în plus sporește succesul misiunii cu trei la sută; șansa să apară victime umane scade cu doi la sută. Modificările sînt mici, dar importante.

Mai ales pentru acei membri ai echipei care au căzut victime, se gîndi Jina. Bine, ea își dădea foarte bine seama de ce este important acest aspect. Cu toate astea, nu se vedea deloc într-o situație pe teren. Nu era...în fine, nu era specială cu nimic. Nu era nici genul atletic, nici genul îndrăzneț, nici nu era vreun medium, așadar cum naiba să știe ea în ce direcție o va lua păstorul, știind că niciodată nu s-a priceput la asemenea aspecte. Era bună doar la un anume joc pe teme de război, atîta tot.

Treaba asta nu va merge.

– Treaba asta nu va merge, zise ea.

MacNamara se luă cu mîinile de cap și se trăgea insistent de păr, de parcă voia să și-l smulgă din rădăcină, cu toate că în gestul lui ea citea mai degrabă dorința să-i strivească ei țeasta.

– Sigur că nu, zise el printre dinți. Nu putem spune că știm ce facem, sau că nu am luat în considerare toate posibilitățile și obstacolele, ori că nu v-am analizat pe toți zece, astfel că vă cunoaștem mai bine decît vă cunoașteți voi înșivă. Așa că ne-am gîndit să vă lăsăm pe toți zece să jucați, să vă hliziți și să vă distrați, ca să vedem apoi cît de rău puteți să o dați în bară.

Jinei nu-i plăcea să fie analizată fără știrea ei. I se părea un fel de spionaj pervers, prin gaura cheii de la ușa toaletei pentru femei. Pe de altă parte, știa că acei analiști erau foarte pricepuți în tot ce fac, așa că se mai liniști puțin.

– Dacă unii dintre noi nu sînt interesați? întrebă ea, văzînd că toți ceilalți tac – măcar să fie ea curioasa, chiar dacă tovarășii ei aveau testicule, nu ea. Ale ei erau cele mentale; în fine, pe șleau fie spus.

– În cazul ăsta, fă-ți bagajele și găsește-ți altceva de lucru, o provocă Mac Namara. Nu vreau să am de-a face cu perdanți. Deja au fost angajați alții pe posturile ocupate de voi.

În sfîrșit, a vorbit și altcineva!

– În concluzie, dacă nu facem față la instrucție, sau vom fi răniți în misiune, vom rămîne fără slujbă.

MacNamara strînse din buze pînă ce în loc de gură se mai vedea doar o linie subțire, iar ochii îi străluceau fioroși cînd le-a dat replica:

– De oamenii mei eu am grijă. Dacă va fi rănit cineva, acela va fi tratat ca oricare membru al echipei. Veți primi îngrijiri medicale, veți fi redistribuiți, veți primi pensie – tot ce va fi necesar. Oameni, buni, știu că este o treabă dificilă. Dintre toți cei care ați jucat jocurile acelea, doar zece au obținut punctaj suficient ca să fie luați în considerare. Nu aș fi făcut mișcarea asta, dacă am fi considerat că beneficiile nu merită riscul. Nu vă trimite nimeni direct în acțiune, decît dacă va fi mare nevoie, caz în care va trebui să fiți în formă, ca să nu îi țineți în loc pe cei ocupați cu misiunea. Mai sînt întrebări? Nici nu gîndeam că vor fi. Acum, eliberați-vă birourile, iar mîine dimineață, la șapte fix vă prezentați la subsol. Să fiți echipați cu șorturi, tricouri și încălțăminte de antrenament. Veți fi transportați într-o locație unde veți începe pregătirea fizică.

Pregătire fizică, își zise Jina. *M-ai dat gata cu asta.*

Microbuzul Ford Tranzit rablagit, cu cincisprezece locuri și acoperit de rugină se opri în scrîșnet de frîne și gemete de transmisie. Trecuse demult de stadiul „uzat", iar în prezent se afla în categoria „poate muri oricînd". Banchetele erau sfîșiate și zgîriate, iar prin gaura din podea Jina s-a tot uitat la asfaltul de pe străzi. Motorul tușea ca un fumător-veteran, avea șocul tras și direcția protesta la fiecare deviere de la drumul drept. Nu ar fi mirat-o dacă ar fi trebuit să coboare toți ca să-l împingă pînă la destinație.

Totuși, vehiculul a reușit să ajungă, după multe rugăciuni și pumni strînși. După ce un băiatul s-a apropiat de portieră și a

deschis-o, toți zece au coborît rînd pe rînd. Ultimul a închis-o la loc, iar imediat șoferul a pornit, parcă nerăbdător să ducă vehiculul mai repede la locul unde odihnea cînd nu era nevoie de el.

S-au uitat curioși de jur împrejur.

– Unde naiba sîntem? întrebă unul din băieți.

La dracu'n praznic, se gîndi Jina, dar nu scoase o vorbă. Fusese atentă la direcția traseului, așadar știa că se află undeva prin Virginia. Au fost lăsați într-un loc deschis, unde se vedeau împrăștiați baloți de fîn, panouri de lemn verticale, cu sfori groase, înnodate pe alocuri, grămezi de sîrmă ghimpată încurcată, precum și alte accesorii a căror utilizare nu era chiar evidentă, însă probabil erau destinate torturii – în special a ei. Un drumeag prăfuit înconjura locația, apoi dispărea undeva în pădurea din depărtare, dar nici acest drum nu era unul obișnuit. Se vedeau movile și dîmburi pe alocuri, legate prin întinderi de nisip sau bălți cu noroi. Ce nu se vedea deloc era o cît de mică urmă de civilizație, cum ar fi fost un automat cu cafea.

De cînd au rămas acolo, simțea deja cum i se depune pe gît praful roșiatic, fin, după ce îi căptușea nările. În Georgia văzuse mult praf roșu; nu se temea de el, dar nici nu-i plăcea. Nu-i plăcea praful, transpirația, nu-i plăcea nimic de acolo.

Las-o moale, ghiocel. Mai bine să transpiri, decît să rămîi șomer – măcar deocamdată. Nu putea spune că ziua de mîine era foarte promițătoare.

Militari se agitau în jurul lor. Erau cel puțin treizeci de bărbați în zona de pregătire, iar ei făceau lucruri imposibile pentru mintea oamenilor de rînd. Se auzeau detunături repetate, iar ele veneau de la arme automate, care au făcut-o să tresară speriată, dar și să se uite în jurul ei, ca să depisteze sursa loc. Nu se vedeau nici ținte și nu se știa de unde provin sunetele. Mirosul acru de praf de pușcă ars sufocase zona,

așadar împușcăturile veneau de undeva, de aproape. Grupul lor rămase strîns unit, iar băieții priveau muți cum ceilalți se ocupau de detonări și alte operațiuni periculoase, pe care ei înșiși vor învăța să le facă. Ce să mai spună? Opțiunea era ori asta, ori să-și caute ceva de lucru. Din nou se gîndi la ceva frumos, ca să se protejeze.

Soarele dogorea deasupra lor. Transpira fără să-și dea seama. Din pricina prafului infernal, simțea cum gîtul se transformă într-o vale a morții.

În cele din urmă părea că i-a văzut cineva – sau, cel puțin acel cineva a decis că au fost lăsați să aștepte prea mult – în special fiindcă nimic nu părea să le scape tipilor de acolo. Se apropia de ei un bărbat masiv, ras pe cap, foarte bronzat și cu o barbă scurtă, îngrijită, grizonată. Purta un tricou măsliniu, ud-leoarcă de transpirație, un șort kaki și ghete de culoarea nisipului. Era pudrat cu nisip fin, care se transformase ici, colo în dîre de noroi prelinse pe formele lui. Arăta ca un zid de mușchi mișcător. Se apropie de ei și le spuse:

– Sînteți NVG-iști, nu-i așa?

Nou-Veniții Ghinioniști. Era imposibil să lucreze în acel departament și să nu fi învățat deja cîteva expresii și prescurtări militare, așa încît nimeni nu se puse în situația umilitoare de a întreba ce înseamnă asta. Din contră, cîțiva au dat din cap afirmativ.

– Eu sînt Baxter. Nu a menționat dacă acela era numele sau prenumele, oricum nu conta. În regulă, vom începe ca la înrolarea în armată. Pentru început veți alerga. Trebuie să vedem cine este în formă bună și cine nu este. Urmați-mă.

Porni într-o alergare ușoară și, cu toată masa musculară deloc neglijabilă, se mișca extrem de bine. Cei zece s-au uitat unul la celălalt, apoi au început să alerge în spatele lui. Jina preferă să rămînă pe la mijlocul plutonului, căutînd să

aibă mereu în cîmpul vizual capul ras al lui Baxter. Nu voia să rămînă ultima, dar nici nu voia să fie prima; asta fiindcă nu dorea să fie remarcată. Va trebui să mențină un ritm constant; să-și dozeze energia, fiindcă nu știa ce îi așteaptă în continuare.

Teoria era bună, doar că în practică însemna că trupurile în alergare, înghesuite, aflate în fața ei – fiind toate superioare ca înălțime față de ea - îi vor obtura, ba, uneori o vor împiedica să evalueze structura terenului. Simți că se dezechilibrează imediat ce sub talpă apăru o denivelare, apoi dădu de o zonă cu suprafața sub nivelul celei de mai devreme; cînd a ajuns în zona cu nisip, picioarele i s-au cufundat în masa amorfă și imediat i-a pătruns nisip în pantofii sport pe care-i purta.

Acum dădea o explicație simplă faptului că toți bărbații de la baza de pregătire purtau bocanci înalți, legați cu șireturi, nu pantofi de sport, ca ea și ceilalți nouă fraieri NVG-iști. Asta cu toate că MacNamara le-a specificat clar că au nevoie de încălțăminte specială de sport.

O lecție învățată. Trebuia să-i întrebe pe cei care fac des astfel de pregătiri ce fel de încălțăminte era mai potrivită.

Asta numai dacă presupunea că nu va fi ea prima exclusă din grupul de pregătire fizică.

A naibii să fiu dacă mă las, se gîndi ea. Nu pretindea că dorește să facă parte dintr-un grup de operațiuni speciale, dar nici nu dorea să dea greș. Fusese crescută în provincie, undeva prin sud-estul Georgiei și aproape tot anul alerga desculță, așa că acum mai mult ca sigur se va ține măcar după cîțiva din băieții care erau obișnuiți să alerge pe pistele din parcuri sau pe străzile orașului.

După vreo cinci minute își simțea mușchii înfierbîntați, iar inima îi bătea să-i spargă pieptul; de-abia mai putea să respire. Cinci minute! Era într-o formă mult mai proastă decît se așteptase. În același timp băieții din spatele ei realizau cu siguranță

că aleargă în spatele unei *fete*, așa că au început toți să accelereze ritmul.

Jina se ținea tare, alerga din răsputeri, hotărîtă să-și păstreze locul din mijlocul plutonului. Atît trebuia să facă acum. Nu trebuia să cîștige vreo cursă, ci doar să facă tot posibilul ca să nu atragă atenția asupra sa.

Brusc simți pe cineva care o înghiontește cu umărul și o împinge spre marginea drumului. Își pierdu ritmul, dar cînd reuși să-și revină, aproape că rămăsese cea din urmă. Gîfîia îngrozitor, de-abia mai putea să tragă aer în piept, dar tot îl recunoscu pe cel care i-a tras ghiontul perturbator. Era Donnely; știa că vine de la departamentul încriptări și că fusese nominalizat în echipa lui Kodak. Docilul Kodak era persoana pe care ea însăși ar fi ales-o, dacă ar fi avut șansa să opteze.

Ticălosul. Donnely, nu Kodak. Jina se chinuia să răsufle prelung și să tragă aer adînc, iar asta o ajuta să recupereze locul, astfel că îi ajunse din urmă pe cîțiva colegi, reușind să alerge în paralel cu Donnely. Fiindcă terenul era din ce în ce mai accidentat, nu putea risca să ridice privirea din pămînt, dar nici nu voia să-l cruțe. Donnely părea că-i simte prezența în spatele lui: aruncă o privire peste umăr, iar ea profită de momentana lipsă de atenție și își întinse ușor piciorul, ca să-l împiedice. Intervenția nu a fost deloc intruzivă, fiindcă, dacă și-ar fi pus mintea cu el și i-ar fi pus piedică, ar fi căzut și ea; așa cum a făcut, a reușit să-l facă să-și piardă echilibrul și să ridice ambele brațe, ca să-l recapete rapid. A fost o încercare eșuată, care se soldată cu o căzătură în lateral și contactul brutal al obrazului cu țărîna.

Cum probabil Baxter avea ochi la ceafă, se auzi îndemnul lui baritonal spre cel căzut:

– Ridică-te și aleargă!

Donnely se ridică stîngaci și își continuă sprintul în spatele celorlalți, umilit de distanța greu de recuperat, în spatele ultimilor alergători și mai mult ca sigur că i se golise demult rezervorul de energie, care l-ar fi ajutat în acest sens. Acum ea îl privea peste umăr și-i remarcă fața roșie și gura căscată.

Pe toți dracii! De ce a trebuit să o îmbrîncească? Ea nu i-a făcut nimic niciodată, nici nu i-a adresat vreun cuvînt urît. Mda, adevărat că l-a bătut la jocurile pe computer, dar ea i-a bătut și pe ceilalți, nu doar pe el. Mai mult ca sigur, omul luase totul prea personal.

Dur, se gîndea ea. Era deja un joc înspăimîntător. Nu l-ar fi jucat în viața ei, dacă ar fi știut că se va ajunge la *asta*. Ar fi preferat să stea liniștită în clădirea cu aer condiționat, nu să alerge în dogoarea îngrozitoare, prin nisipul aspru, care-i zgîria picioarele transpirate, cu praful pătruns adînc în gură, dar și pătruns deja în plămîni. Ar fi vrut să scuipe – doar că gura i se uscase de tot și era plină cu praf. O dureau plămînii. Simțea că-i vine să vomite.

Un băiat pe care nu-l cunoștea se desprinse de pluton, se aplecă, rămase cu palmele lipite pe genunchi și dădu afară tot micul dejun. Ea trase adînc aer în piept, controlîndu-se să nu facă același lucru. Nu trebuia să, nu trebuia să, nu trebuia....

Chiar în clipa cînd avea certitudinea că va vomita și ea, Baxter ridică pumnul:

– Pauză pentru apă, strigă el.

Oh, Doamne. Se opri și ea brusc, încercînd să-și mențină spatele drept, ca să poată trage aer în piept. Toți cei din jurul ei gîfîiau ca și ea, epuizați. Îi venea să se aplece, dar se temea că, odată spatele îndoit, se va prăbuși. Mai mult de atît, dacă se apleca, stomacul ei putea să reacționeze iminent la semnalul spasmelor deja prezente. Rămase cu privirea spre cer și se

strădui să ignore tremuratul genunchilor, ca să nu se trezească pe fund, în praf.

– Nu stați acolo ca idioții, urlă Baxter. Luați-vă cîte o sticlă! Hidratați-vă!

Apă. În sticle era apă. Pe o banchetă de lemn era amplasat un răcitor, cu capacul ridicat pe jumătate, iar sub el străluceau aburinde sticle cu apă printre cuburi de gheață. Cu greu ajunse și ea la răcitor, scoase din el o sticlă, după ce s-a luptat cu brațele masive ale tovarășilor de alergare. Îi tremurau toți mușchii din corp; cu greu răsuci capacul sticlei, apoi o scăpă din mînă și se uită după ea cum se rostogolește sub picioarele celorlalți. *Drace*! În loc să o recupereze, preferă să ia alta, fiindcă nu era sigură că se putea apleca fără să vomite. Odată cu sticla, apucă și niște așchii de gheață, pe care și le lipi la ceafă, apoi scoase un oftat de ușurare. Poate nu va vomita. Poate nu va leșina.

– Jalnici, zise dezgustat Baxter. Jina se întreba dacă e cazul să se simtă jignită, apoi înțelese că bărbatul s-a referit la toți. Nici o problemă. Nu o deranja că este jalnică într-un grup de jalnici. Bărbatul continuă: O adunătură de țestoase amărîte s-ar mișca mai repede ca voi. Jumătate dintre voi sînt aproape leșinați, deși am făcut doar două mile. Cealaltă jumătate nu stați mai bine. La naiba, fiule, tu chiar *vomiți*?

Hmm. Ar fi vrut să facă o remarcă despre țestoase și mediul lor de viață, dar preferă să-și țină gura și să bea niște apă. *Discreția înseamnă valoare.*

Ia stai. Au alergat două mile? *Doar* două mile? Remarca asta conținea două greșeli. Prima era alergarea pe două mile! De ce să mai spunem „doar"? I se părea că au alergat cîteva ore și atunci păreau mai degrabă douăzeci de mile, nu? Plămînii și inima resimțeau douăzeci de mile. Baxter avea precis kilometrajul defect.

Își șterse transpirația de pe față și mai înghiți puțină apă. Cînd lăsă sticla jos, îi atrase atenția ceva...amenințător.

Privi cu atenție și văzu șapte bărbați apropiindu-se de grupul lor cu pași grăbiți. S-a speriat de ei. Erau cît muntele și înspăimîntători. La fel de prăfuiți și transpirați ca și ei, cu brațele plesnind de mușchi și foarte serioși. Se mișcau cu aplomb și emanau forță. Aveau agățate de centură diferite arme, extrem de înfricoșătoare, că doar se aflau pe un teren de *instrucție*, nu? Păreau cuțite adevărate, arme și alte chestii.

Nu arme, își aminti ea – armament. Nu se folosea niciodată cuvîntul arme. Atîta lucru știa și ea.

Aveau ochii ațintiți asupra bieților NVG-iști la fel cum leii urmăresc o turmă de gnu, sau ce naiba or vîna leii. NVG-iști, evident.

Jina simțea pe piele furnicături, care-i trimiteau semnale de alarmă. Se uita înmărmurită cum zidul de mușchi avansează spre ei, dar nu se dumirea ce intenții au nou-veniții-intruși.

– Hei, băieți, se adresă ea partenerilor de instrucție, pe care dorea să-i prevină, însă observă că ei nu mai erau acolo, fiindcă Baxter i-a adunat pe toți și s-au retras undeva mai în spate, iar acum nu se mai vedea nimic de zidul uman.

Fir-ar să fie! Se pregăti să li se alăture băieților, dar zidul uman deja o înconjurase. Șapte bărbați se holbau la ea de sus și nici unul din ei nu zîmbea. Parcă nici razele soarele nu mai ajungeau la ea. Pentru o femeie avea o înălțime medie, dar cu toate astea se simțea neînsemnată și nu-i plăcea deloc.

Și inima începuse să-i bată mai tare. Rațiunea îi spunea că indivizii nu-i vor face nici un rău; ar fi fost prea multe repercusiuni. Instinctele primitive o alertau că se află la mila unui grup de prădători și se putea întîmpla orice. „Orice" li s-a întîmplat femeilor dintotdeauna, chiar din vremea peșterilor. Femeile istețe nu lasă niciodată garda jos.

Îi trebuia o armă, orice fel de armă. Cum nu avea așa ceva, își îndreptă umerii, făcu ochii mici și privi belicos de jur împrejurul ei, așteptînd să vorbească ei primii. Pînă atunci nu au făcut altceva, decît că au intimidat-o cu apropierea lor și au înecat-o cu mirosul lor puternic de sudoare și testosteron.

Erau șapte, iar ea una singură. Deja se simțea epuizată după alergarea impusă de Baxter. Chiar dacă reușea să se îndepărteze de ei, unul singur putea să o doboare...*dacă* ar fi luat-o la fugă.

Nu o luă la fugă. În nici un caz nu o vor pune pe fugă.

Vorbi cel mai masiv dintre ei, iar glasul lui gutural rezona ca o gargară cu pietre.

– Am auzit că ești fata noastră.

Capitolul 2

Jina se uită pe rînd la fiecare, deși nu reușea să le distingă fețele, ci doar să realizeze cît sînt de masivi și că au înconjurat-o. *Nu le arăta că ți-e frică*, se gîndi ea; ar putea să te atace. Nu, stai, așa fac doar cîinii. Oricum, știa că trebuie să dea dovadă de stăpînire de sine. Tot instinctul îi spunea să nu se enerveze că i s-a spus „fată"; o bătălie cîștigată înseamnă alegerea momentului potrivit, iar acum nu era timp de asta, fiindcă ei erau prea mulți, o înconjuraseră și erau probabil ostili, așadar nu avea șanse să le țină piept. Alese să spună doar:

– Atunci voi sînteți băieții mei.

Bărbatul cel mai puternic o privi de sus și-i zise:

– „Iubita", zise el, mai mult pentru sine.

Toți păreau surprinși de vocea ei, care, da, era ușor răgușită, suficient de groasă și cu o modulație mult mai sexi decît înfățișarea ei. Toată viața ei a fost marcată de acea voce guturală; chiar și cînd era puștoaică, oamenii care o auzeau la telefon credeau că vorbesc cu un adult.

– Cred că tocmai ai poreclit-o, zise un alt atacator.

Cum? Nu! Se panică la această remarcă. Știa bine ce a vrut să spună tipul. Toți aveau porecle, iar ei nu-i convenea să fie strigată „Iubita". Voia să aibă o poreclă beton, una care să sperie și care să-i facă pe oameni să se gîndească de două ori înainte să o provoace. „Iubita" invita practic provocarea.

– Nu Iubita. Nu-mi place Iubita, zise ea. Îmi place Grenadă, sau Criminala, ceva de genul ăsta.

Cuvintele ei le-a stîrnit rîsul.

– Regret, nu poți să alegi porecla, zise mătăhălosul.

– Nu mă va lua nimeni în serios.

– Oricum, nici noi nu te luăm, veni sec replica lui.

Cum te simți cînd ți se trîntește în nas adevărul curat? Nici măcar nu putea să-i contrazică, date fiind circumstanțele.

– Poate acum nu, dar mă veți lua, spuse ea, aruncîndu-i o privire disprețuitoare, cu care-i demonstra că vorbește serios.

Au început să rîdă toți, mai puțin durul. Nu părea că știe ce înseamnă să ai simțul umorului – nu că ea ar fi glumit, dar totuși.

– Te vom lua, mai ales că viețile noastre vor depinde de cît de bine te vei descurca. Mătăhălosul se uita la ea de sus, foarte calm. De aceea noi vom prelua instruirea ta. S-a hotărît asta.

Oh, oh. Nu. Nici gînd; ăștia ar omorî-o. Erau toți în cu totul altă ligă. Ea dorea să alerge printre colegii ei NVG-iști, nu voia să se umilească, demonstrîndu-le tuturor că nu poate ajunge niciodată la nivelul superior de pregătire al acestor băieți. Poate peste șase luni va putea și ea să li se alăture, ca să-și perfecționeze instruirea. Făcu semn cu mîna în direcția unde credea că s-au dus ceilalți.

– Nu. Trebuie să rămîn cu grupul meu. Sincer, nu sînt pregătită pentru nivelul vostru.

– Știm și noi asta, comentă un tip mai scund, scund fiind un termen relativ, fiindcă toți aveau peste un metru optzeci și cinci. Avea fața atît de murdară, încît mai mult ca sigur ea nu l-ar fi recunoscut după ce s-ar fi spălat; observă doar că are ochi albaștri și două cicatrici rotunde pe mijlocul frunții. Doar că noi te vom ajuta să alergi mai repede decît o poate face Baxter, fiindcă el trebuie să se concentreze pe fiecare din grup, iar noi ne vom concentra doar asupra ta.

Instantaneu se simți cuprinsă de o groază mai profundă decît Marele Canion, așa că înghiți cu greu, apoi spuse:

– Ce noroc a dat peste mine.

– Nici nu ai idee, zise mătăhălosul și-i făcu semn cu arătătorul: Hai, să începem.

Oh, Doamne.

Șase ore mai tîrziu Jina zăcea lată pe pămînt, cu privirea fixă spre cerul azuriu și cu gîndul că ar fi preferat să-și rupă ceva, în loc de asta. Poate că s-ar descurca într-un fel să cadă, sau să se împiedice de ceva, ca să-și fractureze unul sau ambele picioare, să se rănească grav – orice, numai să scape din iadul acesta. Nu suporta să se murdărească, nici să transpire, iar acum era în totalitate plină de noroi.

Nu-i plăcea nici să se epuizeze fizic, pînă la senzația de vomă, doar că deja făcuse asta de două ori, adică vomitase în fața noilor ei tovarăși de echipă. Din păcate vomitatul nu i-a adus nici un strop de milă din partea torționarilor ei; mai degrabă cel cu ochii albaștri – a cărui poreclă era Șarpe – a spus: „Toți am trecut prin asta", iar mătăhălosul, cel care era Asul în persoană, i-a spus: „Ridică-te și mișcă-ți fundul mai repede."

Dobitocul.

Toți erau niște dobitoci, iar el era cel mai mare, la propriu și la figurat. El era dobitocul-șef, iar în privirea lui se citea ceva: speranța că ea va abandona, iar ea va trebui să coboare atît de jos, încît să-i confirme părerea proastă despre ea, doar că acest ceva o împiedica să renunțe, oricît de mult își dorea asta. Se va ridica și își va mișca fundul. Numai că nu știa dacă mișcarea mai era o posibilitate, fiindcă își jura că nu mai poate.

Văzu în fața ochilor o sticlă cu apă aburită, între niște degete groase, iar picăturile de apă condensată se prelingeau de pe sticlă pe fața ei.

– Hidratează-te, se auzi ordinul Asului, iar ea de-abia reuși să miște mîna, ca să preia sticla. Acum întrebarea era cum va

reuși să bea stînd întinsă pe spate? Poate că și-o va turna pe față și va reuși să soarbă cîțiva stropi.

Nu, nu va merge așa. Era oricum suficient de rău că a vomitat în fața tuturor: pe toți dracii, se va ridica și va bea toată apa.

Cu un geamăt îndurerat se rostogoli pe-o parte, își îndoi brațul sting sub piept, ca să se sprijine și se chinui să se ridice pe jumătate. Cu un ultim efort se ridică în fund, deși tot corpul suferea enorm. După ce deșurubă capacul sticlei, o duse la buze. Învățase să nu bea multă apă dintr-odată, așadar, după ce sorbi de două ori, puse sticla jos și îl privi dușmănos pe Asul.

– Te urăsc, scrîșni ea din dinți. Vă urăsc pe toți. Sînteți niște sadici și niște brute. Probabil că distracția voastră preferată este să jucați fotbal cu cățeluși. Îi speriați pe copii de Crăciun, în loc să o faceți de Halloween. Toți faceți asta, răcni ea, ca să nu se creadă că doar pe el îl vizau observațiile ei, deși, ca lider de grup, el era capul rătutăților.

Șarpe se așeză lîngă ea.

– Haide, nu spune asta, zise pe un ton vesel. Te vom ajuta să fii în cea mai bună formă din viața ta. Vei putea să alergi și să înoți kilometri...

– Nu vreau să alerg, nici să înot, îl întrerupse ea. Nu vreau să mă doară cînd respir. Nu vreau să am murdărie sub unghii și *uite*! Ridică o mînă; toate unghiile erau rupte, zdrelite și sub ce mai rămăsese din ele era noroi. Nu avea o manichiură de super-model și își ținea unghiile tăiate scurt, ca să poată folosi tastatura, așa că nu o deranja lungimea unghiilor, ci murdăria de sub ele. Asta nu suporta ea.

Unul cîte unul membrii echipei se așezară în cerc, împrejurul ei. În ultimele șase ore de antrenamente chinuitoare Jina le învățase numele. Asul era Levi Butcher, liderul grupului, cel mai afurisit dobitoc. Se gîndea că pentru el nu era deloc potrivită porecla Asul, cu care asociezi o persoană radiind de bunătate,

dar el nu era deloc așa. Era doar un individ înspăimîntător, mai ales din pricina ochilor negri, inexpresivi, cu care parcă o sfredelea. A punctat de la bun început că nu o vrea acolo, dar, întrucît se afla acolo, ori o va aduce la forma perfectă, ori o va ucide. Pe ea o încînta mai mult prima alegere.

Șarpe era medicul echipei și de obicei cel mai vesel, fapt care a făcut-o să-l placă la început, dar, dacă se gîndea mai bine, cît de sadic poate fi un om care se binedispune cînd îl face pe alt om să sufere? Îi venea să-i tragă un pumn în față pentru că nefericirea ei îl amuza.

Cîrjă era un blond taciturn, iar asta era cam derutant, fiindcă din cîte a văzut ea pentru moment, doar el era pus pe șotii. Calmul lui era doar de fațadă, așa încît l-a primit cu inima deschisă și a căutat să și-l apropie, de teamă să nu devină victima vreunei farse de-a lui. Pentru moment nu putea să suporte o farsă. De-abia mai putea să meargă.

Cel mai vîrstnic dintre ei era Bum, care se apropia de patruzeci de ani, era corpolent, dar foarte rapid și agil. În opinia ei „agil și rapid" sînt termeni din fișa postului, așa că *ea* ce naiba căuta aici?

Vînătorul părea la fel de relaxat ca Șarpele, însă și el era la fel de înșelător. Cum aflase că Vînătorul era lunetistul echipei, însemna că tipul se pricepea foarte bine la omorît oameni. Jina nu reușea să priceapă. Nu că i-ar fi greu să înțeleagă ce fac membrii echipei operaționale, însă nu s-ar fi așteptat ca ei să fie niște oameni atît de *normali* – cu excepția condiției lor fizice de supermani, evident. Vînătorul era la fel ca toți ceilalți glumeț, zîmbitor și receptiv la glume, dar și cu un spirit competitiv, pe care-l activa în orice situație.

Jeleu, pe de altă parte, părea că nici nu are vîrsta la care să se bărbierească. Foarte probabil că el reușea să-i instige pe ceilalți, fiindcă adeseori îi tachina, apoi se retrăgea și zîmbea

satisfăcut, dacă izbutea să-i atragă pe ceilalți într-o ceartă. Îi era suficient să privească. Oare ce aveau acești băieți, care au făcut-o să devină bănuitoare pe veselia lor, buna-dispoziție și pe genialitatea lor discretă? Nu era deloc bine. Această situație era incomodă.

Ultimul era Voodoo, iar el părea mai nemulțumit de prezența ei decît Levi. Nu i-a vorbit, nu a încurajat-o și nu i-a transmis nici un pont, practic nu a interacționat cu ea deloc. Pentru el era invizibilă. Păcat că nu putea să fie invizibilă și pentru ceilalți.

– Bea cît de multă apă poți, a sfătuit-o Șarpele. Așa nu vei mai simți durerea.

– Slabe speranțe, bîigui ea. Mîine nu voi putea să mă mișc.

– Ba te vei mișca, zise Levi. Într-un fel sau altul. Cînd sîntem într-o misiune, facem exact ce trebuie, oricît de mult ne doare și oricum ne simțim.

Grozav. Trebuia să înțeleagă din asta că nu va primi o zi liberă ca să se refacă și să-și oblojească zonele dureroase.

– Să te bagi în apă fierbinte, continuă Șarpele. Apoi în apă rece, dacă o suporți.

După privirea ei îngrozită, au înțeles ce simte, fiindcă au început să rîdă – dar nu și Voodoo sau Levi; ei doi păreau și mai nemiloși.

Mai bău puțină apă, apoi răsuci dopul sticlei și făcu mari eforturi să se ridice.

– A fost grozav, băieți...dar, dacă nu doriți să-mi faceți felul după ce se înserează, aflați că trebuie să mă întorc la grupul meu, apoi să plec acasă.

– Noroc bun să ai, zise Levi și bău apă din sticla lui. Au plecat acum o oră.

Ce? Jina se răsuci pe loc – au – și aruncă o privire îngrozită spre terenul de instrucție acum pustiu. Dispăruse și Baxter. Se

mai vedeau cîteva vehicule parcate în depărtare, șapte la număr, ceea ce însemna că ele erau ale celor șapte membri ai echipei, care acum se distrau, chinuind-o pe ea.

– Te duc eu acasă, se oferi Jeleu.

– Să nu ai încredere în el, o sfătui Vînătorul. Conduce mai prost decît un bețivan de optzeci de ani. Te duc eu.

Șarpe pufni în rîs.

– Las-o baltă. Tu o duci acasă cu un ocol prin New York, iar asta ți se pare nostim. O las eu în drum spre casă.

– O duc eu, le-o tăie Levi și se ridică în picioare. Vocea lui baritonală le întrerupse chicotelile, iar discuția încetă. Oricum trebuie să-i dau cîteva detalii despre anumite aspecte.

Cam asta a fost. Nu mai auzea oferte, nici glume. Vorbise șeful, iar dacă în alte ocazii nu ezitau să-l antreneze și pe el în glumele lor nesărate, cînd venea vorba de probleme legate de echipa operațiuni, el avea incontestabil ultimul cuvînt.

– Să mergem, zise el și porni spre grupul de mașini parcate. Resemnată, Jina mergea în spatele lui.

Observă două tipuri de vehicule: trei mașini sport și patru camionete cu tracțiune integrală. Spera să fie dusă cu o mașină sport, gîndindu-se că se putea prăbuși pe banchetă, doar că norocul nu i-a surîs într-o zi care a fost un dezastru de la început pînă la sfîrșit. El se îndreptă direct spre camioneta care arăta de parcă Darth Vader însuși era șoferul. Era neagră, iar vopseaua nu avea luciul obișnuit, ci era mată. Nu existau ornamente cromate, nici roți cromate, nici oglinzi exterioare cromate, ori mînere cromate.

– Cum o găsești pe întuneric? întrebă ea.

– Mă pricep să găsesc lucruri pe întuneric, zise el serios. Portierele sînt descuiate. Urcă.

Să urce. Da. Știind deja cu ce se va confrunta, deschise portiera din dreapta și privi în interior. Podeaua era cu cîțiva centimetri

mai înaltă decît a unei camionete normale, iar într-o zi obișnuită s-ar fi urcat fără probleme. Totuși azi nu era o zi obișnuită. Toți mușchii din corp îi tremurau de oboseală, iar fiecare pas părea un efort uriaș. Din păcate nu exista o treaptă suplimentară la urcare. Camioneta era, ca și el, foarte austeră și simplă.

Urcă la volan și o privi cu ochi reci.

Oare și acesta era un test? Se aștepta ca ea să-i ceară ajutorul? Ori să-i spună că nu se poate urca în Vadermobilul lui?

Chiar asta începu să facă. Poate va cădea din picioare; poate chiar asta aștepta acest lider al echipei, care o va scoate de pe lista lui. MacNamara spusese că, dacă vreunul din ei nu va face față solicitărilor fizice, oricum nu va fi pus pe liber. Dacă eșecul urcatului în camioneta lui Levi avea să o scutească de această tortură fizică, atunci nu trebuia să fie isteață și să profite de ocazie?

Problema era că nu putea. Nu-i stătea în caracter să se dea bătută. Oricît de tentantă ar fi fost calea spre eliberare, trebuia să depună toate eforturile, ori să se considere ratată.

Nu reuși decît să mormăie morocănos:

– Cînd ți-ai cumpărat tu mașină, probabil că nu mai aveau tancuri, așa că te-ai mulțumit cu asta, zise, în timp ce se întindea să apuce mînerul de pe bord. Cu greu ridică un picior, apoi tremurînd toată, reuși să ridice și celălalt picior și gemu prelung, fiindcă nu reușea să-l miște. Bicepșii i-au cedat la efortul minim, așa că a căzut lată, pe spate.

Darth Vader nu a ajutat-o cu nimic, dar a așteptat, privind-o nepăsător.

Cînd se uită în spatele ei, îi văzu pe ceilalți șase umăr la umăr, urmărindu-i fiecare mișcare. Nici dacă vreunul i-ar fi oferit ajutor, ea nu l-ar fi acceptat, nu că mai conta, fiindcă nimeni nu părea că se oferă să o ajute. *Nu erau prietenii ei.* Trebuia să țină minte asta. Ea se afla aici pentru că le-a fost impusă, mai

mult sau mai puțin; bănuia că au tras la sorți, iar Levi s-a ales cu numele ei.

Numele ei. Hm! Se ridică.

Doamne, va urca în camioneta blestemată, chiar dacă ar fi să înfigă cuțitul pe rînd în cauciucuri, ca să mai coboare nivelul podelei. Se delecta mental cu această imagine, mai mult ca să-și adune puteri să se ridice și să urce – chiar i-a folosit, însă nu putea să ridice piciorul atît de sus.

Un deget, se gîndea ea; avea nevoie doar de un deget, nu de tot piciorul, ca să se agațe de marginea podelei. Căută cu privirea ceva, care să-i fie de folos...o piatră cît pumnul, pe care o zări lîngă roata din față, de parcă Dumnezeu a pus-o acolo, ca să vadă dacă va rezista tentației să o arunce spre torționarii ei.

– Stai așa, zise ea și întinse piciorul spre roată, ca să tragă piatra.

– Ce faci?

– Am văzut o piatră. Am nevoie de ea.

– Să nu o arunci...

– Vreau să mă *urc* pe ea, zise încordată. Nu fii idiot. Au! Poate că nu era bine să-l facă pe șeful ei idiot. Scuze, șopti apoi, dar în sinea ei își spunea: *Nu-mi pare rău.*

El începuse să bată nerăbdător cu degetele pe volan, așteptînd.

Bine, gata. Dacă nu mergea cu piatra, nici nu-și imagina că o va aștepta să caute ceva pe care să pună piciorul. Putea să urce în mașina unuia dintre băieți, dar la naiba, acesta era un test. Poate îl va pica, dar nu și dacă va încerca din răsputeri. Puse piciorul stîng pe piatră și se urni cu greu. Cîțiva centimetri au fost suficienți cît să o ajute să se ridice, în timp ce se agățase de mînerul afurisit, dar mușchii nu ascultau deloc. Totuși cîteva secunde reuși să se concentreze, îndoi genunchii, se opinti și se ridică oarecum, în timp ce se ajuta de mîini, apoi avansă.

Brațul stîng a cedat la efort, dar dreptul era constant. Se răsuci, ridică piciorul drept și reuși să se agațe cu degetele de la piciorul stîng de marginea podelei. Îi tremurau mușchii piciorului, brațul mai avea puțin și ceda, iar ticălosul stătea și se uita la ea, de parcă nici nu-i păsa dacă urcă, sau cade din nou pe pămînt, ba chiar ar fi trecut cu roțile peste corpul ei. Scrîșnind din dinți, își înghiți furia și reuși să atingă podeaua, însă doar cu un genunchi, fiindcă alunecase și nu mai putea decît să se tîrască, apucă de spătarul banchetei, apoi se răsuci, își trase tot corpul și reuși să se prăbușească în poziție șezînd.

Cei șase bărbați care o priveau s-au aliniat, ca membrii unei galerii sportive, scăldînd-o în aplauze și fluierături. După ce ridică degetul mijlociu spre ei, trînti portiera, își puse centura și privi doar înainte. Doar așa putea să reziste imboldului de a-i arăta șoferului celălalt deget mijlociu.

Acesta porni motorul, iar torsul monoton al angrenajelor îi captă atenția. Nici un motor fabricat într-o uzină nu suna așa, de parcă nu ar fi avut un convertor catalitic pe undeva. Date fiind înfățișarea camionetei și sunetul motorului, modificările pe care el le-a adus anulau denumirea de camionetă.

Strîmbă din nas. Mirosea oribil în interior. Probabil că Levi Butcher duhnea, iar aerul era îmbibat cu transpirație, praf și testosteron. După ce mai adulmecă puțin, recunoscu și contribuția ei la dezastrul olfactiv din camionetă. Doamne, putea și ea! Trebuia să facă un duș mai urgent decît trebuia să se întindă pe un pat, iar situația era gravă. Bine că banchetele erau din piele, fiindcă niște scaune din material textil ar fi fost deja compromise.

– Așadar acum știi cum stai, zise el pe nepregătite. Nu te vrem aici. Nici eu, nici ceilalți membri ai echipei, fiindcă nu ne place să tragem după noi niște amatori. Persoanele neinstruite pot să ne omoare pe toți. Fiind femeie, reprezinți o povară și

mai grea pentru noi; te-au pus în cîrca mea fiindcă Mac a crezut că, dacă poate cineva să se ocupe de un handicapat, atunci noi sîntem aceia.

– Aoleu, zise Jina. Mă simt onorată.

Sarcasmul din tonul ei nu s-a vrut deloc subtil. El îi aruncă o privire glacială.

– Să nu crezi că sînt misogin. Lucrăm cu femei-agent tot timpul, dar ele sînt pregătite fizic și își doresc să fie acolo. La tine nu putem bifa nici una din cele două căsuțe.

Și-ar fi dorit să-l contrazică puțin, dar nu putea...fir-ar să fie.

– Dacă ar fi să aleg între tine și oamenii mei, i-aș alege pe ei de fiecare dată. Să nu crezi că, dacă ești femeie, înseamnă că noi vom sări în fața glontelui pentru tine, căci asta nu se va întîmpla.

Biiine. Era foarte clar. În caz că din greșeală ar începe să creadă că valorează ceva pentru acești indivizi, nu trebuia decît să-și amintească această conversație.

– Am priceput, spuse ea. Nu valorez nimic.

Nici acum nu sări să o liniștească, în schimb o privea detașat. Fraza de adineauri era la fel de valabilă.

– O vreme nu vei merge cu noi. Va trebui să treci prin antrenamente dure, nu e vorba doar de pregătire fizică alături de noi, ci și de probleme tehnice legate de camera-dronă, plus antrenamentul cu armament, care să te ajute să nu mai fii o povară în punctul fierbinte, apoi pregătirea pentru sărituri...

– Ce? îl întrerupse ea. Pregătire pentru sărituri?

– Uneori trebuie să fim lansați cu parașuta. Nu putem să te livrăm pe tine special, cu mașina.

– Mda. Nu. Eu nu sar din avioane. Aici a vorbit foarte serios. Ideea în sine o îngrozea. Nu se temea de zbor, nici de înălțimi, dar instinctul supraviețuirii era atît de puternic la ea, încît nici măcar bunjee-jumping nu a încercat.

– O vei face, zise el, pe un ton care ar fi adăugat și *Nu te tocmi.*

Bineînțeles că nu era locul să se tocmească, așa că tăcu. Asta nu însemna că renunță la idee așa ușor. Va găsi ea o modalitate să scape de asta, va face o mișcare abilă – ceva, orice.

– În anumite locuri unde mergem noi va trebui să porți lentile de contact de culoare închisă. Ochii tăi au o culoare prea deschisă. Să-ți cumperi o pereche și să te obișnuiești cu ele. La fel, dacă nu cumva deja iei pastile antconcepționale, să te ocupi și de asta.

Ea nici nu deschise gura. Era un moment în care cel mai bun răspuns era lipsa oricărui comentariu. Nu era treaba lui dacă ia anticoncepționale. Înțelegea perfect unde bate; se vor afla în locuri periculoase, iar dacă va fi prinsă, va fi tratată dur, poate chiar violată. I se strîngea stomacul la gîndul că viața ei luase o turnură periculoasă și nici nu știa dacă va putea să-i facă față. Poate că era mai bine să se retragă acum, fiindcă inima îi spunea să nu continue. Putea să intre în biroul lui MacNamara și să-i spună că nu se simte în stare, că poate să o dea afară, după care și-ar încasa ajutorul de șomaj, în timp ce și-ar căuta o altă slujbă.

Nu trebuia să rămînă în Washington. Putea oricînd să meargă acasă, în Georgia. Acolo era familia ei, care o putea sprijini, iar viața ei confortabilă va decurge în continuare liniștit, ca și cînd nici nu s-ar fi aflat vreodată în goana după o viață de adult independent. Doar plecase ca să-și testeze limitele și chiar dăduse de o slujbă interesantă. Era bine plătită, ba mai mult, aștepta cu nerăbdare să meargă la lucru în fiecare zi. Merita efortul.

Să demisioneze?

Cum să demisioneze? Cum să nu mai încerce asta?

O persoană sănătoasă mintal ar abandona. Aceeași persoană nu ar mai asculta cum șeful îi spune că toți ceilalți membri ai echipei valorează mai mult decît ea.

Asta era dovada vie că nu este sănătoasă mintal, iar în loc să-i spună că renunță, ea întrebă:

– Ai instalat un dispozitiv de urmărire pe mașina mea, sau vrei să știi unde ne-a așteptat camioneta azi dimineață? Nu a întrebat-o, iar dacă o ducea înapoi la clădirea cu birouri, era o greșeală; azi dimineață li s-a indicat locul de întîlnire într-o altă parcare.

– Da, aseară, zise el încordat.

Spre uimirea ei tăcută și furia nedeclarată, chiar nu o minți se.

Capitolul 3

Femeia asta era cea mai încăpățînată ființă pe care a văzut-o în viața lui, se gîndea Levi, în timp ce o privea cum aproape se prăbușește din camioneta lui și se îndreaptă împleticit spre mașina ei. Trebuia să pară cît mai detașat, iar asta îl irita peste măsură. Toată situația complet nouă îl irita la maxim.

Dacă va funcționa, ideea lui Mac era una foarte bună – *dacă* va funcționa. Preluarea amatorilor și instruirea lor pînă cînd ei nu mai sînt o povară era o sarcină dificilă, dar nu una imposibilă. A luat o amatoare, care evident, nu-și dorea să fie aici și a făcut-o să depășească limita imposibilului, iar asta numai fiindcă Mac i-a dat-o *lui* în grijă.

El și oamenii lui au discutat despre asta cu o seară înainte și au decis că, dacă tot s-au trezit cu ea pe cap, tot ei trebuiau să se ocupe de instruirea ei și cu cît mai repede, cu atît mai bine, lucru convenit cu Mac. Pe urmă au monitorizat-o o vreme, înainte să o abordeze, ca să-și facă o idee despre genul de femeie cu care se vor confrunta. Unul din băieți a înghiontit-o, ca să-i întrerupă alergarea, însă ea l-a ajuns din urmă și i-a pus piedică.

– Bun, a mormăit Bum. Așa nu va mai trebui să-i trag eu un șut în fund diseară.

Levi bombănise și el în gînd. Oricum, nu i-ar fi tras tipului un șut în fund, dar se bucura pentru ea că a știut să se descurce și singură. Echipa nu putea să funcționeze, dacă aveau de-a face cu o plîngăcioasă. Bum era căsătorit și avea doi copii, fiica lui cea mică avînd trei ani. De cînd a devenit tată de fată, practic a

înnebunit de tot și a jurat că o va încuia într-o mînăstire cînd va împlini șase ani, ca să nu se apropie de ea nici un nenorocit.

– Nu putem să o protejăm, zise Levi. Trebuie să se țină bine pe picioare, altfel nu va fi în regulă.

– Știu, fir-ar să fie, dar...

– Fără nici un „dar". Nu vreau să-i țină partea nimeni. Trebuie să vedem din ce aluat e făcută.

Și chiar asta au văzut. Era făcută dintr-o tonă de încăpățînare, amestecată cu spirit de contradicție și o totală incapacitate de a-și ține gura. Se uitase pieziș la ei, le-a înjurat originile, i-a făcut albie de porci și a conjurat toate molimele Egiptului asupra lor – dar și-a dat silința să facă tot ce i-au cerut ei. S-a prăbușit de mai multe ori decît a putut el să numere, a mîncat pămînt, a căzut cu capul într-o băltoacă plină cu noroi, a făcut bășici în palme și probabil și pe tălpi, dar nici măcar o dată nu a cerut ajutor.

De mai multe ori chiar el s-a abținut să nu o prindă, cînd a văzut-o că este în cădere, deși „prinderea" ei însemna să o apuce de părul strîns în coadă de cal. A lăsat-o să cadă lată și a sperat să o audă spunînd „abandonez", dar nu a fost așa. A mormăit ceva, a înjurat, i-a făcut pe toți sadici și le-a repetat că îi urăște, dar de fiecare dată s-a ridicat și a rămas așa.

Oare cum naiba mai putea să se miște? Nu era nici pe departe într-o formă excelentă. Se îmbufna și privea cu încăpățînare, iar ei s-au obișnuit cu asta și își continuau rutina. Jeleu comentase ceva despre cum și-ar încerca norocul cu ea, însă Levi i-a tăiat-o de la primele cuvinte.

– Nu te regulezi cu persoane din echipa ta, i-a spus el sec. Dacă vrei să distrugi echipa, faci exact asta. Toți am văzut-o că și-a depășit limitele. Dacă vă gîndiți le ea în felul acela, alungați gîndul chiar în clipa asta.

Păcat că și lui i se aplica îndemnul. El mai mult decît ceilalți era obligat să respecte regula. Orice altă inițiativă ar fi dezbinat

echipa, așa că va face doar ce trebuie, fiindcă viața tuturor depindea de munca în echipă.

Toți celibatarii au fost dezamăgiți, în afară de Voodoo, care nu a primit-o cu căldură, însă el era un mare ticălos posac, insuportabil chiar și pentru el însuși, încît nici nu mai conta.

Chiar și Levi era dezamăgit de situație, trecînd peste dezavantajul că i-a fost introdus un amator în echipa bine sudată. Toate echipele de la Operațiuni erau închegate; trebuia să fie așa, ca să-și facă treaba și să supraviețuiască. Ghinionul lui că o place și el, nu neapărat pentru aspectul ei fizic – deși era drăguță, avea ochii de un albastru intens. Avea sîni și posterior apetisanți, părul șaten-închis, strălucitor, atunci cînd nu era îmbibat cu praf. Totuși, cel mai mult i-a plăcut atitudinea ei și faptul că era guralivă exact în momentele cînd rațiunea ar fi trebuit să-i țină buzele lipite. Nu a făcut asta, iar lui i-a plăcut.

Nu contează. Își depășise limitele. Nu a cruțat-o nici un pic, așa cum a făcut și cu ceilalți, iar dacă ea nu ar fi reușit să se descurce...în fine, atunci s-ar fi schimbat regulile jocului.

El știa unde și-a lăsat mașina, fiindcă întotdeauna microbuzul îi lua pe nou-veniți din același loc. Acum rîdea, amuzat că ea chiar l-a crezut cînd i-a spus că i-a instalat un emițător GPS în mașină. Mai devreme, sau mai tîrziu oricum va afla că a mințit-o, iar băieții se vor distra pe seama lui, cînd o vor asculta cum îl boscorodește. Oricum avea obrazul gros; putea să suporte cu stoicism. De fapt, el de-abia aștepta momentul.

– Să faci o baie fierbinte, a fost ultimul sfat pe care i l-a dat Levi, înainte să o lase în fața Corollei ei. Și să bei multă apă.

Jina a mormăit ceva, care a fost mai mult o silabă, decît un răspuns. Știa foarte bine ce să facă atunci cînd are dureri musculare. Îndoiala ei cea mai mare era dacă va reuși să pășească în cadă – dar și dacă nu se va îneca, fiindcă era prea epuizată, ca să poată sta în poziție șezînd.

Își simțea mușchii încordați, ca urmare a poziției din timpul deplasării, iar cînd a coborît, era cît pe ce să cadă în nas. Închise portiera, fără să se uite la el – nu și-a permis să o trîntească după care porni spre Corolla ei. Nu și-a luat poșeta de dimineață, fiindcă a fost inspirată: avea telecomanda legată pe un lanț gros la gît, iar dispozitivul însuși era bine fixat în bustieră. Acum o scoase de acolo și descuie portiera.

Levi a plecat înainte ca ea să urce și să pornească motorul. La rîndul ei, cînd nu l-a mai avut în raza vizuală, s-a trîntit pe scaunul șoferului, dar și-a tras ambele picioare cu mîinile. Doamne, cît o durea. O dureau chiar și tălpile.

Pînă cînd a reușit să se tîrască pe ușa apartamentului, înjurînd și gemînd la fiecare pas, avea senzația că va muri. Nici brațele nu i-au mai fost de ajutor cu volanul Corollei, așa că s-a rugat din tot sufletul să se strecoare cu bine prin traficul din Washington. Corolla nu era nici tanc, nici rachetă; o cumpărase în urmă cu un an și era mîndră de ea. Nu voia să o avarieze. Avusese mare grijă de ea, iar interiorul mirosea încă a mașină nouă, cu toate că duhoarea de transpirație de acum era criminală.

Se îndreptă direct spre baie, conștientă că este atît de murdară, încît ar strica mobilierul, dacă s-ar așeza undeva. Nu dorea decît să stea întinsă într-o cadă cu apă fierbinte. De cum își văzu reflexia în oglindă, se sperie de imaginea monocromă, dar și de petele maronii de transpirație amestecată cu praf, care-i acopereau complet fața. Își văzu îngrozită părul. *Dumnezeule, părul meu!* Se temea că nu-l va putea spăla. Nu i-a fost de ajutor că și l-a strîns la spate; mai rău chiar, noroiul îi lipise părul de pielea capului.

Dădu drumul la duș și în așteptarea apei fierbinți, se dezbrăcă de hainele murdare. Șosetele erau în starea cea mai groaznică, fiindcă nisipul i-a pătruns prin materialul subțire, a zgîriat-o și

i-a provocat băşici la călcîie. Băşicile s-au spart şi şoseta i s-a lipit pe răni. Doamne, mîine nu-şi va mai simţi picioarele. *Intră odată sub duş*, îşi zise disperată; mîine o va durea tot corpul, cu toată baia fierbinte pe care urma să o facă acum.

Îşi şamponă părul de două ori, iar apa pămîntie i se scurgea pe corp. O usturau cumplit călcîiele băşicate la contactul cu apa. A fost cel mai neplăcut duş pe care l-a făcut vreodată, iar asta a surprins-o, fiindcă în mod normal îi plăcea să facă duş. Cînd apa de la picioare deveni limpede, puse dopul în cadă şi o lăsă să se umple.

Apa fierbinte s-a terminat, pînă ce s-a umplut cada pe jumătate, fiindcă o consumase din belşug cu spălatul părului. Bombănind o înjurătură, se cufundă atît cît putea în apa insuficient de adîncă. Poate va mai face o încercare înainte de culcare...sau poate că nu.

Doar firea ei încăpăţînată o ajuta să rămînă în picioare, iar la asta a adăugat şi două tablete de ibuprofen, care să-i mai aline durerea musculară. Îşi unse călcîiele cu un unguent antibiotic, apoi le badijonă cu pansament steril. Avu grijă să bea multă apă, mai mult decît ar fi vrut. Ciuguli cina fără pic de entuziasm dintr-o caserolă congelată încălzită, apoi se delectă cu un baton de ciocolată. Aşa...acum se simţea mai bine.

Chiar cînd lingea un rest de ciocolată de pe degete, se auzi telefonul şi recunoscu tonul de apel al mamei sale.

– Bună, mamă. Care-i treaba?

– Voiam să mă asigur că eşti bine, zise mama ei duios. De fapt, mama ei radia duioşie; de la silueta firavă şi părul bălai, pînă la glasul blînd. Surorile Jinei, Ashley şi Caleigh aveau acelaşi glas melodios şi suav. Jina moştenise vocea de la tatăl ei, aşa cum îi moştenise părul brunet, nu pe cel blond al mamei. Acum se resemnase cu soarta ei, iar în adolescenţă a decis să nu vorbească prea mult. Totuşi nu prea i-a reuşit, fiindcă nu era obişnuită să-şi ţină gura. Ai ceva noutăţi?

Cam așa încerca mama ei să afle dacă fiica ei se vede cu cineva nou.

Jina se strîmbă; de-a lungul anilor avusese și relații de durată. Oricum existau nepoți pe care să-i răsfețe. Sora cea mai mare, Ashley avea deja doi copii; iar soția lui Jordan, fratele mai mare al Jinei, era la rîndul ei însărcinată. Părerea Jinei era că mama ei își dorea ca odraslele ei să se așeze la casa lor și să procreeze exact în ordinea în care s-au născut; ceea ce însemna că acum venise rîndul Jinei.

Simțea nevoia să-i spună ceva mamei ei, ca să nu apară interpretări mai tîrziu.

– M-au transferat la muncă, zise ea. Cîștig mai bine – mult mai bine – doar că vor fi mai multe deplasări.

– Păi mi se pare minunat! exclamă mama ei, sincer încîntată. Bani mai mulți și călătorii nu trebuie niciodată refuzați. Oricum, vei putea veni acasă de sărbători, nu-i așa?

– Probabil cîteodată. Nu se poate prevedea programul deplasărilor.

– Și cu ce te vei ocupa?

– Muncă pe computer. Practic nu mințea cu nimic; la angajare toți cei ca ea erau instruiți cum să spună adevărul, astfel încît să fie mai ușor de memorat, dar să nu pară ceva prea exact. Dacă vreun membru al familiei încerca să afle informații după numele companiei, în nici un caz nu aveau să afle detalii care să includă „expediere neanunțată în locuri fierbinți din întreaga lume, cu posibilitate de expunere la gloanțe și explozibili".

– Și vei începe foarte curînd?

– Nu, deocamdată avem pregătirea fizică. Fiecare mușchi din corp îi era martor la asta. Pentru moment voi fi prezentă douăsprezece ore pe zi.

– Nădăjduiesc că te vor plăti pentru ore suplimentare.

Nu. Așa ceva nu se va întîmpla. Se informă despre ceilalți membri ai familiei – tata îi spuse că va pleca împreună cu

mama ei într-o croazieră, fapt pe care Jina îl agreă din toată inima. Taz, fratele ei mai mic, care făcea armata, fusese transferat în Texas, iar Caleigh, copilașul, se simțea foarte bine la colegiu și avansase pe lista decanului. Pînă ce mama ei i-a spus toate noutățile, Jina începuse să caște și cu greu își mai ținea ochii deschiși.

– Mamă, trebuie să închid, șopti ea. Îmi este atît de somn, încît de-abia mă mai țin pe picioare și mîine dimineață trebuie să mă trezesc la cinci.

Ascultă lamentările mamei legate de ora nepotrivită, promise să sune și ea curînd, apoi spuse de două ori „Vă iubesc pe toți" și încheie apelul. Se tîrî spre baie, se spălă pe dinți, apoi porni spre pat, dar își aminti că avea părul încă ud. Reveni în baie și își uscă părul mai mult ținînd ochii închiși. Nici nu-i păsa cum va arăta mîine, pentru că îl va strînge în coadă de cal și oricum va fi acoperit cu noroi pînă seara.

– Perfect mod să închei o zi de pomină, își spuse ea în timp ce se trînti pe pat. Ba mai rău, ziua de mîine se arăta mai rea decît aceasta.

A avut dreptate. Plesni ceasul deșteptător și-l azvîrli cît colo, fiindcă nu se oprea din sunat și de două ori încercă să coboare din pat în mod obișnuit – mai întîi prin ridicare în șezut și coborît picioarele – dar totul i se păru agonizant, așa că renunță și se rostogoli din pat, rămînînd pe genunchi. Ceasul deșteptător continua să sune furios. Se sprijini de marginea patului ca să reușească ridicarea la verticală, ajunse la ceas, se aplecă și-l ridică, printre înjurături și gemete.

Azi va demisiona. Era imposibil să mai continuie așa. MacNamara a avut o idee complet idioată, cînd a crezut că va putea să ia o mînă de oameni-lipiți-de-canapea-și-de-jocuri-pe-computer, pe care să-i scoată în teren. De ce nu lua mai

degrabă niște băieți de la operațiuni, pe care putea să-i învețe cum se manevrează dronele – mda, sigur, ei erau mult prea valoroși ca operatori și nu puteau lipsi de la această misiune. În fine, asta era problema lui, fiindcă ea se va retrage – gata, adios, afară.

Iar Levi, afurisitul, cu privirea lui de diavol, el va rînji, ca și cînd a știut de la bun început că era o ratată.

Fir-ar să fie, nu putea să renunțe. Nu și-ar ierta-o niciodată, dacă i-ar permite să rînjească. Nu trebuia să renunțe...nu ar suporta asta. Va trebui să facă față cumva, pînă ce își va fractura un os, sau ei o vor elimina din program.

Cu greu s-a pregătit, a mîncat și a ajuns cu mașina la locul de întîlnire din ziua precedentă. Dacă ar fi apărut schimbări, probabil că ar fi fost anunțată. Cu toate că echipa ei a renunțat la ea ieri, încă făcea parte din acel grup. Cînd parcă mașina, se bucură să vadă că unii dintre ei erau deja acolo, ba mai mult de atît, toți se mișcau la fel de greu ca ea. Băieții șchiopătau, erau încercănați, de parcă orele de somn nu le-au fost suficiente să le amelioreze epuizarea fizică din ajun.

Da, nimic de zis despre asta. Băieții au salutat-o, apoi s-au retras; asta a enervat-o, dar i-a înțeles. Prin faptul că deunăzi au lăsat-o singură, cei din echipă au vrut să sublinieze că ea va avea un tratament diferit de ceilalți. Doar că ei nu știau că ei i-a fost la fel de greu ca și lor; pur și simplu au considerat-o „diferită" și „specială". Se va descurca ea, chiar dacă era mai puțin specială.

Apăru și duba rablagită, în care s-au urcat pe rînd, chinuiți. Jina se așeză singură pe o bancheta, deloc surprinsă că băieții o evită. Urcă și Donnely, se uită de jur împrejur, apoi se așeză alături de ea.

Ea rămase surprinsă, după cele petrecute ieri și-l privi complet mirată.

Se vedea că tipul e stînjenit, după minutele de foială în scaun, ba chiar roşi nitel.

– Mmm...imi pare rău. Pentru că te-am îmbrîncit din alergare. După ce i-au ieşit cuvintele din gură fără să se înece, trase aer în piept şi continuă: Doar că, nu ştiu, aveam senzaţia că sîntem într-o competiţie şi...

S-a spus destul. Donnely i s-a părut dintotdeauna un tip de treabă, aşa că acum nu intenţiona să-i poarte ranchiună.

– Da, ştiu. Am şi eu fraţi, explică ea. Unul mai mare şi unul mai mic. Nu face nimic. Ţi-am făcut-o şi eu, aşa că sîntem chit.

El păru din nou mirat, apoi se aplecă uşor şi se frecă pe picior.

– Da. Oricum, dulăii te-au scos din grup. Instruire specială?

– Poţi să-i spui şi aşa, mîrîi ea. După ce mi-au spus că mă vor lăsa în urmă, dacă nu pot să ţin pasul şi că fiecare membru al echipei este mai valoros decît persoana mea, au încercat să mă omoare, făcînd să pară un accident la pregătire. Nu a fost nimeni încîntat să rămînă pe cap cu singura femeie.

– Dar ei nu ştiu că ai punctajul maxim? întrebă el încruntat.

– Punctajul maxim la un joc pe computer nu înseamnă prea mult pentru ei.

– Dar din acest motiv sîntem cu toţii aici.

Aşa vedea şi ea lucrurile, însă „dulăii" le vedeau altfel.

– Grija lor este că amatorii neinstruiţi şi nemotivaţi i-ar putea ucide.

– Hei, eu sînt motivat. Sînt motivat să-mi păstrez slujba. E bine cînd îţi primeşti salariul. Se foi din nou şi ridică din umeri. Totuşi, am îndoielile mele că voi supravieţui pînă la sfîrşit. Am picioarele pline de băşici.

– Avem nevoie de ghete, zise ea, ca să nu ne intre nisipul în ele. Asta purtau şi băieţii din echipa lor. Baxter la fel, adăugă ea revoltată.

– În situația de față eu nici nu aș putea să încalț ghete, zise el pesimist. Ce nu ne omoară, ne face mai puternici, nu-i așa? Pînă ce se va termina treaba, vom fi și noi niște supereroi.

După un traseu accidentat, în timp ce se uitau la drum prin podeaua perforată a camionetei și inhalau gazele din țeava de eșapament, au ajuns în sfîrșit la baza de instrucție. Baxter a ajuns și el la dubiță și acum rînjea și se uita la ei cum coboară șchiopătînd.

– Ce s-a întîmplat, aveți toți febră musculară? Gluma lui a fost primită cu tăcere, iar rînjetul i s-a amplificat. Așa mă gîndeam și eu. Azi o să vă iau mai ușor, pentru că nu ați știut că veți fi aruncați în bazinul cu rechini, ca să spunem așa, de aceea nu ați avut ocazia să căpătați o formă mai bună înainte de începerea antrenamentelor.

Jina se uită în jurul ei, căutîndu-i pe torționarii personali. Nu recunoscu nici unul, deși acum parcă zeci de bărbați forfoteau prin zonă, înarmați pînă în dinți, trîntind portiere și cărînd explozibil. Baxter o văzu.

– Ai rămas cu noi, Modell. Echipa Asului a fost convocată dis de dimineață. Mi-a spus să-ți comunic să-ți vezi de pregătire și să te păstrezi în formă perfectă pînă revin ei.

– Super, mormăi ea. Cînd se întorc? Diseară?

Baxter ridică din umeri.

– Poate peste cîteva zile, poate în cîteva săptămîni. Nu știi niciodată. Unele situații se prelungesc, dar nu poți să faci nimic.

Jina răsuflă prelung, pe jumătate ușurată, dar și enervată. Tocmai se mobilizase să-i facă față lui Levi – nu doar lui, ci și celorlalți. Acumulase în suflet animozități multiple și suferință, dar căuta o țintă, iar acum trebuia să aștepte alt moment. Pe de altă parte, nu va muri azi. *Slavă ție, Doamne*, se gîndi ea. Va profita de această amînare.

Apoi îi va arăta lui. Pe cuvînt, o să-i arate ea.

Capitolul 4

Absența echipei i-a oferit măcar un respiro în care să-și aline durerile musculare cumplite. Atît ea, cît și ceilalți se mișcau foarte greu pe parcursul antrenamentelor lui Baxter, pe care slavă cerului, le limitase la extensii și cîteva exerciții, care oricum le provocau dureri groaznice. Apoi au fost duși într-o sală unde au început să studieze despre pilotarea dronelor de teren, folosite pentru supravegheri, cu toate că nu li s-a spus nimic exact. Jina era extrem de încîntată că poate să stea așezată într-o încăpere întunecoasă și răcoroasă, unde nu-și mișca decît degetele.

Programul de simulare cu dronă era fantastic. Grafica era atît de asemănătoare cu realitatea, încît nu prea erau diferențe între program și realitate. Capacitățile dronei erau cu mult peste așteptările ei, referitor la ce poate să facă o dronă, nu că ar fi acordat vreo atenție dronelor; tot ce știa era că unele din ele provoacă mari probleme în aeroporturi. Acum vedea cu ochii ei cîte poate să facă această dronă și...uau. Asta era treabă serioasă.

Donnely se așeză pe scaun lîngă ea, dar nu au conversat deloc; erau concentrați pe monitor. Ea se cufundă total în ecran, așa cum făcea cînd juca jocuri, mormăind cîteodată. Aici nu se cîștigau puncte și nici nu se cucereau arme magice; prin joc se învăța cum răspunde drona, cum reglezi în detaliu zoom-ul camerei și cum descifrezi tot ce vezi. O uimea foarte mult faptul că ce vede ea era doar o fărîmă din capacitățile

dronei, pe care le descifra pas cu pas; fiecare etapă a pregătirii îi va dezvălui mai mult.

Această parte îi plăcea foarte mult, chiar dacă o durea tot corpul și cu greu putea să stea pe scaun. Era prima dată cînd simțea frisonul entuziasmului pentru această nouă misiune. Da, se purta ca o tocilară, dar se simțea bine.

Următoarele zile au decurs după același tipar. În cea de-a treia zi Baxter i-a pus din nou să facă exerciții extenuante, apoi în ziua a patra mușchii lor obosiți au primit o scurtă perioadă de relaxare, cu ocazia derulării programului cu dronă.

În cea de-a cincea zi au avut o jumătate de zi liberă, iar Jina a făcut un efort, ca să ajungă la cel mai apropiat mall, de unde și-a cumpărat o pereche de ghete speciale pentru alergat, plus cîteva perechi de șosete groase. Ghetele semănau cu cele ale băieților, așadar erau bărbătești; îi erau foarte mari și o deranjau la călcîie, dar ea a avut inspirația să-și cumpere branțuri pentru înălțare. Dacă nu va reuși cu acestea, va comanda ceva de pe site-ul Armatei. Avea clar nevoie de încălțăminte specială, nu de pantofi sport.

Pînă în ziua a zecea a reușit performanța să alerge suplimentar, iar echipa lui Levi tot nu revenise. Îi convenea. Era conștientă că își întărise moralul, se întărise cît de cît, mai slăbise cîteva kilograme, dar își dorea să fie într-o formă mult mai bună, pînă la reînceperea instrucției cu echipa. Ghetele îi veneau bine, mai ales după ce le-a aplicat cîteva lovituri de ciocan, ca să le înmoaie la spate și cu o pereche de branțuri pe talpă. Acum încălțămintea oferea mai multă protecție picioarelor și îi ținea bine gleznele.

Donnely o invită în oraș, apoi au decis de comun acord că sînt prea obosiți și poate că peste o lună, două vor avea destulă energie pentru o întîlnire. Sau nu. Jina nu se simțea atrasă de

Donnely, cu toate că îl plăcea, însă credea că nici el nu era foarte atras de ea. În plus, instruirea îi ocupa tot timpul și atenția.

La șaptezprezece zile după ce au plecat, Levi și oamenii lui s-au întors. Primul semn al prezenței lor a fost detectat de Jina cînd a coborît din dubă – nici unul din ei nu cunoșteau motivele, dar nu li se permitea să-și conducă propriile autovehicule la locul de pregătire. Jina zări camioneta neagră parcată în lateral.

Simți un ghimpe în stomac și se încordă din toți mușchii. La naiba. „Vacanța" ei a luat sfîrșit.

Avu intenția să se urce în dubă și să se ascundă; chiar făcu un pas înapoi, doar că șoferul dubei demarase deja. De obicei nu zăbovea acolo, probabil ca să nu ofere nimănui ocazia să se folosească de dubă ca mijloc de evadare.

– Iubito.

Levi. Nu tresări, dar simți cum toți nervii din corp îi sînt electrocutați și i se ridică părul de la ceafă. Cum făcea el asta? De unde apăruse? Jina ar fi putut jura că nu l-a văzut nicăieri prin preajmă, dar apoi a apărut în spatele ei.

Poate ar fi fost mai rău să dea nas în nas cu o cobră decît să-i întîlnească ochii aceia întunecați, necruțători, însă se îndoia de asta. Reuși să se întoarcă spre el cu o față neutră.

– Da? zise ea, ca și cînd un necunoscut i-a tulburat ziua.

El o sfredeli cu privirea și rămase cu ochii fixați pe ghetele ei.

– Băieții sînt deja la teren. Să începem.

În regulă; fără sporovăială. Era de acord cu asta. Nici nu se strădui să țină pasul cu el, în primul rînd fiindcă nu se grăbea să înceapă, iar în al doilea rînd pentru că ar fi trebuit să alerge, ca să-l ajungă din urmă; a naibii să fie dacă va alerga.

Ceilalți se cățărau pe un zid – zidul. Toți nou-veniții i-au văzut pe membrii echipei speciale escaladînd zidul ca niște

maimuțe, cățărîndu-se pe sfori cu mîinile și picioarele goale, cu o coordonare perfectă: luau sfoara între picioare. Jina se temea că viitorul ei va include și acest zid, așa că începuse să facă flotări și flanșe duble, așa că acum era mîndră de evoluția ei. Cel puțin pînă acum, cînd s-a văzut față în față cu zidul, mult mai curînd decît sperase.

Șarpe începu să ridice din sprîncene cînd a văzut-o.

– Iubito, dar văd că ai deja mușchii brațelor definiți. Foarte bine!

Mușchii brațelor definiți? Ea? Se uită dezarmată la propriile brațe. Nu i se păreau decît mai bronzate, cu toate că aplica zilnic cremă de protecție solară. Da, pantalonii de trening erau un pic mai largi acum, doar puțin, fiindcă mînca precum un cal.

Cît despre băieți, se vedea clar că au slăbit și sînt bronzați. Oriunde or fi fost și orice or fi făcut, au stat la soare și nu mîncaseră suficient, cît să compenseze efortul. Totuși nu păreau obosiți, nici letargici; erau încordați ca niște arcuri întinse și se vedea că sînt gata să explodeze la nevoie, oricînd auzeau primul semnal. Jina avea senzația că nu trebuie să facă nici o mișcare bruscă.

Levi îi făcu semn cu capul spre zid.

– Hai să vedem cît mai ai pînă reușești să atingi viteza maximă.

La naiba, știa ea că o va arunca peste zid.

– Mai am mult, îl liniști ea. Mulți kilometri pînă la viteza maximă.

Levi îi aruncă o privire implacabilă, iar ea se resemnă cu inevitabilul. Bombănind furioasă – cu speranța că distanța care-i desparte îi face imposibil de înțeles apelativele cu care îl complimenta în șoaptă – își frecă palmele pe pantaloni și se apropie de una dintre frînghiile care se balansau. Băieții s-au adunat în cerc în jurul ei și rînjeau, pregătiți să se distreze pe

seama ei. Voodoo se strîmba, iar Levi părea foarte serios. Să-i ia naiba pe toți, oricum.

Nu avea de gînd să-i impresioneze. Privi sfoara ca pe un dușman de moarte, apoi sări. Rată prima dată. Afurisita de frînghie se balansă șerpuind, așa că nu a reușit să o apuce bine.

Băieții rîdeau de ea, iar ea se ridică și își scutură praful de pe pantaloni. Îi ignoră și studie demonul spiralat. În regulă, nu a procedat bine. Nu trebuia să sară la frînghie, iar din a doua încercare apucă frînghia cu mîna dreaptă, iar cu piciorul își încolăci frînghia pe gambă, așa cum i-a văzut pe băieți. Nu reuși să-și continuie ascensiunea, brațele i-au cedat și a căzut din nou. Slavă Domnului că înălțimea nu era mare. Oricum, care nebun și-ar fi închipuit că, dacă era specialistă în jocuri pe computer, avea și competențe de cățărător pe frînghie?

Șeful ei era acest nebun.

– Ca idee ai prins ce trebuie să faci, spuse Levi, dar te complici. Ești dreptace, așa că lasă frînghia în exteriorul piciorului drept, apoi prinde-o cu laba piciorului, ca și cînd ai păși într-o buclă.

I se părea logică explicația lui...aproximativ. Măcar făcea efortul să-i fie de ajutor, în loc să o lase să rateze fiecare încercare.

Bum veni lîngă ea. Sudoarea îi făcuse trupul lucios și pătase bandana legată pe frunte.

– Uite așa, zise el și apucă frînghia. Se ridică, dar avu grijă să-i arate și ei cum trebuie să-și încolăcească frînghia pe laba piciorului întîi, ca să se susțină, apoi să poată urca mai departe.

– Bucla pe care o face frînghia, nu brațele tale îți va susține greutatea corpului, zise Levi. Să te gîndești la buclă ca la o treaptă pe care urci mai departe.

– Totuși ai nevoie de forță în brațe, ca să ajungi mai sus, adăugă Șarpe, doar că picioarele îți vor susține greutatea și tehnica asta e mai puțin obositoare decît altele.

Jina gemu, enervată că nimeni nu i-a arătat toate astea înainte să dea cu fundul de pământ, însă de data asta abordă frînghia cu un aer hotărît. Recapitulă mental succesiunea mişcărilor, apoi îşi luă avînt, apucă frînghia, o înfăşură pe laba piciorului...şi se ridică prin buclă.

– Sus, zise Levi.

Sus. Bine. Reuşi să urce, se trase cu oarecare efort, prinse din nou frînghia cu laba piciorului şi depăşi bariera psihologică a celor cîţiva centimetri deasupra pămîntului. Din nou. Repetă procesul de mai multe ori, cu toate că frînghia se unduia ca un şarpe pervers şi îi încurca mişcările. Începuse să gîfîie şi nu credea că o vor mai ţine braţele. Transpirase ca un porc. De ce nu o punea nimeni să alerge? Putea să alerge pe o distanţă mult mai mare decît acum şaptesprezece zile. Alergatul nu este mai dificil decît căţăratul pe frînghie.

– Încă o dată, spuse Levi, iar ea înţelese din asta că el a observat cum îi tremură braţele şi că nu o voia acolo, la fel cum nu voia nici să o vadă căzînd sau rupîndu-şi gîtul în faţa lui. Ajunsese cu picioarele la nivel cu capul lui şi într-o fracţiune de secundă avu o fantezie: cum îi trage"accidental" un şut în gură, doar că el era destul de isteţ şi stătea mai departe de picioarele ei. Nici ea nu-şi dorea să cadă de la acea înălţime.

Mai rămase cocoţată cîteva secunde, după care urmă un scurt repaus şi se forţă să mai urce puţin. Măi, să fie, depăşise doi metri. Era ea însăşi impresionată, cu toate că broboane de transpiraţie i se scurgeau printre ochi, iar acum simţea cum o ustură puternic. Îşi şterse faţa de umăr şi expiră prelung.

Cum naiba putea să coboare acum? Frînghia aspră îi ardea palmele, aşa că nu-şi dorea să alunece în jos. Totuşi, trebuia să coboare mai repede, fiindcă muşchii braţelor îi tremurau şi puteau să cedeze în orice clipă.

– Băieți, strigă ea panicată, gata să-i întrebe cum poate să coboare, sau cum faci să te desprinzi de frînghie, cînd ai palmele transpirate. Deja aluneca în jos și pierdu frînghia strînsă între picioare. Avea doar o fracțiune de secundă să ia o decizie: să-și distrugă palmele, sau să-și dea drumul și poate să-și rupă un picior. Era pe punctul să decidă în favoarea palmelor zdrelite, cînd acestea au decis transpirate în locul ei și au abandonat-o – cînd Levi o apucă strîns din zbor, cu brațul oțelit, cuprinzînd-o de coapse, după care o desprinse de frînghie.

Puțin, foarte puțin a șinut-o strîns lipită de el. Simțurile ei au luat-o razna; din nou apăru acel ghem în stomac și toate prelungirile nervoase au intrat în alertă maximă. Căldura trupului masculin a pătruns-o pînă în măduva oaselor. Își simți tot corpul încordat, de parcă ar fi fost electrocutată. Cînd îi dădu drumul din brațe, nu făcu nici un efort să o susțină. Din nou Jina se trezi cu fundul în praf – slavă Domnului. Nici o distracție nu era mai plăcută decît contactul dur cu Mama Pămînt.

Șapte bărbați se holbau la ea tăcuți.

– Mi-au transpirat mîinile, mormăi ea drept scuză și îi privi pe fiecare. Toți au înconjurat-o ca niște vulturi gata să-i ciugulească oasele.

Voodoo avea o privire profund dezgustată. Își puse mîinile în șolduri.

– Ce idee stupidă, scuipă el. Asemenea porcării ne pot omorî pe toți. Nu face doi bani.

Jina își concentră mînia asupra dobitocului, recunoscătoare că are o țintă, care să-i distragă atenția de la Levi. Se puteau spune despre ea multe, dar în nici un caz că nu face doi bani – nici că era o timidă. Ridică degetul arătător spre el, ca pe o armă și-l înfieră cu privirea:

– Te rog să mă scuzi că nu sînt la fel de bună ca voi după doar şaptesprezece zile de antrenamente. Ştii ceva? Ia mai pupă-mă în fund. Şi ai grijă cum vorbeşti, fiindcă dacă mă scoţi din sărite, o să regreţi!

Jeleu întinse mîna, ca să o ajute să se ridice. Ea îl apucă zdravăn de antebraţ şi se lăsă trasă cu uşurinţă, dintr-o zvîcnitură, sărind în picioare. Nu-şi luă ochii de la Voodoo. Crescînd ca un tampon între un frate mai mare şi unul mai mic, a avut şansa să înveţe să se apere singură, deoarce toţi o vedeau ca pe un vînat – nu era nici sora mai mare, care cînta cocoşeşte, nici sora cea mai mică, mă rog bebeluşul – aşa că a fost nevoită să le lase de înţeles că nu acceptă porcăriile lor.

– Şi cum faci cînd te scoate cineva din sărite? întrebă Jeleu ironic.

– Mai întîi fac tăietura, replică Jina deloc amuzată, iar în final dau foc casei. Nu vrem să ajungem pînă acolo.

– Şi Voodoo este din sud.

– Ba nu, este din Louisiana, interveni Bum. E cu totul altceva.

– Terminaţi cu prostiile amîndoi, le ordonă scurt Levi. Nu avem timp de asta. Dacă vreţi să vă certaţi, o faceţi în timpul liber, dar, dacă vreunul din voi păţeşte ceva, celălalt va primi un şut în fund. Aţi priceput?

– Priceput, zise Voodoo, fiindcă din tonul lui Levi era clar că vorbeşte serios. În plus, lucrau împreună de mult timp.

– Am priceput, zise Jina. Ea nu-i cunoştea suficient, cît să aibă încredere în ei. Merse în spatele lor după ce au pornit în altă direcţie, de parcă ei nu aveau nici o treabă cu zidul acela, decît că s-au distrat puţin pe seama ei şi au o văzut-o murdară – din nou.

Misiune îndeplinită.

– Îi urăsc. Îi urăsc pe toți.

Aceasta deveni mantra ei în următoarele săptămîni. Era atît de obosită, iar zilele treceau una după alta atît de rapid, încît de multe ori nici nu știa ce zi a săptămînii este. Așa se explică de ce într-o duminică s-a trezit în parcare, așteptînd duba care-i ducea la antrenamente; de-abia după ce s-a uitat pe ecranul telefonului a realizat de ce era singură în parcare. Se duse imediat acasă, iar aici căzu practic pe pat, cu fața în jos, dormi pînă la prînz și se trezi doar cînd o sună mama ei, care o certa pentru că nu a sunat-o.

– Mamă, zise ea adormită. Ți-am lăsat un mesaj privat pe pagina de Facebook, ca să te anunț că sînt bine.

– Asta a fost acum *două săptămîni*! Iar eu ți-am răspuns acum trei zile și uite că nici acum nu l-ai citit.

– Of, exclamă ea căscînd. Încercă să se ridice, dar efortul era prea mare, așa că renunță. Am fost prea ocupată, ca să mai deschid Facebook-ul. Azi dimineață m-am trezit și am plecat la slujbă, iar cînd am văzut că nu apare nimeni, mi-am dat seama că e duminică. M-am întors acasă și m-am culcat la loc.

Brusc mama ei trecu pe modul Matern.

– Dar cîte ore muncești, dacă nu ai timp să dormi? Nu e sănătos să te privezi de somn. Mănînci?

– Mănînc, răspunse ea, deși nu-și mai amintea ce a mîncat aseară la cină, dar nici *dacă* a luat cina. Parcă mîncase: făcea deja multe lucruri ca și cînd era pe pilot automat, așa că spera că mănîncă regulat. Oricum, își aminti că a luat micul dejun.

– *Ce* mănînci?

– Azi dimineață am luat cu mine și am mîncat în mașină patru tarte mici cu spanac și bacon. Eram așa de stresată, că nici nu mi-am dat seama că e duminică și puteam să stau la masă, unde să mănînc cu furculița, ca oamenii. La fel puteam

să dorm pînă mai tîrziu. Cel mai mult o deranja lipsa somnului, nu neapărat nemîncatul. Mîncare avea destulă.

– Ai nevoie de o vacanță.

Acesta era adevărul, dar...

– Nu se poate, pînă cînd nu vom termina.

– Nu te-am văzut de nouă luni. Cît mai durează aceste antrenamente?

Nouă luni? Nu se poate. Plecase acasă de Crăciun, iar acum era...se uită pe ecranul mobilului. *Septembrie.* Fir-ar, cum s-a întîmplat? În iunie a început pregătirile și deja trecuseră trei luni.

– Programul de pregătire durează șase luni, zise ea, dar se poate prelungi, dacă apar tehnologii sau programe noi. Totul era adevărat, mai puțin partea cu șase luni. De-abia aștepta perioada de învățare pe computer, cînd va afla mai multe despre drone și își va pune în valoare abilitățile, fiindcă atunci va scăpa de torturile fizice, numite pregătire fizică. Adevărul era că instruirea fizică va dura exact cît era nevoie, fiindcă nici unul din ei nu putea fi scos pe teren pînă ce nu era gata.

– Nu ai putea să-ți iei cîteva zile de vacanță cînd se va naște copilul lui Jordan și Emily? Toți vrem să fii și tu aici, cu noi.

– Mă îndoiesc, spuse Jina, făcînd rapid calcule în minte. În noiembrie se va naște nu? Atunci voi fi tot la pregătire fizică.

– Dar ai și tu dreptul la o vacanță. În mod sigur vei putea recupera instruirea după ce te întorci. Așa era mama ei; familia este pe primul loc, orice s-ar întîmpla și cu asta insista fără încetare.

– Mai mult ca sigur că mi-aș pierde slujba, zise Jina. Pe perioada instruirii nu este permisă nici o vacanță, cu excepția unui deces în familie, dar mai bine să nu discutăm.

– Nu e drept.

– Știam condițiile cînd am acceptat. Vrei să renunț? Toată familia știa că nimic nu era mai cumplit pentru ea, decît să abandoneze un țel pe care și l-a stabilit în viață.

– Nu vreau, doar că aș dori să te văd mai mult decît o dată pe an. Poate să venim noi la tine, dacă tu nu poți să vii aici.

– Ar fi grozav, se entuziasmă Jina, deși era puțin panicată la gîndul că părinții ei vor vedea în ce situație cumplită ajunge acasă în fiecare seară. Nu avea cum să-i convingă că transpirația, murdăria și vînătăile sînt rezultatul unei instruiri pe computer. Să ții minte doar că am o singură zi liberă și că sînt la antrenamente zece ore pe zi. Tu și tata ați fi singuri cea mai mare parte a timpului, iar în această perioadă ați avea ocazia să vizitați muzeele și clădirile istorice. Își dorea să îi revadă, oricare ar fi fost starea în care se afla. Va trebui să-i întrebe pe colegii căsătoriți cum pun problema în familie. Doar nu se putea ține totul secret, ar fi fost imposibil, mai ales cînd echipa era plecată pe teren, săptămîni la rînd.

– Nu știu, ezită mama ei pe un ton care sugera că nu aveau de gînd să bată la ușa ei prea curînd. Precis ești fericită cu o slujbă care îți ocupă atît de mult timp?

– Este foarte interesant ce fac, spuse Jina. E ceva intens, dar am multe de învățat. Chiar dacă nu voi rămîne în aces loc mai mult de cîțiva ani, voi aprecia mereu instruirea. Era adevărat ce spune și cu fiecare zi i se întărea convingerea. Îi plăcea să lucreze cu drona – în fine, cu stimulatorul de dronă. Nimeni nu văzuse pînă acum una reală. Ea nu mai avea răbdare. Deși în prima zi ar fi jurat că ultimul lucru pe care-l dorește era să fie transferată la echipa de operațiuni speciale și, cu toate că detesta fiecare clipă din pregătirea fizică...începuse să se familiarizeze cu toate.

Fir-ar să fie.

Capitolul 5

Au luat o pauză pentru hidratare. Era foarte important pentru ei să bea multă apă, așa că se opreau poate mai mult decît considera ea necesar. Jina se tolăni pe iarbă și desfăcu sticla, apoi bău cu nesaț mai bine de jumătate din ea. Levi se așeză lîngă ea și zise:

– Întinde mîna.

Ea se opri cu sticla la gură și îl privi pieziș.

– De ce? îl întrebă ea pe ton de ceartă. Mai trecuse prin așa ceva în trecut. Doi frați au învățat-o să nu aibă încredere niciodată că i se va pune în mînă ceva ce-și dorește; mai totdeauna fusese vorba de ceva dezgustător, cum ar fi un șoarece mort sau caca de plastic. Cu totul memorabilă a fost o dată cînd caca nu era din plastic. Atît Jordan, cît și Taz au pățit-o. Aceste amintiri i-au rămas adînc impregnate, așa încît atenția pe care i-o acorda Levi o avertiza, iar asta nu-i plăcea deloc. Privirea lui era rece și exasperată.

– Chiar pui la îndoială fiecare ordin primit de la mine?

Tonul lui o avertiza. Trebuia să aibă încredere în toți membrii echipei, fiindcă era un element vital. Dacă te îndoiești asupra vreunui coechipier într-o acțiune, cineva poate să moară.

– O să-mi pui în mînă un șobolan?

Băieții din jurul lor au început să glumească, dar ea nu-i lua în seamă. Niciodată să nu-ți iei ochii de pe inamic, deși poate că Levi nu era chiar inamicul ei, așa cum nu-i era nici prieten. Această filozofie a ei i-a prins bine.

Levi nu găsea situația amuzantă.

– Eu nu-mi pierd timpul cu nimicuri copilărești.

Nici cu altceva, cît de cît asemănător cu simțul umorului. Reticentă și pregătită să-și retragă mîna de cum ar da de blană sau de ceva lipicios, Jina întinse mîna. Cu palma în jos.

El își exprimă frustrarea cu un mormăit agasat, îi apucă mîna și o întoarse cu palma în sus. Senzația produsă de mîna lui aspră și caldă a fost foarte puternică. Îi așeză în palmă ceva metalic, apoi îi dădu drumul la mînă. Ea răsuflă ușurată, mental. Slavă cerului că era metal, cu toate că nu și l-a imaginat că va pierde vremea cu vreun șoarece mort.

Privi obiectul și remarcă asemănarea cu o grenadă M67, simțindu-se mîndră și uimită de această performanță. Totuși, avea în palmă o husă verde, militară. În ea era o busolă.

– O busolă, zise ea. Ce-mi trebuie mie o busolă? Am telefon. Mobilul meu are ceva în interior, care-mi vorbește și-mi spune cînd și în ce direcție să plec. Nu am nevoie de nici o afurisită de busolă. Computerele; cu ele era ea obișnuită. Busola era... ceva rudimentar. Lasă-l pe Columb, dar și pe ceilalți cîteva mii, care au străbătut oceanele cu nimic altceva decît o busolă și un compas.

Începu să fredoneze o melodie care conținea versuri pe exact această temă. Cei din jur au început să rîdă de ea, fiindcă nu cînta bine. Levi nu schiță nici un zîmbet, ba chiar o luă peste picior.

– Ai nevoie de afurisita de busolă cînd lipsește semnalul de telefonie mobilă, sau cînd ești silită să-ți scoți bateria din telefon, ca să nu fii reperată.

– Ce voi face eu, ca să am nevoie de busolă? Acesta era punctul nevralgic care o alarma.

– Nu se știe niciodată, interveni Vînătorul. Nu știi niciodată unde vei fi trimisă. Fiecare din noi are busolă.

În regulă, ajunge. I se părea totul nepotrivit; activitatea ei alături de echipă avea legătură cu tehnologia. Faptul că era obligată să se bazeze pe o busolă, ca să ajungă undeva unde era așteptată însemna pentru ea că situația se complicase prea mult – iar ea spera să nu se ajungă vreodată aici. Nu era pregătită să se descurce în infern, cu busolă sau fără.

– Vei învăța să te orientezi cu ajutorul busolei, spuse Levi, parcă ghicindu-i gîndurile. Apoi eu voi intra în pădure, îți voi transmite coordonatele și tu va trebui să mă găsești.

– Nici nu știi cît de fericită sînt, mormăi ea. Și, dacă nu te găsesc, rămîi pierdut?

– Nu, dar o să-ți iasă pe nas instruirea.

Mă rog, a meritat să spere că Levi se va pierde definitiv.

De ani buni nu mai folosise o busolă. Deschise capacul husei și o examină pe cea din mîna ei. Era un instrument special, nu ca acelea pe care le cumperi de la supermarket. Avea un cadran rotativ, marcat pentru 360 grade, un ac central, linii meridiane – era sofisticat.

– Ai folosit vreodată așa ceva? o întrebă Levi pe un ton resemnat, ca și cînd ar fi așteptat un răspuns negativ.

– Sigur că da. Am făcut parte din grupul Cercetașelor. Mințea. Însă ambii ei frați fuseseră Cercetași și li s-a părut extrem de distractiv să o ia cu ei prin păduri, să-i ofere coordonatele casei, apoi să fugă și să o lase singură acolo. Măcar și-au dat silința să o învețe cîte ceva despre orientarea cu ajutorul busolei, cu toate că de cîteva ori s-a salvat exclusiv prin propriul simț al orientării, care funcționa perfect.

Din nou se simți privită cu acei ochi reci.

– În dosarul tău nu era menționat nimic despre Cercetașe.

– De ce ar fi trebuit să fie? Mi-am trecut acolo toate competențele tehnice, fără să menționez activitățile extracuriculare din copilărie.

– Nu m-am referit la cererea ta.

Oh, da, s-a referit la *dosarul* ei. Mda. Desigur, toți aplicanții fuseseră investigați; ar fi trebuit să-și dea seama și singură. În loc să continuie să-l aburească, preferă să-l întrebe:

– Ai o hartă?

El scoase din buzunarul lateral al pantalonilor speciali o hartă și i-o dădu. Ea examină harta; era una detaliată, topografică, pe care erau trecute toate declinațiile magnetice și marcajele longitudinilor/latitudinilor.

– Ajută-mă puțin, spuse ea. A trecut ceva vreme.

El se lăsă pe un genunchi, în dreapta ei, ea făcu la fel, dar păstră harta pe pulpa dreaptă. O busolă bună poate mai mult decît să indice nordul magnetic, care oricum nu era nordul adevărat. Cu busola și o hartă bună ar fi trebuit să se poată orienta spre un loc anume.

Levi i-a dat cîteva indicații scurte, aplecîndu-se ușor spre ea. O urmărea dacă este atentă și la un moment dat era atît de aproape de ea, încît îi simțea pieptul puternic lipit de umărul ei. Practic îi percepea bătăile inimii, ritmic, constant.

Pur și simplu o avalanșă de informații îi copleșea simțurile: mirosul de transpirație bărbătească și praf; aroma de mosc a pielii lui amestecată cu cea de praf de pușcă de la exercițiile de tragere anterioare; dogoarea trupului lui, toate îi dezmierdau pielea mai mult decît razele soarelui. Momentul era prea intens, prea intim, mai ales că îi percepea bătăile inimii. O cuprinse amețeala de la furtuna de hormoni masculini, după care trase adînc aer în piept și se detașă de percepțiile senzoriale, ca să se concentreze pe ce spune el.

O puse să stabilească un traseu spre un punct pe care îl vede, iar ea alese locul de instrucție fizică, la vreo cîteva sute de metri depărtare. Își aminti cîte ceva din cîte au învățat-o frații ei, astfel trecu testul.

– Poate chiar ai fost cercetașă, comentă el, cu ochii închiși pe jumătate, fiindcă îl orbea soarele.

– Am mințit, zise ea nonșalant. Frații mei au fost Cercetași și ei m-au învățat.

El se frecă pe frunte.

– Mai alege un traseu.

Ar fi putut să scurteze perioada de instruire, iar ei i-ar fi fost mai greu să-și îndeplinească sarcinile, dar nu a făcut asta. Jina era conștientă de faptul că el nu o voia acolo – îi dădea de înțeles asta în fiecare zi, într-o mie și unul de moduri – însă nu-l putea acuza că nu-i oferă o pregătire adecvată. Ar fi fost mult mai rapid, dacă ar fi luat-o mai ușurel, ar fi scăpat de ea mai repede, doar că el nu a făcut asta. Jina trebuia să recunoască respectul pur pentru tăria lui de caracter pe care o emana ori de cîte ori urla la ea să grăbească pasul, să alerge mai mult, să-și păstreze voința și să persevereze. Dacă îi va ieși pe nas instruirea, după cum a spus el, nu va fi vina lui.

În timp ce ea își stabilea un nou traseu, el și Bum s-au retras de-o parte, probabil ca să decidă dacă o vor căuta, în caz că se va rătăci.

După ce i-a verificat rezultatele, a dat din cap:

– Bine, hai să trecem la treabă. Ai o limită de timp, adăugă el și se uită la ceasul de mînă. Va trebui să mă găsești la timp, apoi vom pleca toți de aici pînă se înnoptează. Dacă ești înceată, vom repeta acest exercițiu, pînă ce vei face totul bine.

– În seara asta? întrebă ea îngrozită, fiindcă deja era tîrziu și nu-i surîdea ideea să alerge prin pădure noaptea. Se mai gîndea și la șerpii care mișunau, iar pe întuneric putea să calce pe unul. Nu putea să recunoască direct, dar avea probleme cu întunericul. Acum putea să doarmă pe întuneric, dar în adolescență a avut nevoie de o lumină de veghe, pentru care a îndurat destule

ironii și porecle. Știa că acum va avea asupra ei o lanternă, dar totuși.

El părea că își pierde răbdarea.

– Nu în seara asta. Păru îngîndurat și adăugă: Nu acum. Poate vom încerca un exercițiu de noapte altcîndva.

Mai bine și-ar fi ținut gura închisă.

Unul dintre instructori veni la volanul unui vehicul de teren. Levi merse la el, iar ea se uită spre ei cum pleacă.

– Mai avem apă? întrebă ea unul din băieți și se îndreptă spre răcitorul care de obicei era ticsit cu gheață și sticle cu apă. În mod normal rezervele de apă erau înnoite la fiecare oră, dar cu noul program, instruirea trebuia deja încheiată, așa că mai era destulă apă.

Bău încă o sticlă și rămase sub căldura dogoritoare. Erau zile cînd, oricîtă apă ar fi băut, tot nu i se părea suficientă și asta era dijn cauza umezelii excesive din atmosferă.

Aștepta instrucțiunile lui Levi și stătea cu harta și busola în mîini, făcînd calcule.

– Nu uita să iei cu tine o lanternă, îi zise Voodoo ironic.

Asta însemna că, după părerea lui, ea nu-l va putea localiza pe Levi și nu se va întoarce pînă se înnopta.

– Bună idee, zise ea și dădu din cap.

Minutele treceau, iar ea deveni din ce în ce mai îngrijorată. Cu cît se îndepărta mai mult Levi, cu atît mai mult timp îi va lua ei să-l localizeze, apoi să ajungă la el și să revină împreună. Soarele se apropia de punctul de apus. Doar nu avea de gînd să o saboteze, nu?

De îndată ce îi veni în gînd această idee, ea și Bum au primit un mesaj text, cu coordonatele lui Levi.

Instinctul o îndemna să se grăbească, însă ea îl alungă; deocamdată era foarte important să fie cît mai exactă. Luă harta topografică și îi găsi locația, apoi mai verifică o dată.

Studie harta și luă busola, apoi marcă două trasee. Omul era diabolic. Drumul cel mai direct, conform hărții, era și cel mai dificil, cu niște pante abrupte de urcat, vegetație deasă și un pîrîu, care putea fi traversat mai greu sau mai ușor. Traseul mai lung ocolea cele mai multe astfel de dificultăți, deși afurisitul de pîrîu tot îi stătea în cale.

Nu i-a rugat nici pe Bum, nici pe Șarpe, doi dintre băieții prietenoși, să-i verifice rezultatele. Se va descurca singură, sau va pierde. Împături harta și o puse în buzunarul de pe coapsă, își luă rucsacul pe umeri și porni în pas grăbit. Căldura excesivă o putea răpune foarte repede, dar ea nu-și permitea luxul risipei de timp.

Se îndepărtă de parcare și ocoli zona de antrenamente, unde se pregăteau cîțiva băieți. Preferă să intre printr-o zonă cu vegetație înaltă. Cînd trecu de ea, nu observă un șanț plin cu apă, fiindcă era mascat de niște buruieni dense. Nu a avut timp să sară, așa că a pășit direct în apa adîncă pînă la genunchi. I s-au umplut și ghetele cu apă, evident udîndu-i ciorapii.

– Fir-ar să fie, bombăni ea ținîndu-se de niște ramuri mai groase, ca să iasă din canal. S-a rănit în palmă și a mai înjurat o dată: Plantă nenorocită! A reușit cu greu să urce pe porțiunea uscată, apoi s-a așezat, și-a dat jos ghetele, a vărsat apa din ele, apoi a plecat mai departe.

Peste alte cîteva sute de metri s-a mai oprit o dată, ca să verifice busola și constată că a mers spre vest suficient. Acum trebuia să se îndrepte spre nord. Conform coordonatelor trimise de Levi, el ar trebui să fie cam la vreo cinci mile distanță, drept înainte.

Cinci mile. Hai că putea, cu toate că terenul pe ruta aleasă de ea nu era la fel de provocator ca ruta directă. Acum două luni nu ar fi putut să străbată aceste cinci mile, mai ales cu viteza

necesară, doar că așa a fost în trecut. Momentul prezent era diferit și femeia din ea putea scoate un răget puternic, de fiară.

După aceea intră în pădure, de unde își procură, cu ajutorul briceagului un băț gros, pe care se putea sprijini cînd merge, dar care o putea ajuta și împotriva șerpilor. Mai bău niște apă și simți transpirația scurgîndu-i-se șiroaie pe corp. Apoi porni mai departe. Roiuri de țînțari zburau haotic în jurul ei. Unul îi intră în nas și ea se opri înfuriată, ca să-l scoată de acolo, așa că suflă puternic, pînă ce nasul rămase curat. Doamne, bine că băieții nu au văzut faza cu țînțarul, că i-ar fi schimbat porecla din Iubito în Țînțarul.

Mai avea ceva de mers și mai avea o problemă. Ghetele ude și șosetele îmbibate cu apă îi afectau pielea picioarelor. Deja simțea bășici formate și sparte, din cauză că ghetele erau mult prea mari și picioarele îi înotau în încălțăminte. Își făcu un scurt inventar al rucascului și constată că nu a luat cu ea bana-daje adezive. Oricum nu i-ar fi stat lipite pe piele, la cît de ude îi erau picioarele.

Nu putea decît să meargă mai departe. Se cățăra pe stînci colțuroase, se strecura prin desișul unor tufișuri ciudate, traversat de cîte un copac doborît la pămînt. Să se întoarcă ar fi însemnat că nu și-a îndeplinit misiunea și avea îndoieli că va mai primi o a doua șansă. Trebuia să-l localizeze pe Levi; de-abia după acea se putea ocupa de picioare.

Fir-ar să fie; fiecare bășică o ardea și-i întețea durerea. S-ar fi oprit atît cît să aibă răgazul să-și scoată șosetele, doar că risca să facă și alte bășici, pe lîngă cele deja existente.

Consultă din nou busola cu atenție și bău niște apă. Terminase deja două sticle și mai avea două. Sudoarea devenise insuportabilă: șuvițe de păr i se lipiseră de ceafă, iar hainele

erau ude, ca și picioarele. O usturau și ochii de la sarea din transpirație și ar fi dat orice să treacă mai repede peste aceste momente.

Se mai folosea de băț, ca să poată urca, se mai uita pe telefon, ca să calculeze cît de repede avansa, în ciuda durerilor cumplite provocate de bășici. Va ajunge la Levi în timp util, iar amîndoi se vor întoarce pînă la noapte. Nu știa cum va mai reuși să parcurgă înapoi cele cinci mile, dar de asta se va ocupa după ce îl va găsi.

Ultimele trei sferturi de drum au fost cele mai dificile. Terenul accidentat se prezenta ca o pădure pe un deal abrupt, unde stînci uriașe și bușteni căzuți îi îngreunau avansarea. Nu era prea amuzant nici să te cațeri pe stînci, fiindcă dacă un șarpe voia să stea la soare undeva, sigur el își alegea un bolovan. Mai rău, chiar, aluneca pe cîte o bucată de mușchi și se temea că o să cadă pînă în vale. În afară de un cot zgîriat și o rană ușoară la o mînă, a scăpat relativ ușor.

Ajunsă sus, terenul se domoli iar. Verifică busola, să vadă unde se află, schimbă direcția ușor spre stînga și peste nici zece minute ajunse la Levi. Acesta ședea pe un bolovan uriaș și balansa în mînă o sticlă de apă, iar în cealaltă mînă ținea ea o carte. Nu citea; o văzu cînd s-a apropiat.

– Ce citești? îl întrebă ea foarte jovial, ca și cînd nu și-ar fi dat sufletul ca să ajungă aici sus, la el.

– Șchiopătezi, remarcă el scurt, în loc să-i răspundă.

Oare de ce fiecare comentariu al lui i se părea mai degrabă o critică? Încercă să nu se dea de gol.

– Bășici. M-am udat rău la picioare. Hai, să mergem, trebuie să ajungem jos pînă se înserează. Regula ta.

În loc să se ridice, el își scoase mobilul din buzunar și trimise un mesaj.

Jina îl privea furioasă. Acum el o sabota, întîrziind intenționat?

– Dacă întîrziem, va fi din cauza ta, spuse ea tăios. Ori eu plec și tu poți să rămîi aici. Eu te-am găsit. Dacă reușesc să ajung pînă se întunecă, înseamnă că mi-am îndeplinit misiunea, fie că vei fi cu mine, fie că nu. După ce își luă bățul cu care se ajuta la urcat, se întoarse, grăbită să nu piardă timp.

– Stai jos și scoate-ți ghetele, îi comandă el. I-am trimis mesaj lui Bum să vină să ne ia de aici.

– Cum? Nu! zise ea și strînse bățul, ca și cînd se pregătea să-l lovească. Te-am găsit. Pot să ajung înapoi pînă seara. Nu-ți voi permite să-mi pui bețe în roate cu...

– Las-o mai moale, o întrerupse el, sfredelind-o cu privirea. Nu am spus că de aici ne vom întoarce pe jos; am spus că trebuie să mă găsești destul de repede, încît să ne ajungă timp pentru întoarcere. M-ai găsit. Aranjasem deja cu Bum să ne ia de aici, deși nu poate să ajungă chiar în acest loc. Va trebui să parcurgem pe jos cîteva mile, așa că trebuie să vedem ce ai la picior. Dă-ți naibii jos ghetele și șosetele.

Îi venea să-l strîngă de gît. Se gîndea serios la asta, doar că el ar fi pus-o la pămînt atît de ușor, încît ar fi umilit-o. Era extrem de strersată și simțul rațiunii o îndemna să se calmeze, însă se simțea atît de tulburată, încît aproape o podideau lacrimile. Odată ajunsă acasă, de cîteva ori a dat frîu liber emoțiilor, dar nici vorbă să plîngă în fața băieților, cu atît mai puțin acum, cu Levi.

– Nu are nici un rost, se strîmbă și refuză cu încăpățînare. Nu am la mine trusa de prim ajutor.

– Poate nu ești tu pregătită, replică el scurt, dar eu sînt. Scoase din buzunarul de la genunchi o trusă galbenă. Și ea avea una exact la fel...în mașină. Nu lua cu ea nimic de care știa că nu are nevoie, așa că nu a luat-o din mașină. Sigur, la plecare nu

și-a imaginat că se va tîtî printr-un canal plin cu noroi. Totuși, Levi avea felul lui de a-i dovedi că s-a înșelat.

O usturau picioarele și cîteva bandaje ar ajuta-o să nu sufere mai mult. Se așeză pe un bolovan și desfăcu șireturile primei ghete. Își scoase șoseta udă leoarcă, apoi continuă cu cealaltă și își examină băsicile de la ambele cîlcîie, precum și pe cele de la degetele mici. *La naiba.* Cîteva zile vor durea cumplit. Întinse mîna să ia trusa, însă Levi se lăsă pe genunchi în fața ei și îi luă piciorul drept, pe care și-l puse pe genunchi.

Rămasă fără cuvinte, începu să se bîlbîie și scoase cu greu:

– Cum? Stai! Și eu pot să fac asta! Nu au fost chiar toate cuvintele, însă acestea erau singurele coerente. Încercă să-și retragă piciorul, dar el încleștă degetele puternice pe glezna ei fină și o opri. Ridică privirea dură și zise:

– Lasă-mă pe mine.

Vocea lui îi făcu inima să bată nebunește. Îi urmărea mîna masivă și simțea căldura ei pătrunzîndu-i prin piele. Era un bărbat atît de puternic și musculos, încît se simțea copleșită de el, de parcă ar fi răsturnat-o pe spate – *Ups*! Alungă rapid această imagine, însă intensitatea gîndului o făcu să tresară.

Iarăși privirea lui o tăia. Ochii aceia negri parcă vorbeau.

– Stai liniștită, îi zise totuși, iar inflexiunile subtile din tonul lui erau greu de descifrat, încă chiar și așa tot au pătruns-o pînă în măduva oaselor și au țintuit-o pe loc.

Levi se uita la piciorul delicat pe care-l ținea în mînă, dar se concentra să nu-și trădeze reacția. Era doar un picior, ce naiba – piciorul unei tinere, cu unghiile date cu lac roz, decorat cu o linie diagonală, sclipitoare. Un simplu picior. Adevărul crud rămînea literalmente, în sensul că l-ar fi excitat mai puțin o femeie complet goală, decît momentul prezent, cînd ține în mînă piciorul desculț al Iubitei. Îi atingea pielea. Nu pielea pe care ar fi preferat să o atingă, dar tot pielea ei.

Pielea aceasta avea nevoie urgentă de ajutor. Băşicile de la călcîie se spărseseră şi se puteau infecta foarte uşor.

– Cum te-ai udat la picioare? o întrebă şi desfăcu trusa, de unde scoase un tub cu cremă cu antibiotic.

– Într-un şanţ de scurgere. Nu l-am văzut decît cînd am călcat în el.

El dădu din cap scurt. Oricine poate să o păţească. Şi el s-a udat la picioare de multe ori, cîteodată intenţionat. Trebuie să plănuieşti totul, fiindcă să ai picioarele uscate este esenţial. Toţi ceilalţi erau foşti militari, mai puţin ea. Lor li s-a inoculat că este absolut esenţial să nu te uzi la picioare, însă el a omis să o instruiască şi pe ea în acest sens. Băşicile acelea erau din vina lui.

– Ar fi trebuit să-ţi spun că e bine să ai la tine mereu ciorapi de rezervă, îi explică el uşor stînjenit. Ducea constant o bătălie cu sine cînd se afla aproape de ea, iar calea cea mai uşoară de a se detaşa era să facă pe ticălosul. Acum totuşi, o atingea, la fel cum a făcut-o cînd a prins-o în cădere, chiar cînd ea dăduse drumul la sfoară. Cu fiecare zi îi era din ce în ce mai greu să păstreze distanţa. Trupul lui nu avea nimic ieşit din comun; scula i se ridica în direcţia ei aşa cum un copoi se repede cu capul spre o prepeliţă împuşcată. În plus, nu era genul de bărbat care să-şi refuze scula.

Ea arăta ca o pisică încodată care ar fi sărit la primul lătrat al lui, sau dacă i-ar fi făcut avansuri, aşa că trebuia să o ia cu binişorul. Era mai important să-i îngrijească picioarele, decît să stea la distanţă.

– Vina mea, zise el calm, că nu m-am gîndit. Dar pe viitor să iei cu tine două sau trei perechi de şosete atunci cînd ieşi pe teren – şi o trusă de prim ajutor, adăugă el în timp ce îi aplica puţină cremă pe băşica spartă de la călcîiul drept.

– Chiar mă întrebam cînd o să ajungi la asta, mormăi ea.

Cu mișcări sigure îi bandajă călcîiul, apoi se ocupă de bășicile de pe degete. Îi bandajă degetele două cîte două, singurul care scăpase fără bășică era degetul mare.

La piciorul stîng avea bășici pe toate degetele.

– Dacă ești în junglă și nu ai grijă de picioarele tale, poți să te alegi cu ciuperca junglei și asta e cumplit. În timp ce o bandaja, îi povestea cum nu s-a îngrijit de picioare odată și, din cauza umezelii acumulate, a stat la infirmerie șase zile, iar echipa a continuat fără el. Deși vorbea, undeva, într-un colțișor al creierului se cuibărea întrebarea cum ar fi dacă s-ar insinua între pulpele ei și ar pune-o pe spate, chiar acolo, pe un bolovan. Deja ținea un picior al ei în mînă și nu trebuia decît să-l împingă ușor în lateral, să se ridice și gata, ajungea la țintă.

Îi simțea glezna tresăltînd ușor, parcă de emoție. Cînd își ridică și el privirea, o văzu îmbujorată, iar la baza gîtului fin, îi observă vena pulsînd intens. Își coborî privirea instinctiv și dădu peste cele două puncte gemene obraznic profilîndu-se de sub tricou; automat începu să saliveze ca un adolescent naiv. Și-ar fi lipit gura pe sfîrcurile ei. Și-ar fi lipit gura pe ea, punct, mîinile ar fi vrut să o simtă, să o așeze sub el.

Drăcie.

Încleștă dinții și continuă să o bandajeze. Apoi, ca să-și facă de lucru, se așeză lîngă ea, îi luă ghetele și verifică interiorul, să se asigure că nu sînt asperități. Evident, avea o piele foarte sensibilă, dacă a făcut bășici atît de repede. În ghete nu se simțeau cusături aspre sau denivelări. Se uită încruntat spre șosete și remarcă aspectul lor ciudat, parcă ar fi fost pline. O întoarse pe dos pe prima și imediat din ea căzură bucăți de spumă.

– Ce naiba e asta?

– Spumă, zise ea și adună repede bucățile, pe care le ascunse în buzunar.

– Asta văd și eu, dar de ce ai pus-o în șosete?

– Ca să nu-mi tot scape ghetele din picioare și să nu-mi facă bășici. Se uită urît la el și adăugă: Nu are același efect cînd se udă totul.

Spre surprinderea lui, femeia asta îi apăsa pe butoane pe care nici nu știa că le are.

– De ce naiba nu-ți cumperi ghete pe măsura ta? întrebă el. Limbajul lui colorat nu păru să o surprindă, mai ales că de cînd era cu ei le-a auzit toate perlele. Doar că acum apropierea ei îi readusese acel gînd pervers Ea se întoarse brusc spre el și-l săgetă cu ochii aceia albaștri, momentan cuprinși de flăcările furiei:

– Fiindcă nenorociții nu fac ghete de genul acesta pentru măsura mea. Am căutat de am înnebunit și degeaba. Am nevoie de un calapod mai îngust, cu ștaiful mai strîmt. Am găsit doar măsura medie.

Pentru el păreau ghete de copil, în comparație cu măsura lui enormă. Din nou se simțea vinovat pentru că ar fi trebuit să-și imagineze că nu avea cum să găsească ghete pe măsura ei – totuși, la naiba, ar fi putut să întrebe.

– Cum naiba ai reușit să alergi? Fiindcă ea chiar alergase. Dacă la început nu a putut să facă față ritmului impus de ei, acum ajunsese să alerge cot la cot cu băieții.

– Cu asta și cu un rînd de branțuri, zise ea și arătă spre spumă. Metoda e cam primitivă, dar a funcționat. Mi-am pus spumă de jur împrejurul călcîielor. Cred că va trebui să-mi pun și peste degete.

– Nu, mai bine o să-ți căutăm ghete care îți vin bine. Pe astea de unde le-ai cumpărat?

– De la mall.

El bombăni ceva care semăna cu o înjurătură.

– Nu ți-a dat prin minte niciodată să ne întrebi pe noi unde poți să găsești măsura ta?

Cu maxim curaj, ea îl înfruntă din nou. Stătea atît de aproape de el, încît practic îi atingea pieptul cu capul. După părerea lui, femeia avea tupeu; niciunul din băieți nu ar fi avut curaj să-l înfrunte, dar ea nici că ezită. Asta poate pentru că și-a dat seama că sub nici o formă nu i-ar fi făcut ei vreun rău. Obiceiul ei era să se repeadă la oricare din băieții care nu se dădeau în vînt după ea.

– În primul rînd, voi plecaseți cu toții, iar eu aveam nevoie de ele rapid. Nu puteam să alerg în pantofi de sport, cu tot nisipul care-mi intra în ei. Apoi la sfîrșitul fiecărei zile eram mult prea obosită, așa că mergeam acasă, mîncam un sandviș, îmi făceam un duș, apoi mă culcam. Am găsit repede ce mi-a trebuit.

– Bine, zise el, decis să nu mai continuie discuția în contradictoriu. O să încerc să-ți găsesc eu ghete potrivite. În viitor, spune-mi mie dacă ai probleme. Nu pot să-ți citesc gîndurile.

– Bine, domnule, spuse ea scurt, iar el răsuflă prelung, se frecă la tîmplă și spuse:

– Nu știu dacă am făcut bine că ți-am bandajat picioarele, mai ales că trebuie să pui și șosetele ude, dar aș putea să te duc în brațe pînă la bază. Bum va ajunge și el curînd.

În loc să pară impresionată de oferta lui, ea începu să-și tragă șosetele pe fiecare picior, după care încălță ghetele și îi zise:

– Nu mi-e foarte bine, dar pot să merg. E mai comod acum. Mulțumesc, adăugă pe un ton morocănos.

Poate era mai bine că nu o duce în brațe; i-ar fi plăcut să-i simtă pielea în palme. Mai bine să rămînă o relație așa cum era pentru moment, adică ea nervoasă și cu limba ascuțită, iar el păstrînd distanța, care-i asigura reprimarea oricăror impulsuri primitive, care-l îmboldeau să sară pe ea. Doamne, cît și-ar fi

dorit să o pună pe umăr și să o ducă așa în pat, sau pe podea, sau, la naiba, chiar lipită de perete.

Așa ar fi distrus echipa. Chiar dacă se schimbase dinamica grupului, un posibil avans din partea lui ar fi însemnat că toți băieții l-ar fi disprețuit, pentru că o forțase să-și depășească limitele. Pentru moment a făcut ce era mai bine atît pentru ea, cît și pentru echipă, așa că trebuia să reziste cu această decizie.

Se auzea un motor în depărtare.

– Auzi-l pe Bum, spuse el. Să ne mișcăm.

Capitolul 6

Atunci cînd încerci să atragi coiotul în capcană, trebuie să ai grijă să nu declanşezi alarmele. Coioţii – în cazul de faţă Axel MacNamara – sînt vicleni şi imprevizibili notorii. Joan Kingsley ştia că nu are cum să se apropie de el, aşadar trebuia să vină el la ea. Aici intervenea şi capcana; el nu putea să ştie că ea era implicată în vreun fel. Dacă el ar fi bănuit măcar, nu numai că nu ar fi călcat în capcană, dar era posibil ca şi ea să-şi piardă viaţa.

Uneori se întreba cum de nu a fost deja asasinată, însă lama ascuţită a suferinţei fusese atît de pătrunzătoare, încît acum ei nici nu îi mai păsa. Putea să facă în aşa fel ca moartea ei să pară un accident, iar în acest caz el ar fi controlat „ancheta". Nu a considerat-o pe ea suspectă, anticipînd că în viitor o va putea şantaja, obligînd-o să coopereze la orice schemă ar fi inventat el. Ea ştia bine că lui nu-i scapă absolut nimic.

Poate că voia să trăiască, acum, deşi la început, după moartea lui Dexter nu şi-a dorit asta. Nici măcar prezenţa fiului lor nu i-a alinat suferinţa. Era deja matur, nu mai locuia cu ei; deşi îl iubea nespus, el nu mai făcea parte din viaţa lor de zi cu zi, iar ea accepta că aşa va fi de acum încolo. Pentru el voia să trăiască, anticipînd că viitorii nepoţi erau în egală măsură ai lui Dexter şi ai ei.

Pentru asta va trăi. Ca să trăiască, trebuia să se debaraseze de nocivul Axel MacNamara.

Avea un plan, care presupunea că va deplasa cîteva piese de șah fără ca MacNamara să-și dea seama cine face mutările. În prezent Devan făcea toată treaba, deoarece ea ne trebuia să nu pară deloc implicată. De cînd fusese ucis Dexter, după acțiunile și resursele lui Devan, ea a tras concluzia că el are origini rusești. Nu a dispărut, nici nu s-a protejat, ci a păstrat contactul cu ea, hrănindu-i subtil ideea de răzbunare. El credea că face asta subtil. Joan Kingsley era un politician înnăscut și putea distinge clar jumătățile de adevăr, precum și manipulările sentimentale.

Înainte ca Dexter să fie ucis, chiar ea apreciase la Axel MacNamara franchețea. Aceasta era singura lui calitate, așadar fiind un om direct, el nu putea să recunoască subtilitățile la alții. Activa în D.C. doar fiindcă aceia care dețin puterea recunoșteau că e benefic să aibă de partea lor un fanatic turbat.

Cu toate acestea, ea va reuși să-l doboare. Ultimul joc va fi moartea lui, dar înainte de asta, intenționa să-l înnebunească prin atacuri îndreptate spre ce avea el mai de preț: echipele de Operațiuni Speciale. Cu aceste atacuri îl va aduce în poziția dorită.

Graeme Burger, un bancher din Africa de Sud, obscur și ușor de manipulat, era piesa de șah curentă, care urma să fie mutată.

Jocul începuse.

– Băieți, zise Jina a doua zi, cînd au luat o pauză, ședeau pe pămînt și gîlgîiau apă. Soarele de septembrie ardea, iar pe cerul albastru nu se vedea nici un nor. Voi cum le spuneți familiilor despre ceea ce faceți? Părinții mei mă tot amenință cu o vizită. Nu îi era deloc comod că vizita lor o inoportuna, doar că realitatea era una singură și trebuia să se acomodeze cu asta.

Bum se scărpină la nas.

– Soția mea cam știe, în linii mari. Nu are detalii, însă știe că pot să fiu chemat în orice moment și că nu-i pot spune unde mă duc sau cît voi lipsi.

– Idem, zise Șarpele. Nu ai cum să ascunzi, cînd ești căsătorit. Copiii mei sînt încă prea mici și nu pun întrebări; ei acceptă ce le spunem noi. Nu știu ce le vom spune, cînd vor crește mai mari; pentru moment cîntăm după ureche.

Levi se lungi și el pe pămînt, cît era de lung; știa că e el, fără să se uite. Simțea fiori pe șira spinării și avea senzația că e arsă cu flacăra. Întotdeauna știa exact unde se află el, deși rareori își vorbeau direct. El nu dorea ca ea să fie acolo, iar ea știa că este foarte important să-i dovedească lui că poate să-și facă treaba. Poate cel mai bine era să nu-l lase să vadă cît de afectată era, chiar și numai din mîndrie.

Cîrjă își lăsă capul pe spate și își turnă apă pe față, apoi se lungi pe spate și își sprijini capul pe brațul îndoit la ceafă.

– I-am spus mamei că lucrez pentru o firmă de automatizări, care mă trimite prin toată lumea.

– Ciudat la el este că nu are diplomă de inginer, iar mama lui a înghițit scuza lui lamentabilă, comentă Jeleu, chicotind.

Cîrjă ridică din umeri, spunînd cumva că nu există explicație pentru ceea ce oamenii aleg să creadă.

– Mama nu ar putea să creadă așa ceva, comentă Jina și privi cerul albastru. I-am spus că învăț un nou program de computer.

– Cît se poate de adevărat, putem spune, zise Șarpe. Doar că ar trebui să fie toți orbi și proști să creadă că noi doar asta facem. Uită-te la tine.

Să se uite la ea? Jina se uită, încruntată. Da, nu era îmbrăcată ca o persoană care lucrează cu computere; știa cum arată tocilarii, fiindcă ea însăși semăna foarte mult cu tocilarul în computere. Ar fi trebuit să poarte blugi, un tricou de rocker și adidași, dar ea purta bocanci înalți, plini de praf, după ce

alergase sute de mile, iar pantalonii erau deja transpirați, cum era și tricoul, care fusese cîndva alb.

– Nu mă refer la haine, care se pot schimba. Vorbeam de orele petrecute cu voi, băieți și de cît sînt de murdară cînd ajung acasă, cînd nu avem o zi la înot. Slavă cerului pentru zilele de înot; măcar atunci putea să facă un duș înainte să plece acasă.

Vînătorul sforăi și se lăsă pe spate, sprijinit într-un cot.

– Fata nu are oglindă, le spuse el celorlalți.

– Ba am. Mă spăl pe dinți și mă pieptăn în fiecare dimineață.

Cîțiva au izbucnit în rîs. Mai bău și ea puțină apă, bucurîndu-se de atmosfera prietenească pe care ea și băieții o păstrau, cu excepția lui Levi și Voodoo. Voodoo nu o plăcea, dar el părea că nu agrează pe nimeni, așa că nu putea să ia totul prea personal. Levi, totuși...o privea cu un aer de evaluator rece, așteptînd-o parcă să facă un pas greșit, după care să-i refuze legitim accesul în cadrul grupului. Știa că el poate face asta; șefii de echipă au o autonomie aparte, fiindcă este esențial pentru succesul echipei ca membrii ei să conlucreze ușor. Timp de trei luni s-a străduit din răsputeri să nu-i ofere această scuză. De cîte ori avea timp să gîndească logic, știa că ar trebui mai degrabă să-i ofere această scuză, decît să se dea de ceasul morții doar ca să facă exact ce i se cere. Nici nu se mai străduia să-și explice sieși motivele acestor eforturi.

– Ești slăbuță, bronzată și ai mușchi, explică Jeleu.

Hm. Conform cîntarului, luase cinci kilograme, după ce inițial scăzuse în greutate. Chiar și fără acele kilograme acum, hainele îi erau largi, astfel că pantalonii de alergare îi alunecau de pe șolduri și nu-i mai purta în afara casei. Oricum nu avea timp, nici energie ori interes, ca să meargă la cumpărături. Pentru ghete a făcut un efort, însă ele erau importante. De pe Internet și-a comandat pantalonii din doc – mai multe perechi. Atît. Poate la anul va mai merge la cumpărături.

Nici înainte nu a fost corpolentă – descrierea care-i tot venea în minte era „normală". Nici înaltă, nici scundă; nici grasă, nici slabă. Acum se privea în oglindă foarte rar, mai mult cînd se spăla pe dinți și cînd se pieptăna, însă nu ca să vadă cum îi stau hainele pe ea. La capitolul sîni nu era binecuvîntată, iar acum deveniseră aproape inexistenți, fiindcă pierduse din grăsimea corporală în avantajul mușchilor. Chiar îi plăcea cum arată brațele acum, cu bicepșii și tricepșii definiți. În trei luni devenise mai puternică, deși era mereu obosită la sfîrșitul zilei și de-abia urca scările pînă la apartament.

– Poate le-aș spune că am făcut multe antrenamente, se gîndea ea. Asta este oricum adevărat.

– Nu te vor crede, au protestat cîțiva. Doar dacă sînt naivi, zise Bum. Nu ai musculatură de sală de forță și nu poți explica bronzul.

La naiba. Părinții ei nu erau naivi. Doar nu au crescut cinci copii de succes fiind naivi sau creduli. Cu trei luni în urmă Jina nu și-ar fi dat seama care sînt mușchi modelați la sală și care sînt dobîndiți prin exerciții istovitoare, dar acum știa prea bine. Mușchii de sală sînt pentru expunere; mușchii lucrați sînt pentru a face efort și diferența este semnificativă.

– Poate nici nu vor veni, spuse ea, cu un aer vinovat pentru că nu dorea să-i vadă. Își iubea familia și se vedeau cu toții de patru sau cinci ori pe an – pînă acum. Poate va merge acasă de Crăciun și pînă atunci bronzul ei se va fi estompat.

Va trebui să alerge chiar și în timpul vacanței, fiindcă depunea eforturi susținute să-și păstreze o formă perfectă. Ca și băieții, care atunci cînd nu erau în misiune, făceau antrenamente la sală, ori acasă, pentru a fi mereu pregătiți.

– Familiile voastre se întîlnesc vreodată cu membrii echipei? întrebă ea curioasă. Poate și ei erau la fel de obosiți cînd ajungeau acasă, așa că nu se mai vedeau cu prietenii.

– Desigur, zise Vînătorul. Ieșim la grătar sau în alte locuri împreună. Bum și Șarpe au copii, iar soțiile lor merg împreună la diverse activități.

Jina se întreba dacă în ultimele luni nu s-au întîlnit la grătar, undeva, fiindcă dacă ar fi avut loc așa ceva, ea nu a fost invitată. Nu se simțea rău; făcea parte din echipa lui Levi, dar nu era încă membru oficial, pentru că nu terminase antrenamentele. Cînd – dacă – va începe să fie luată în misiuni, nici atunci nu știa dacă o vor include. Insistă, văzîndu-i că au chef de vorbă:

– Cei din familie vă apelează cu poreclele din grup?

– Într-un fel, zise Șarpele. Soția mea îmi spune pe nume, dar ceilalți din familie îmi spun Șarpe.

– De ce Șarpe? Te tîrăști pe burtă foarte repede, sau ce? S-a tot întrebat despre porecla fiecăruia dintre ei, dar a fost preocupată mai mult de păstrarea ritmului lor și de a rămîne în viață, așa că nu i-a întrebat.

Drept răspuns, el arătă spre două cicatrici circulare de pe frunte și își roti ochii spre ele, ca și cînd le-ar fi putut vedea.

– Te-a mușcat un șarpe? Adevărat? se miră ea. Ce specie?

– Șarpe cu clopoței. Cred că acum mai trăiesc doar fiindcă nu mi-a inoculat venin. Aproape că am făcut pipi pe mine atunci.

– Probabil că ai fi primit oricum porecla Șarpe, chiar dacă nu făceai parte din echipele speciale, mormăi ea. De ce avem nevoie de porecle? zise ea. Nu-i plăcea deloc „Iubito", nu i-ar fi plăcut nici dacă ar fi fost iubita cuiva.

– Tehnic, nu avem. După prima lor conversație din camionetă, din prima zi, cînd i-a spus cît se poate de clar că este persoana de care oricînd se puteau dispensa, Levi nu i-a mai vorbit direct, ci doar i-a dat ordine. Îi auzi vocea din spate și îi sări inima din piept, iar stomacul începu să-i tresalte nervos. Nu se întoarse cu fața spre el, ci rămase nemișcată, așa cum se

întîmplă unui iepuraș în fața cobrei. Noi nu sîntem militari, așa că nu dispunem de protecția unei structuri militare în spatele nostru. Sîntem civili, oficial neautorizați, oricît de ne-oficial autorizați sîntem. Sîntem mai în siguranță, dacă nu ne auzim numele reale pe frecvențele radio.

Îl ascultă și suspină. Din păcate argumentele lui aveau logică, asta însemnînd că nu se putea descotorosi de „Iubito". Se îndoia acum că vreunul din ei îi reținuse numele real.

– Dar tu? îl întrebă ea pe Jeleu. Ce trecut are porecla ta?

– Nimic special, cum ar fi o mușcătură de șarpe. Pur și simplu îmi plac jeleurile. O privi cu un zîmbet larg, sincer, care-i dădea un aer adolescentin.

Încet, încet fiecare din ei i-a povestit de unde s-au trezit cu poreclele. Bum o căpătase după ce a căzut de pe un vehicul și a aterizat cu o bubuitură puternică. Voodoo era poreclit așa fiindcă era din Louisiana, Vînătorul construise demult o capcană din bețe, unde a prins un șoarece, Cîrjă își rupsese trei degete de la picior din prima zi de antrenamente, apoi țopăise în cîrje vreo două săptămîni, iar Levi avea porecla Asul, fiindcă participase cîndva la Campionatele Mondiale de Poker. Nu a cîștigat premiul cel mare, dar a plecat cu vreo două sute de mii în buzunar. Jina era impresionată; nu juca poker, dar – din plictiseală – urmărise un concurs anul trecut, așadar nu era complet necunoscătoare. Da, parcă îl vedea stînd pe scaun, cu chipul împietrit, la masa de poker, alături de alte chipuri încremenite.

– Porecla ta a venit ca un trofeu, îi zise Șarpelui, zîmbind. E destul de exotic să te muște un șarpe de frunte. Poreclele celorlalți sînt plictisitoare, în comparație cu a ta.

– Gata cu pauza, o întrerupse Levi. Să ne întoarcem la treabă. Aruncă la coș sticla de apă goală, se ridică în picioare cu o ușurință oferită de mușchii coapselor și abdomenul puternic.

Ha! Și Jina putea să facă asta...acum. Exersase acasă, ca să nu fie văzută de nimeni, cînd cade pe spate. Ai nevoie de mușchi puternici, ca să te poți ridica fără sprijin, iar ea îi avea acum. Se ridică. Putea și ea să facă orice i se comanda; era mult mai încrezătoare decît cu trei luni în urmă.

Peste alte două luni regreta pînă și *gîndul* acesta.

– Cum? zise ea îngrozită. Parcă nu auzise bine ce i-a spus. Sigur nu. Era cu mult peste capacitățile ei.

– Instruire cu parașuta, repetă Levi.

– Hmm. Nu. Jina făcu cîțiva pași înapoi, ca și cînd distanța dintre ea și el ar fi ajutat-o; ridicase și mîinile, parcă apărîndu-se de cuvintele lui. Nu pot să fac asta. Nu pot să sar din avion. Este împotriva firii. Doar nebunii fac asta.

– Vrei să renunți? o întrebă el firesc, înfigîndu-și parcă privirea tăioasă în pieptul ei. Ceilalți băieți s-au oprit din activitate, ca să asculte. Voodoo chicotea, dar nici nu se aștepta la altă reacție din partea lui, nemernicul, așa că-l ignoră. Nici ceilalți băieți nu au luat-o în seamă cînd i-a numit „nebuni".

– Nu. Rostise cu greu cuvîntul. „Renunțare" era un echivalent cu „Demisie". Cu toate că în aceste cinci luni lungi se cățărase pe sfori, alergase sute de mile și sărise peste tot felul de obstacole, nici una nu se asemăna cu săritul din avion. Instinctul de supraviețuire era mult prea puternic pentru asta, iar nevoia de adrenalină devenise mult mai estompată. Oboseala și durerea de oase deveniseră noul ei normal, dar să sară din avion...nici nu știa dacă poate.

– Voi încerca, zise totuși, cu mare îndoială. Ar fi rupt-o la fugă urlînd, pentru că știa că nu putea să facă acel salt sinucigaș din avion, doar că din stînjeneală rămase pe loc. Începuse deja să tremure de groază. Dumnezeu știa ce se va întîmpla, cînd va fi practic în avion, cu perspectiva plonjonului spre moarte

- poate va leșina. Da, ar fi o variantă. Probabil. Îl va face să-i ridice de pe podeaua avionului trupul inconștient.

Levi îi aruncase bomba la picioare la sfîrșitul unei zile istovitoare de alergări, instrucție cu arme mici, ridicat greutăți, apoi înotat în bazinul de dimensiuni olimpice deținut de Trupele Speciale – sau mai degrabă al Guvernului.

După ce a mai petrecut vreo două ore cu drona reală, una în miniatură, de dimensiunea unei păsări, echipată cu camere digitale, high definition, cu filmare în infraroșu. Cu ajutorul unui laptop și al programului care făcea minuni, a reușit să ducă drona pe ramura de sus a unui copac, să o facă să iasă de după o stîncă, să plonjeze ca un șoim cu acest Tweety, cum îi plăcea să-l numească. Trebuia să aibă grijă ca dispozitivul sofisticat să nu cadă pradă unor prădători versați, cel puțin cît era ea de serviciu.

De cîteva ori, după pregătire se oprea cu băieții la taclale. Nu putea să participe și la alte întruniri, despre care îi auzea discutînd, pentru că nu a fost invitată. Observase că era exclusă constant, chiar dacă nu își dorea asta. Nu avea de gînd să-și trădeze dezamăgirea.

Cele mai frumoase au fost zilele cu înot, doar că ele nu puteau eclipsa groaza care a cuprins-o de cînd a aflat că va trebui să sară cu parașuta. Lua cu ea haine de schimb și se îmbrăca în mașină, după ce ieșea de la duș.

Mai erau și misiunile nespecificate, cînd se pleca dimineața, devreme. Fiind împreună chiar din zorii zilelor, ajunseseră să se înțeleagă din ce în ce mai bine. La bine și la rău erau uniți...o echipă. Băieții glumeau între ei, își mai turnau pe cap găleți cu noroi, mai exact Cîrjă și Jeleu i-au făcut asta Vînătorului. Apoi s-au uitat la ea, ea i-a privit cu răceală și le-a spus: „Dacă îndrăznește cineva să-mi verse pe cap o găleată cu noroi, acela va trebui să-mi spele părul și să mi-l usuce cu uscătorul". Dată

fiind lungimea părului ei, fiindcă nu mai ajunsese la coafor, să-l scurteze, de cînd a început antrenamentele, băieții au renunțat imediat la intenția de a o murdări cu noroi. Mda, sigur, era greu de crezut.

Jina și-a dat silința să se ridice la înălțimea așteptărilor coechipierilor, așa că, încurajată de dorința să-i arate lui Levi că greșește, a făcut eforturi imense în ultimele cinci luni. Trebuia să fie demnă de a fi în mijlocul lor. Făcea flotări, o sută, alerga zeci de mile în mod constant, perfecționase tehnica dificilă a cățăratului pe sfoara înodată la fel de repede ca ei. Făcea toate astea aproape la fel de repede ca ei.

Se calificase, în ciuda brațelor ei gingașe, ajungînd să manevreze arme diverse, deși în fișa postului nu era menționat acest aspect. Levi i-a spus că pe teren se întîmplă diferite lucruri, chiar dacă ele nu apar în registre. Fiind originară din Georgia, crescuse printre arme și se simțea bine în preajma puștilor.

S-a schimbat mult. Nici nu putea să evite schimbările. Era mai sigură pe sine de cînd începuse antrenamentele cu echipa lui Levi. Femeia pe care o vedea acum în oglindă era mai slabă, mai dură, avea mușchii definiți, iar osatura...iar asta îi plăcea. Îi plăcea să poată face lucruri, îi plăcea să se știe capabilă.

A plătit și un preț pentru munca depusă ca să ajungă aici. Cîndva mergea la filme cu prietenele ei, mergea în baruri, la concerte, la cumpărături. Nu mai avea vești de la ele de cîteva luni. Nici de mama ei nu mai știa nimic de...poate o lună? Vizita cu care o amenința nu s-a materializat, iar acum, brusc, i se făcuse dor de acasă. Diseară o va suna, fiindcă mîine Levi o va ucide. O va arunca din avion.

Vînătorul parcă îi citea pe chip, așa că o înghionti cu pumnul și o încurajă:

– Hai că poți. Știi cum e cînd te temi de ceva: ești nervoasă doar pînă în clipa cînd trebuie să sări, iar după aceea ești prea ocupată ca să faci ce trebuie, ca să te gîndești.

Da? Se uita la el cu îndoială. El credea că nu va leșina, dar ea nu credea nimic. Tot ce făcuse pînă atunci era efort fizic, se forțase continuu, fără încetare, dar acum...era cu totul altceva. Era îngrozitor.

– Cînd voi sări? întrebă ea, oripilată, cu glas tremurat.

– Mîine, zise Levi.

În seara aceea Jina o sună pe mama ei, reuși chiar să abordeze un ton normal și să păstreze o conversație ușoară, pe teme generale, cu toate că aproape simțea că vomită din cauza nervilor. Noapte a dormit în reprize: stomacul îi juca feste și o cuprindea groaza profundă. Reuși să conceapă un testament – nu că avea ceva de lăsat cuiva – îl scrise și-l lăsă pe masă, datat și semnat. Se gîndea că părinții ei, cînd vor găsi testamentul, vor realiza din cuvintele ei că simțea pericolul, așadar se vor chinui tot restul vieții lor cu ideea că fusese ucisă. Oftă și mototoli foaia, o aruncă la coș, apoi se ridică, o scoase din coș și îi dădu foc.

A doua zi dimineața avea ochii roșii de oboseală, cearcăne adînci de jur împrejurul lor, dar se prezentă la pregătire. Nu mîncă nimic la micul dejun, fiindcă nu putea să înghită nimic solid.

Ajunse la baza militară și îi găsi pe toți acolo, așteptînd-o. Se obișnuise să le vadă siluetele zvelte, puternice. Tot ce a făcut pînă acum nu va însemna nimic pentru ei, dacă acum eșua. Va fi scoasă din programul de pregătire, nu-i va mai vedea niciodată, poate i se va da altă sarcină în agenție, dar cu ei nu va mai avea contact deloc. Deveniseră cumva parte din viața ei, în afara oricăror alte lucruri sau persoane. Fie reușea acum, sub ochii lor, fie o vor lăsa în urmă, fără să privească spre ea; o echipă funcțională îi include pe toți membrii ei, acționînd la unison.

Se apropie de ei, iar aerul răcoros al dimineții îi pătrundea profund în plămîni.

– Bine, hai să o facem și pe asta, zise ea, părînd dură. Îi tremura vocea.

Toți șapte îi priveau chipul schimonosit de groază și au început să rîdă, iar Voodoo și Levi rîdeau și ei.

– Ce? întrebă ea, cu mîinile adînc înfipte în buzunare, cu un aer de încredere în sine.

– Te gîndeai că vei sări dintr-un avion, fără să știi ce faci? întrebă Jeleu rîzînd.

– Nu, m-am gîndit că voi îmi veți da brînci pe ușa avionului, fără să știți ce fac eu, replică ea. Cuvîntul „sări" presupune o acțiune deliberată.

– Mai întîi vei face instruirea pe pămînt, zise Levi. Pe urmă te vom îmbrînci noi.

Mai urmară cîteva rîsete cu sforăituri, dar Jina nu rîdea. Încerca să pară de piatră.

– Ce instruire pe pămînt?

Jeleu rîse larg și explică:

– Aceea în care noi te învățăm cum să nu faci „pleosc".

Capitolul 7

– Instruirea pe pământ sună frumos, zise Jina entuziasmată. Asta înseamnă că va mai sta pe pământ, nu? Îi plăcea să stea pe pământ.

– Vino aici, cu mine, îi ordonă Levi, apoi se îndepărtă cîțiva metri.

Jina își ascunse uimirea – și tremuratul – îl urmă îndeaproape, cît putea de compliantă. Levi se opri și se întoarse cu fața spre ceilalți, stînd cu brațele încrucișate la piept. Jina se opri la cîțiva centimetri de el, la fel, cu brațele încrucișate la piept și aștepta. Teoretic nu dorea să-i întîlnească privirea, așa că își fixă atenția pe nasul bărbatului.

Teoria ei nu a funcționat. Îi simțea privirea pîrjolind-o. Era aproape tactilă, iar senzația de arsură o pătrunse adînc. Se întreba, deloc confortabil, ce șanse erau ca el să renunțe și să-i spună ce vrea. El aștepta destul, pînă ce o văzu că stabilește contactul vizual, disperată. Jina tresări brusc, ca și cînd ar fi fost electrocutată. Simți că îi îngheață sîngele în vene și o forță invizibilă îi pătrunde în trup și o întoarce pe dos.

A recunoscut în tăcere că i-a permis să o acceseze prea mult, dar nu știa ce să facă pentru a-l opri. Era căpitanul echipei, conducătorul universului ei actual. I-ar fi tras un pumn în nas, ca să-i slăbească puterea de control, dar realiză că era o nebunie.

– Ce? îl întrebă ostentativ. La naiba. Trebuia să-și revizuiască atitudinea. Frații ei i-au spus mereu că gura o va băga în belea într-o zi, iar ani de zile ea a dovedit că ei aveau dreptate.

Ochii lui o fixau ca și cînd nu ar fi fost o formă de viață, iar colțul gurii tresălta ușor, semn că ea depășise granița demult. Ceva îi spunea Jinei că în sfîrșit a reușit să scoată de la el o reacție, iar asta o încînta și o făcea să tresalte de emoție, în așteptare.

– Niciodată nu știi cînd să te oprești, nu? remarcă el.

– Scuze, șopti ea. Și nu. Nici nu mai trebuia să întrebe. În ultimele luni le-a demonstrat tuturor că între ea și orice punct de oprire era o distanță astronomică.

– Fetițo, va veni o zi cînd vei merge prea departe și atunci nu vei mai avea cum să te întorci, îi spuse el, transformîndu-se parcă în ecoul glasurilor fraților ei.

Fetițo? Înghiți replica pe care simțea că trebuie să o dea, fiindcă știa că întrecuse limita. Levi era șeful și numai ordinele lui contau. Poate Axel MacNamara era șeful agenției, pe parte administrativă, dar el își asculta liderii de echipă și le oferea orice îi cereau. Fără ei, echipele de operațiuni speciale erau nimic.

Levi aștepta din partea ei încă o răbufnire. Jina strînse buzele. Cuvintele se aglomeraseră în gît, dar ea le sublimă cu puterea de auto-control îndelung exersată.

Se citea pe fața lui mulțumirea că a amuțit-o – pentru moment – iar apoi trecu la treabă.

– Uite ce se va întîmpla și de ce. Grupul tău este format din primii recruți care nu au experiență de sărituri cu parașuta, mai exact nu a fost timp să vă instruim cum se face cu cei din trupele militare. Am construit un turn și avem și o bază cu simulator de parașutare și aterizare, dar voi veți sări direct din aer. Așa trebuie.

Veți sări direct din aer. Stomacul îi tresălta și i se opri în gît. Nu putea rosit nimic. Ce era acela simulator de parașutare?

Pentru ea „aterizare" înseamnă că se află în aer, cu capul în jos și nu-și dorea nici asta.

– Bum este instructor de sărituri autorizat, continuă Levi. El se va ocupa de instruirea ta, iar asta se va petrece rapid. În armată cursurile de sărituri durează trei săptămîni, dar noi facem instruire individuală, adică nu avem instructor pentru un grup întreg, așadar va fi cam tot același lucru. Nu îți bate joc de timpul nostru – pricepi? Dacă nu poți, mai bine te retragi acum.

Știa că el asta dorește. I se citea în ochi, i se simțea în tonul vocii și în limbajul trupului. O voia plecată. Bine, fir-ar să fie, nici ea nu și-a dorit să fie aici mai mult decît o voia el acolo, doar că ea investise mult timp, energie și suferise prea mult, ca să ajungă aici. Se împrietenise cu aproape toți băieții – deși încă ei glumea pe seama ei, o luau peste picior, ba chiar o provocau, doar ca să o vadă în crize de furie, însă toți știau că deocamdată ea nu luase decizia finală. Nu dorea să fie acolo doar provizoriu, ci dorea să reușească. Voia să le cunoască familiile, să fie invitată la ieșiri de grup, să facă parte din gașca lor.

Așa că acum îl înfrunta, luînd poziția de drepți, care oricum nu o ajuta să se ridice decît la nivelul umerilor lui ca înălțime – refuza să se lase intimidată de el.

– Vreau să reușesc. *Minciună.* Nu-mi place să abandonez. *Adevăr.* O să-mi dau silința. *Probabil.* Ba nu, și-a dat silința, pentru că nu cunoștea altă cale, așa că și asta era un adevăr.

Îl văzu cum rămîne nemișcat, paote doar colțul gurii i se ridică ușor. O privea atent, iar ea rămăsese în poziția care o imita pe a lui, adică brațe încrucișate la piept. Poate că asta îl enerva.

Tipic pentru Levi, reveni la subiect:

– Azi vei învăța despre diferite tipuri de parașute, cum și de ce sînt diferite și vei îmbrăca harnașamentul. Poți să te descurci

și singură, dar de obicei te ajută colegii sau instructorii. Cînd vei intra în harnașament, Bum îți va trece curelele printre picioare, ca să le prinzi în centură. Nu e mare scofală și el nu te va atinge deloc, așa că fără chicoteli sau maimuțăreli inutile.

– Dar eu nu mă maimuțăresc, protestă ea. Era o treabă serioasă, la fel cum va fi și ea, deși cîțiva băieți ar fi putut încerca mișcări greșite, doar că Bum nu era genul care să o facă să se simtă stînjenită.

– Voiam doar să-ți spun ce te așteaptă. După ce treci de pregătirea pe teren, apoi vom urca în turn, vei sări de la zece metri în condiții de teren diferite, cum ar fi nisip sau pietriș, ca să înveți cum să aterizezi, cum să te rostogolești.

– Dacă sar de acolo, nu-mi voi rupe picioarele? Sau putea muri? Nici nu va apuca să trăiască pînă la momentul săriturii cu parașuta. Citise undeva că săriturile mortale sînt cele de la zece metri în sus.

– Vei fi legată de un cablu de siguranță. Dacă nu am ști ce facem, niciunul din noi nu ar supraviețui instruirii.

Avea dreptate.

– Apoi vei sări cu simulatorul, vei învăța să manevrezi brațele parașutei în aterizare, să controlezi balansul și să fii pregătită pentru cazuri neprevăzute. Peste trei zile vei sări.

Trei zile. Să sară. Ea. Dintr-un avion.

Of, Doamne.

Îi tremurau buzele, deși nu încerca să vorbească, ci doar dădea din cap înghețată de spaimă.

– Prima săritură va fi în tandem, continuă Levi. În mod normal aș lega începătorul de un cablu static și i-aș da brînci în aer, doar că omul ar fi sărit mai întîi din turn. Cum spuneam, nu ești cadru militar și de aceea ai variante mai blînde.

Ce noroc pe mine. Mărinimia ta este uimitoare, se gîndea ea cu sarcasm, dar tăcea. Nu era momentul să-l calce pe nervi,

mai ales că nu o va agăța de un cablu static, orice o fi acela. Săritură în tandem. Poate se va descurca. Numai ideea îi dădea senzație de vomă. Măcar dacă va muri, nu va fi singură. Da, mare consolare.

– Vom avea nevoie de ceilalți băieți să țină de cabluri la instruirea din simulator, dar pînă atunci le voi manevra eu. Ei vor avea altceva de făcut, ca să nu stea să se holbeze la tine: oricum te tratează ca pe un spectator, iar porcăria asta trebuie să înceteze.

Spectator. Jina se încordă. Revolta mocnise prea mult în ea, iar acum și-a regăsit și curajul să vorbească.

– Spectator? întrebă precaută. După cît de mult își depășise limitele rezistenței fizice, ei o considerau o *distracție*?

– Nu te mai obosi să fii mereu în defensivă, o sfătui el. Nu ai nimic de cîștigat, iar dacă te tot iei de ei, vei pierde sprijinul lor. Trage aer în piept și mergi mai departe.

Exact asta făcea, dar nu era nici o distracție. Avea dreptate; era inutil să se enerveze. Practic vorbind, prefera ca ei să agreeze compania ei, decît să caute activ să scape de ea.

– Să începem, zise ea, forțînd un ton pozitiv, apoi porni spre grupul celorlalți.

Levi o urmărea cum merge și își permise acum să o admire în toată splendoarea, exact cum fac masculii cînd privesc prada feminină. Curbele ei sinuoase îl înnebuneau, mai ales cele ale feselor, pe care le admira pentru fermitatea dobîndită într-un răstimp foarte scurt. Sigur că îi admira fundul pentru care muncise asiduu. Avea însă grijă să nu fie surprins și să nu-i citească în privire cît de mult saliva după ea.

A sperat că odată cu trecerea timpului se va obișnui cu prezența ei și că va descoperi la ea ceva care să-i ucidă sau să-i estompeze atracția fizică resimțită. Nu s-a întîmplat. Cu fiecare zi trecută o plăcea și mai mult. Cum să nu? Era foarte hotărîtă,

iar băieții, pînă la ultimul, nu ar fi crezut că va reuși să ajungă atît de departe. Ea avea scorul cel mai mare la jocurile spațiale ale lui Mac și nu o puteau exclude doar fiindcă este femeie.

El a tot așteptat ca ea să cedeze stresului zilnic, apoi să fie eliminată. Așa ar fi putut să o invite de cîteva ori să iasă cu el, ar fi aflat dacă sărută cu aceeași picanterie intensă cu care îi punea mereu cu botul pe labe, apoi ar fi constatat dacă și ea îi percepe prezența la fel de puternic. Știa că da; ba nu, era sigur de asta. Levi nu era nici naiv, nici lipsit de experiență, astfel că știa cînd o femeie se simte atrasă de el. Încerca să se ascundă, dar culoarea obrajilor o trăda ori de cîte ori el era prin preajmă. Încerca din răsputeri să-i ocolească privirea și să nu-i vorbească direct, iar el știa de ce: nu voia să alimenteze această atracție, cum nu voia nici el. Voia să o controleze ea, în plus, nu voia să remarce și ceilalți.

Amîndoi reușiseră să-i țină în întuneric pe băieți, doar că el simțea că nu mai are cum să evite confruntarea finală. Cînd era aproape de ea, simțea aerul pîrjolitor, încărcat cu electricitate; și ea simțea la fel și o trăda un freamăt interior evident. Nu avea stare, era agitată, de parcă avea furnici în chiloți, se juca nervos cu părul strîns la spate. Poate că ea încă nu și-a recunoscut încă sentimentul, dar el știa că prezența lui o incită. Știa perfect să citească oamenii; așa trebuia.

Pregătirea pentru săritură îl ucidea. Bum putea să se ocupe de partea terestră, dar el nu era instructor certificat pentru săritura în tandem, pe cînd Levi era. Nu puteai să pui pe cineva neexperimentat să execute săritura în tandem, chiar dacă omul respectiv sărise singur de nenumărate ori.

Era nevoie de profesionalism, fiindcă aici doi oameni erau legați în poziție față-spate. Dată fiind diferența de înălțime dintre ei, probabil era indicat ca ea să șadă practic pe pulpele lui, ca să poată fi prinse bine legăturile harnașamentului, iar

perspectiva asta îl agita, dar îl și incita. Din rațiuni de siguranță, va trebui să o poziționeze cît mai lipită de el, ca să poată conduce parașuta și să aterizeze cu succes. Dacă lăsa legăturile prea lejere, aterizarea va fi dificilă. Era deja speriată, așa că trebuia să fie o săritură cît mai bună.

Dacă s-ar fi speriat, ar fi renunțat și ar fi zburat și șansa lui să se apropie de ea pe plan personal. Nu avea de gînd să o saboteze. Va reuși sau nu, asta depindea exclusiv de ea.

Acum se îndreptă spre băieți și le indică activități de făcut în timpul săriturii lor. Cum era de așteptat, Jeleu protestă:

– Of, Asule, voiam să o vedem și noi.

– Avem altceva de făcut, zise el, observînd deja reacția ei și intenția de a-l admonesta pe protestatar. Bum ne va anunța cînd are nevoie de ajutor.

Bum le aruncă o privire mustrătoare.

– Cărați-vă de aici. Iubita și cu mine nu avem nevoie de voi pînă ce nu vom începe pregătirea din turn.

Jina se uită atent la parașute, fiindcă viața ei depindea de aceste bucăți de mătase. Bum îi dădea instrucțiuni, o aștepta să ia notițe și îi arăta cum să-și pună harnașamentul: la început totul i s-a părut o încurcătură de sfori și curele de piele, apoi Bum a învățat-o cum să intre în harnașament.

– Să nu crezi că este o chestie confortabilă, i-a zis el, deși acum le fac mai bine decît în trecut. Curelele care se leagă peste pulpe sînt o problemă, nu atît pentru femei, cît mai mult pentru bărbați. După ce s-a deschis ciuperca și ea te smucește în sus, poți să-ți mai ajustezi curelele de pe piept, ca să nu-ți preseze sînii.

De-abia acum înțelegea Jina de ce Levi a informat-o că trebuie să-i arate cineva cum să intre în harnașament. Era imposibil să o facă singură. Cînd văzu că nu mai este nimeni prin preajmă, îi zise bărbatului:

– Bum, vreau să-mi dai un răspuns sincer la o întrebare.

– Poate, zise el. Nu promit nimic pînă nu-mi spui ce anume.

– Corect. Băieții se amuză pe seama mea cînd nu sînt prin preajmă?

– Să se amuze? Ce naiba, nu! Ce te face să crezi asta?

– Ceva spus de Levi. Asul, se corectă ea repede. Își aminti că acesta era numele de cod, deci trebuia să-l folosească și ea. Spunea că toți se uită la mine ca la un amuzament.

Bum rîse, spre dezamăgirea ei.

– Nu rîd de ce *faci*, fiindcă uneori le e și rușine de cît efort depui. Problema e ce *spui* cînd faci ceva, cînd înjuri în șoaptă, crezînd că nu te auzim cum ne faci idioți nebuni și chestii asemănătoare.

– Oh. Recunoștea că din prima zi a bombănit cînd au pus-o să facă lucruri îngrozitoare, apoi și-a spus părerea despre ei, dar de ce să le spună că sînt o adunătură de sadici sifilitici care se distrează? Mă gîndeam că mă detestați toți.

El își puse mîinile în șolduri și o privi dojenitor:

– Ce te face să spui o prostie atît de mare?

Jina oftă. Se simțea caraghioasă. Mai bine nu deschidea subiectul, fiindcă era stupid.

– Eu nu sînt niciodată invitată la ieșirile voastre, bombăni ea. Doamne, se lamenta ca o școlăriță.

– Ieșiri? zise Bum mirat.

Da. Cînd ieșiți împreună.

Îl văzu că începe să transpire. Se frecă la bărbie, apoi privi spre stînga, spre dreapta, complet uluit.

– Hm.

– Lasă, zise ea. Știu că eu nu fac parte din echipă. Sînt o tocilară cu care v-ați pricopsit.

Bum începu să se panicheze, așa cum li se întîmplă bărbaților, care se confruntă cu sentimente femeiești și etichetă.

– Soțiile noastre organizează totul, răbufni el.

– Dai vina pe soții? Acelea pe care nu le-am întîlnit eu? spuse ea cu răutate. Bum părea din ce în ce mai neajutorat, iar ea se distra.

– Nu le-ai întîlnit?

– Bună încercare, izbucni ea. Știi că nu. Precis m-ai fi observat, dacă aș fi stat cu voi la cină.

– Păi...soțiile planifică ieșirile la grătar. Cînd unul din băieții singuri are o prietenă stabilă, atunci el poate să o aducă pe respectiva, dar cei mai mulți nu o fac, decît dacă e ceva serios. Cred că nici nu am făcut prezentările, nu?

– Nu-mi aduc aminte să le fi făcut.

– În regulă. Soția mea se numește Terisa, soția Șarpelui este Ailani. E din Hawai. Ea are o firmă de catering, iar cînd gătește, nouă ne place să fim acolo, fiindcă e foarte pricepută. Terisa e asistentă medicală. Ea comandă o pizza oribilă.

– Să știi că te spun, replică Jina, știind că va da de necaz dacă soția lui află ce a spus el. În fine, se bucura că îl are la mînă pe unul din ei. Toți erau de treabă, cu excepția lui Voodoo și Levi.

– Mai bine nu. Dacă dai din casă, nu voi aranja să ieși cu noi și familiile.

– Chiar vrei? Să aranjezi?

– Poate. Îi voi spune Terisei că ai fost uitată. Se va enerva pe noi, apoi o va suna pe Ailani și vor pune ele ceva la cale.

– Ce-ar fi să dau eu o petrecere cu taco, acasă la mine? propuse ea.

Dacă s-ar fi gîndit de două ori înainte să deschidă gura, ar fi ținut-o închisă, pentru că Bum păru entuziasmat. Își dădu seama că are o locuință mică. Dacă fiecare băiat venea cu iubita, iar Bum și Șarpele veneau cu copiii, va avea cam douăzeci de persoane înghesuite în apartamentul ei. Nici măcar nu avea atîtea scaune. La naiba; putea să cumpere niște perne, pe

care să le arunce pe podea. Copiii nu se vor supăra, iar ea va sta alături de ei.

Se concentră asupra lecției de săritură cu parașuta, din ce în ce mai relaxată, fiindcă exista acum ceva care să-i distragă atenția de la teroarea săriturii cu parașuta, iar acest lucru era să dea o petrecere spontană pentru colegi și iubitele/soțiile lor.

A doua zi vremea i-a zîmbit. A plouat continuu, dar antrenamentele au continuat. Spre norocul ei, a sperat că pămîntul se va mai muia de la atîta apă, așa că a sărit din turnul înfricoșător. Ajunsă în vîrful turnului, își simți stomacul în gît, deși era asigurată cu cabluri de siguranță. Sări de două ori, aterizînd cu fața în noroi, spre deliciul băieților; pînă și Voodoo rîdea.

– Mă bucur că vă fac pe toți fericiți, mîrîi ea spre ei, după ce se ridică a doua oară din noroi.

– Și noi am pățit exact ca tine, îi spunea Jeleu vesel. Te descurci perfect.

Ploaia continua și cînd ajunse la simulatorul de aterizare, care consta din niște sfori cu care se simulau rafalele de vînt, care mișcă parașuta în momentul aterizării. Trebuia să manevreze parașuta și în aceste condiții. Se va descurcă destul de bine și aici.

Acum mai trebuia doar să sară efectiv. Din avion. De la o înălțime de cîteva mile. Rahat.

Slavă cerului că ploaia nu se domolea, așa că Levi contramandă această ultimă fază. Jina trecu la lucruri mai plăcute, adică îi invită la ea acasă, pentru un taco.

Un partener. Avea nevoie de un partener. Știa că soțiile vor fi mai amabile, dacă avea și ea un partener; ca să fie sigure că nu face ochi dulci vreunui soț. Avea nevoie și de protecție, pentru ca Levi...

Alungă acest gînd.

Un partener...pe cine să roage? Nici nu mai știa de cînd avusese un partener. Și-l aminti pe *Donnely*. Da. Nici nu mai găseau timp să se vadă, chiar și numai pentru un film la cinema. Se întîlnea cu colegii destul de rar, de cînd cu antrenamentele. Ajunsă acasă, puse mîna pe telefon și îl sună.

– Bună, Iubito, ce faci?

Jina dădu să comenteze pe tema poreclei, dar trecu direct la subiect.

– Tu te vezi cu cineva în prezent?

– Nu chiar. Cine mai are timp?

– Foarte bine. Dacă dau o petrecere cu taco în weekend – de fapt mîine – ca să cunosc și eu familiile colegilor de antrenament, ai fi dispus să vii ca prieten al meu?

– Sigur.

– Bine, atunci rămîne stabilit. Îi spuse ora și îi comunică adresa.

– Am notat. Apropo, felicitări.

– Da? Pentru ce? Nu-și amintea să fi făcut ceva care merita felicitări.

– Am auzit că ai început antrenamentele pentru sărituri.

Oare de ce se grăbea să o felicite pentru că sare spre moarte?

– Ah, pentru asta. Da, să zicem. De fapt, terminase două treimi din curs și mai trebuia doar să sară din avion.

– Am auzit că echipele nu sar atît de des.

Dă, Doamne să fie adevărat.

– Sper să fie așa.

– Este ultima fază a antrenamentelor, nu? După asta veți fi gata pentru misiuni active.

Chiar așa? zise ea și făcu ochii mari. *Misiuni active.* Nimeni nu i-a spus de asta. Poate ceilalți din grup știau, dar nu au avut timp să-i spună și ei, căci nu aveau timp de conversații. Sau poate Levi nu i-a spus, știind că nu ar avea motivație

să continuie. Oricum, era sigură de faptul că Levi nu o dorea printre ei. Acest detaliu o ardea la suflet.

– Nu pot spune că aștept cu nerăbdare să sar, continuă Donnely, dar mai avem cîteva săptămîni pînă ajungem la faza asta. Tu ești cu mult înaintea mea și a celorlalți.

– Chiar așa?

– Da, isteață, zise el înveselit. Doar ești cea mai tare la jocurile pe computer, o știi bine.

– Dar și tu ești, ca și ceilalți, altfel nu v-ar fi ales.

– Eu am semnat pentru un loc călduț, la interior, pe scaun și uite unde am ajuns. Dar nu mă plictisesc niciodată.

Cine avea timp să se plictisească?

– Absolut. Mulțumesc pentru ajutor. Stai puțin. Care e numele tău de botez? întrebă ea înainte să închidă. Va trebui să știe, pentru cînd va face prezentările, ca să nu se dea de gol că nu se cunosc de mult timp.

– Brian, spuse el.

– La revedere, Brian.

Cînd vrei să dai o petrecere reușită, fie și numai pentru colegi de instrucție, tot ai nevoie de o listă cu: alimente de cumpărat, persoanele invitate, plus alte activități premergătoare evenimentului. Avea nevoie de scaune, de muzică, dar și de ceva cu care să-i țină ocupați pe copii.

Toți băieții au acceptat invitația, inclusiv Voodoo, fapt care a mirat-o.

– Vii cu cineva? l-a întrebat ea.

– Probabil că nu.

Surpriză. Chiar se gîndea că nici o femeie, fie ea și foarte dură, nu poate ieși cu un tip atît de posac.

Pe Levi îl invită ultimul. Nu era o lașă, dar trebuia să se pregătească pentru orice întrevedere cu el. Nu se simțea în largul ei cu el. Era prea intens, prea serios, prea masiv...

prea....pur și simplu *prea*. O făcea să se simtă nesemnificativă, nervoasă, emotivă, nesigură...to ce ea nu era. Ba nu, trebuia să fie sinceră cu sine: nu el o făcea să se simtă astfel, ci ceva în interiorul ei era foarte sensibil la persoana lui. Slăbiciunea ei, problema ei.

Nu mai avea timp să amîne, dar aștepta ocazia potrivită. Nu dorea să-l invite de față cu ceilalți. Dacă ar fi spus nu? Poate ea ar fi roșit. Mai bine i-ar trimite un mesaj, căci se simțea mai bine așa. Ce lașă, se gîndi ea. Trebuia să-l invite, indiferent de circumstanțe. Data viitoare, cînd îl va vedea, o va face.

„Data viitoare" a fost la finalul unei sesiuni de instruire cu drona. Misiunea a fost îndeplinită, ar fi putut să manevreze dispozitivul mai bine, dar din fiecare ocazie se putea învăța ceva. Levi îi aruncă o privire rapidă, apoi dădu să plece. Ea își adună tot curajul de care putea să dea dovadă și-l strigă:

– Levi, așteaptă puțin! Își luă lista cu activități și se apropie de el. El se întoarse, rămase cu picioarele depărtate, cu brațele încrucișate la piept și o privi curios.

Jina strîngea la piept mapa cu rezultate, de parcă viața ei depindea de ea.

– Hmm, sîmbătă organizez la mine acasă o mică reuniune cu taco. Dacă vrei să vii...

– Nu, zise el.

Nu s-a așteptat la refuz. S-a gîndit, dar nu se aștepta. Poate aștepta o scuză, sau avea deja alte planuri, dar refuzul lui sec i-a căzut ca o palmă peste obraz.

– Bine, spuse ea și privi lista, luînd un aer detașat.

Levi scoase un fel de mîrîit, o apucă de braț, apoi îi dădu drumul, ca și cînd s-ar fi ars cu pielea ei.

– Să mergem într-un loc mai ferit, mormăi el, apoi se întoarse și porni grăbit, fără să se uite în urmă, deși știa că a fost auzit.

Ea intenționa să nu-l urmeze, dar simțea un nod în gît și se ruga să nu izbucnească în plîns. Nu avea de gînd să-i dea satisfacție că a supărat-o.

El era șeful, ea făcea doar ce spune el, așa că acum îl urmă fără să sufle.

După ce deschise cîteva uși și privi înăuntru, Levi găsi un birou strîmt, intră, o aștepta să intre și ea, apoi închise ușa, după care o încuie.

Jina simți fiori reci pe șira spinării. I se oprise respirația, dar nu se alarmă. Nu se temea de Levi. Teama față de el se manifesta la un nivel feminin, iar pe acesta nu-și permitea să-l examineze, fiindcă era teren minat; nu era nici nebună, nici nu se putea auto-distruge.

Levi o privea nerăbdător și se frecă la bărbie, iar degetele lui pe pielea nebărbierită sunau ca șmirghelul pe nervii ei.

– Drace, mormăi el.

Ea se mai relaxă, pe măsură ce-i urmărea expresia dezgustată, dar o deranja prezența lor într-un loc atît de strîmt. Mintea o alerta. Apoi privirea lui pătrunzătoare i-a anihilat orice gînd. Văzu flăcările din ochii aceia, iar dogoarea era atît de intensă, precum lava unui vulcan. Tensiunea se stinse brusc din privirea lui și iar nu se mai citea nimic în ochii aceia.

– Eu nu amestec treaba cu distracția , zise el intempestiv. Știu că ești în limbă după mine, dar asta nu te va duce nicăieri. Nu poate duce nicăieri. Așadar nu, nu vreau să fiu partenerul tău, nici tovarășul de așternut, nici altceva. Pricepi?

Jina era mută de șoc. Nu mai știa ce să facă nici nu mîinile, amorțise complet, iar buzele i-au împietrit. Parcă i-ar fi tras un pumn acum.

Imediat după asta furia a ieșit la suprafață, a privit lista din mînă și a început:

Bine, să vedem, zise ca pentru sine. Bum și familia lui, am bifat. Voodoo, bifat. Șarpe cu familia, Brian, Jeleu, Cîrjă, Vînătorul...citea numele lor și le bifa. Se pare că vin toți, mai puțin Dobitocul. În dreptul numelui acestuia perforă hîrtia cu virful pixului.

- Cine este Brian? o întrerupse el.

- Brian? repetă ea imitîndu-i zîmbetul. Este prietenul meu. Apoi se întoarse, merse la ușă, o descuie și ieși. Nici nu știa cum poate să meargă, dar strîngea la piept clipboardul. Cuvintele lui o amețiseră atît prin cruzimea lor, cît și prin acuratețea lor fatală.

Fiindcă avea dreptate. Ticălosul avea dreptate.

Capitolul 8

În noaptea aceea Jina nu a putut dormi. Mintea nu putea anihila umilința sfîșietoare. Levi văzuse prin ea chiar de la început: cît timp și efort a irosit ca să-l țină la distanță, să nu-i vorbească direct, să nu-l privească – dar degeaba. Dumnezeule, doar nu era îndrăgostită de el – Doamne ferește – așa că putea face față situației mai bine. Năpăstuită acea femeie care-l va iubi pe Levi Butcher, fiindcă avea nevoie de ajutor.

Simțea doar chimie fizică și nu se înșela; știa că așa ceva nu trebuie să se petreacă între membrii unei echipe. Mai mult, instinctul de supraviețuire o avertiza să stea departe de el, măcar în sens personal. Levi era o persoană puternică; intensă, dar controlată. Poate că sexul cu el era ceva incandescent, orbitor, dar după momentul acela, parcă îl auzea spunînd, în timp ce pleacă: *Bun, tensiunea a fost eliberată, foarte bine, acum ar fi timpul să schimb uleiul la motor?* Nu priveau viața de la același nivel. Ea era normală, el nu era. Era ca un Rambo, cu instruire de Kama Sutra, foarte atent la efectul avut asupra hormonilor ei, iar asta nu era drept.

Era un scenariu clasic: el, masculul alfa suprem, cel cu cifra octanică maximă. Ea, ca singura femeie din grup – respectiv femela alfa – conform biologiei, antropologiei și altor științe înrudite, în grupul ei nu avea altă opțiune decît să-l aleagă pe el ca partener de împerechere.

Doar că ea avea o opțiune și asta era să spună nu.

„Nu vreau să mă împerechez", își tot spunea ea în dormitorul cufundat în întuneric. Știa că este parțial adevărat. Nu voia să se împerecheze, în sensul procreării, însă nu o deranja deloc să-l încerce la pat. Niciodată nu făcuse sex doar pentru actul în sine, însă pentru el ar fi făcut o excepție...bucuroasă, dar în circumstanțe diferite. Și dacă nu ar fi așa un cretin.

Acum nu. Acum voia să-l perpelească.

O îngrozea fiecare clipă petrecută cu el. Ar fi vrut să-i tragă un pumn și să termine treaba. Dar așa s-ar fi autoeliminat din echipă, nu?

De cinci luni cocheta cu această idee, doar că abandonul nu era un cuvînt pe lista ei nici în copilărie, cînd încăpățînarea a ajutat-o să supraviețuiască înconjurată de frații ei. Totuși, acum putea să opteze de bună-voie și să plece, dar se simțea perfect, fiindcă era în puterea ei să poată alege.

În cazul de față era mai bine să nu aibă opțiuni. Nu putea să clacheze, fiindcă Levi ar fi cîștigat și mai degrabă își fractura fiecare oscior din corp, decît să-i dea lui satisfacție. Nici prin gînd nu i-a trecut vreodată să flirteze cu el, ținea totul pentru sine.

Gata, hotărît lucru, Levi era pentru ea un simplu coleg de echipă. Putea să-și ducă excesul debordant de testosteron și să-l reverse asupra altei femei; ba chiar îi dorea să se confrunte cu o *disfuncție erectilă*.

Oricum, nu putea să doarmă, așa că mai trecu în revistă lista cu lucruri de făcut pentru ziua de mîine. Ce mic era apartamentul pentru ce va urma, dar, cum i-a spus mama ei, nu contează împrejurimile, ci mai degrabă compania. Dar și mîncarea. Nu putea să extindă apartamentul, dar se putea asigura că mîncarea va fi bună și se vor distra.

Era ora unu și jumătate noaptea, iar ea se ocupa de curățenie, în loc să doarmă, iar asta numai din vina lui Levi Butcher, afurisită fie inima lui neagră, ochii, dar și alte părți ale corpului.

Voia să-i distreze pe toți invitații, care îi vor spune totul lui Levi a doua zi. Putea să flirteze și cu Connely...Brian, în fine, deși știa că nu sînt șanse pentru o relație romantică.

Pe la patru dimineața se întinse pe pat, de obosită ce era și dormi buștean în următoarele trei ore.

Știind că vor veni și copii, pregăti un tort, după rețeta mamei ei, cu blat alb și cremă de ciocolată. Decoră tortul cu cîțiva trandafiri comestibili roșii și frunze verzi, iar pe mijlocul tortului așeză două buze mari, roșii, din care se vedea ieșind o limbă. Așa, să aibă fiecare cîte ceva. Ar fi adăugat și niște dinți, dar nu știa ce vîrstă au copiii și nu dorea să-i sperie.

Îi plăcea în bucătărie, iar ea era singura dintre cele trei fete care moștenise de la mama lor talentul de cofetar.

Le-a spus tuturor să fie prezenți la ora șase, dar la cinci și jumătate era deja îmbrăcată în blugi și un tricou lejer – se pregătea să-i vadă pe băieți apărînd mai devreme. Cînd auzi soneria la ușă, își zise: „Parcă aș fi medium", apoi merse să deschidă. Era cinci și treizeci și opt.

– Bună, le zise lui Jeleu și lui Cîrjă, primii sosiți. Ați venit împreună?

– Nu, de un an de zile ne-am despărțit, a răspuns Cîrjă rîzînd.

– Da, zise Jeleu și intră. E frumos la tine. Se uită zîmbitor de jur împrejur.

Nu prea era. În primul rînd, dimensiunile reduse ale camerei, apoi mobilierul, care era mai degrabă confortabil, decît elegant. Oricum, băieții erau burlaci și ce știu ei? Cîteva covoare pe jos, cîteva tablouri înrămate pe pereți, jaluzele și pentru ei asta însemna luxul maxim. Da, era curat, asta cu siguranță.

– Mă bucur că ați venit. Vă aduc ceva de băut?

– Ai bere? întrebă Cîrjă, oarecum optimist.

– Bere, sucuri, apă îmbuteliată, sucuri de fructe pentru copii. Veniți în bucătărie. Avea mai multe mărci de bere și toate

erau puse la frigider. Cum a deschis berile pentru băieți, cineva sună la ușă. Era Donnely, ținînd în mînă o cutie cu șase beri.

– Nu știam dacă ai suficientă, spuse el, și ridică berile.

– Mersi. Vrei să le duci în bucătărie, să le pui la rece? Cîrjă și Jeleu sînt acolo.

La un minut după Donnely a venit Șarpe, cu Ailani și cei trei copii ai lor, cu vîrste de șapte, cinci și doi ani. Ailani ținea o umbrelă udă de la ploaie, iar Șarpe îl ținea pe micuțul de doi ani în brațe, pe șold. Acum se maimuțărea și se lăsase pe spate, strigînd cît îl țineau plămînii. Jina rîdea; gălăgia o ducea cu gîndul acasă.

– Ailani, Jina, le făcu cunoștință Șarpele. Deja îl ținea pe micuțul buclucaș de glezne, iar el chirăia amuzat de poziția ciudată.

– Să nu-l scapi, îl avertiză Ailani și surîse politicoasă gazdei. Mă bucur că te cunosc. Mulțumim pentru invitație, deși nu cred că ai prevăzut ce te așteaptă.

– Am știut, o liniști Jina. Vin dintr-o familie cu cinci copii, așa că pentru mine gălăgia și familia sînt sinonime. Ailani i se păru cam rezervată, poate puțin obosită și nu chiar încîntată că se afla acolo, așa că nu exageră cu amabilitățile. Să vă iau hainele și umbrela. Băuturile sînt în bucătărie, Cîrjă, Jeleu și Brian sînt deja acolo.

– Cine-i Brian? întrebă Șarpele.

– Prietenul meu. E și el membru în echipa lui Kodak.

– Zău? Aș putea să-i spun cîte ceva despre Kodak.

Următorii au venit Vînătorul, Voodoo, care era foarte apreciat de puștii Șarpelui. La vîrsta lor nu puteau fi acuzați pentru preferințele lor. Bum și soția lui, Terisa au venit ultimii, cu un băiat de opt ani și o fetiță de trei ani, frumoasă și oacheșă. Puștoaica se agățase de piciorul tatălui ei și făcea pe rușinoasa.

– Ea este Mia. În scurt timp se va acomoda cu tine și atunci nu o mai poți opri din vorbit. Terisa zîmbi și ea, dar cu un aer mai obosit decît Ailani. Mulțumim pentru invitație, adăugă Terisa. Bine că nu mai trebuie să comandăm pizza.

Jina evaluă invitații: două soții obosite, o gașcă de bărbați care deja atacaseră berea. Decise că trebuia să pregătească acele taco mai repede, ceea ce se și întîmplă în doar cincicprezece minute. Pentru cei mai mici dintre copii pregătise deja chifteluțe cu pui.

– Bînză! Bînză! striga mezinul Șarpelui, disperat spre mama lui.

– Scuze, zise Ailani. Ai cumva brînză calup? E mort după ea.

– Am, spuse Jina și scoase din frigider o pungă cu brînză tăiată cuburi.

Pe măsură ce mîncarea era consumată, se lăsase și liniștea. Bărbații erau la bucătărie, iar Donnely părea să se distreze de minune. Jina și cele două femei erau în sufragerie, iar copilașii ședeau pe pernele aruncate ici, colo pe covor. Îi supraveghea cu atenție cum mănîncă și le acorda mămicilor cîteva minute de respiro.

– Îmi pare bine că ați reușit să veniți, spuse Jina. Știu că a fost cam din pripă.

– Nu puteam să ratăm ocazia să o cunoaștem pe *Iubita*, zise Terisa.

Mda, un subiect sensibil. Jina se strîmbă.

– Asul mi-a pus în circă numele. Nu e preferatul meu, dar nu mai pot să-l schimb.

Ailani privi în jurul ei, ca și cînd remarca lipsa cuiva.

– Unde este Asul? În mod normal ar străbate un cîmp minat, ca să ajungă la mîncare.

– A spus că nu poate veni. Poate că are alt program. Ar fi putut folosi asta drept scuză, dar nu s-a obosit, în schimb i-a aruncat ei cuvinte demoralizante.

– Cu Brian te vezi de mult timp? întrebă Terisa.

– Nu de prea mult. Doar nu va minți, dar nici nu intră în detalii. Am lucrat în același departament înainte să fim desemnați pentru acest proiect. E o provocare să ne întîlnim în timpul antrenamentelor.

– Cu ce te ocupi? Dacă nu e secret, desigur.

– Eu mă voi ocupa de supravegherea on-site. Le protejez spatele, explică ea. Deja am coșmaruri că voi uita ceva și pățește cineva ceva. *Sau mai rău*. Doar că nu spuse și asta. Ca orice soție de militar sau de polițist sau de pompier, toate știau că oricare zi poate fi aceea în care bărbatul nu mai vine acasă.

Ailani se uita spre bucătărie. Fiind una open-space, îi vedea pe băieți și rămase cu ochii spre ei, parcă retrăind și ea acele coșmaruri.

– Îmi place de ei că sînt uniți; cred că așa trebuie să fie toate echipele. Tu cum te-ai integrat?

Jina dădu din cap gînditoare.

– Nu le-a convenit că s-au pricopsit cu o femeie, comentă ea șoptit, ca să nu o audă băieții. De multe ori parcă mă înec de atîta testosteron și îmi vine să o rup la fugă pe autostradă. În afară de mama, sînteți singurele femei cu care am vorbit de cîteva luni. Programul de antrenament este foarte greu și nu mai am timp nici de prieteni, așa că nu mă mai sună nimeni. Mă mir că mai sînt sănătoasă mintal.

– Iar eu mă gîndeam că toți se vor bate să facă lucrurile mai ușoare pentru tine, comentă Terisa rîzînd.

Atît de amuzată era Jina, că rîse și ea.

– Se prăpădesc *de rîs* cînd cad cu fața în noroi. Și aflați că nici nu mă ajută să mă ridic.

Țîrîi soneria de la ușă. Jina păru surprinsă și dădu să se ridice, dar Donnely a fost mai iute de picior și ajunse primul la ușă.

– Deschid eu. Îi făcu cu ochiul cînd trecu pe lîngă ea. Era perfectă atitudinea lui de gazdă, pe care o și completa cu mici amabilități. Oare cine era la ușă? se întreba ea. Se gîndi că va trebui totuși să se ocupe de problema care apăruse la ușă, oricare ar fi fost ea.

Donnely deschise și Levi apăru în toată splendoarea dimensiunilor lui. Jina se simțea bine, dar cînd îl văzu, instantaneu simți un nod în stomac și sudori reci, care au luat locul plăcerii.

– Hei, zise Donnely și făcu un pas înapoi, ca să-i facă loc lui Levi să intre, fiindcă desigur l-a recunoscut.

Brusc camera devenise parcă sufocantă și neîncăpătoare, cu Levi, care umpluse apartamentul. Stropi de ploaie i se prelingeau de pe geaca de piele. Purta blugi și ghete; era prima dată cînd îl vedea fără pantaloni militari și tricou. Era, de fapt, prima dată cînd îi vedea pe toți băieții în haine civile – cu excepția lui Donnely. Prezența lui Levi îi aduse în gînd acest detaliu.

– Bună, îi spuse ea. Credeam că nu vei ajunge. După aceste cuvinte bău puțină apă, fiindcă nu știa ce să mai spună.

– Iată că am ajuns, zise el rece. Bună ziua, doamnelor și copilași. Fiecare din cei de față l-a salutat.

– Mîncare și băutură din belșug în bucătărie, zise Donnely, pe tonul lui degajat, care anulă tăcerea Jinei.

Levi își atîrnă geaca în cuierul de la intrare și îl urmă pe Donnely spre bucătărie. Jina îi simți privirea intensă, dar nu se arătă impresionată. Ce să caute el aici? I-a spus clar că nu dorește să se asocieze cu ea în nici un fel.

Habar nu avea cum s-a decis să vină, deoarece în nici un caz nu se aștepta ca el să se răzgîndească. Ea oricum nu se răzgîndise în privința lui și acum simțea doar furie. Totuși, nu și-o putea exprima, fiindcă s-ar fi autoexclus din echipă.

Băieții de opt și șapte ani au terminat primii de mîncat, apoi și-au căutat ceva de făcut. Au plecat în bucătărie, apoi au ieșit

pe balcon. Cum ușile culisante au fost deschise, în apartament s-a simțit o briză răcoroasă. Terisa a dedus ce s-a întîmplat și imediat a reacționat:

– Marcus!

– Sînt pe fază, zise Bum.

– Nu știam că pe Bum îl cheamă Marcus, comentă Jina.

– Eu sînt singura care-l strigă așa.

Ceilalți trei copii au înțeles că e ceva nou de făcut și au dispărut spre balcon. Ailani a întins o mînă spre ei și a strigat spre soțul ei:

– Eric! Prinde-l.

– Am pus mîna pe el!

Terisa și Ailani au rămas așezate, iar Ailani zîmbi în direcția Jinei.

– Opt bărbați uriași sînt în bucătărie și doar cinci copii. Se descurcă ei. Noi, fetele nu prea avem ocazia să lăsăm copiii cu tații, așa că eu rămîn pe loc.

Din bucătărie se auzeau deja chicoteli, strigăte amuzate și comentarii ale tatilor, evident sub forma unor ordine scurte, seci.

Jina se bucura de compania femeilor. Cînd era cu băieții, trebuia să ia un aer de dură. În seara asta se bucura că nu a trebuit să-și strîngă părul la spate, ci l-a lăsat liber și era mulțumită că stă de vorbă cu persoane care nu miros a transpirație amestecată cu praf.

Regreta că nu va putea să meargă acasă peste o săptămînă, de Ziua Recunoștinței.

– Cum petreceți de sărbători? întrebă ea. Băieții nu mi-au zis nimic. De obicei petrec și ei sărbătorile acasă?

– Cîteodată da, cîteodată nu, răspunse Ailani. Nu putem să ne facem planuri, fiindcă nu se știe cînd sînt chemați băieții. Cam așa este. În vacanța de vară eu îi duc pe copii în Hawaii, la părinții mei și evadez din canicula și umezeala de aici.

– Hawaii? se miră Jina. Da, asta este o pauză pe gustul oricui.

– Tu de unde ești? întrebă Terisa. Ai un accent din sud.

– Sînt din sudul Georgiei, zise ea.

– Te duci acasă de Ziua Recunoștinței? Probabil va fi ultima șansă pentru multă vreme, fiindcă veți termina pregătirea și apoi Dumnezeu știe unde veți fi trimiși.

– Nu poate să se ducă acasă decît după ce termină pregătirea pentru sărituri, zise Levi din bucătărie, dovedind că era atent la conversațiile din ambele încăperi.

– Dar nu faceți pregătire de Ziua Recunoștinței, replică Terisa, destul de tare, ca să se asigure că este auzită. Oricum, Marcus nu vine.

Se auziră rîsete din bucătărie.

– Cred că ai primit deja ordinul, îi zise Voodoo, rîzînd.

– Eu nu comentez. Îmi place Ziua Recunoștinței. Bum scoase capul de după colț și-i făcu cu ochiul soției.

– Și mie îmi place mult ce văd, anunță Ailani. Noi în sufragerie și bărbații în bucătărie. De obicei este exact invers. M-aș obișnui ușor cu asta. Se rezemă cu capul pe tetiera fotoliului și continuă: După ce toată ziua servesc clienți, îți dai seama că detest bucătăria.

– Ar fi bine să programăm niște zile libere pentru voi două, spuse Jina. Puteți veni aici toți, voi vă odihniți, iar eu mă bucur de compania fetelor. Mi-e dor de familia mea.

Se ridică și merse spre bucătărie, să taie tortul, iar cei mici au început să țopăie veseli împrejurul ei.

Cînd au văzut că tortul era special decorat pentru copii, cu buzele zîmbitoare, niște trandafiri pe frunte, plus o limbă scoasă din gură, puștii s-au înghesuit lîngă ea.

– Eu vreau limba! strigă Matthew, fiul lui Bum.

– Fiule, toți o vrem! se trezi Levi.

Toți au început să rîdă, mai puțin Jina, care nu era obișnuită ca Levi să glumească. Cu greu se obișnuise cu prezența lui în

casa ei. După ce i-a aruncat cuvinte dure, i-a invadat spațiul și acum mînca de la ea și distrugea pacea resimțită în spațiul ei. Nu voia să-l vadă acolo și nu și-l imagina stînd în bucătăria ei.

– Voi tăia astfel încît să primiți fiecare o bucată din buze, le spuse ea copiilor, apoi tăie cu măiestrie feliile de tort, astfel ca fiecare copilaș să primească o frîntură de glazură roșie. Șarpe luă farfuria pentru fiul său și îl așeză pe genunchi, apoi îl hrăni cu linguriță, dar micuțul protesta în continuu, pînă ce prima bucată de tort i-a ajuns în guriță, apoi s-a potolit.

Jina se amuza văzîndu-l pe Șarpe, care se pricepea perfect să facă față rebeliunii odraslelor sale.

Curînd tortul dispăru; s-a bucurat că a mai reușit să le servească o felie subțire Terisei și Ailaniei, iar pe ultima, cea mai subțire și-a pus-o pe farfurie pentru ea.

Toată lumea conversa, fetele stăteau mulțumite în sufragerie cu ea, iar cînd micuța Mia a venit și s-a cățărat în brațele Terisei, unde s-a cuibărit și a adormit foarte curînd, Jina a înțeles că era momentul pentru ca familiile să se retragă la casele lor. Nu știa cînd vor pleca și burlacii, dar pe ei va reuși să-i expedieze la un moment dat. I-a hrănit, le-a oferit bere; s-a achitat de obligațiile sociale.

Nu mai rămăsese prea multă mîncare, iar Jina se ridică să adune resturile. Terisa și Ailani s-au oferit să o ajute, dar ea le-a refuzat zîmbind.

– Nu mai sînt multe de adunat, iar cu vesela de unică folosință, chiar că sînt binecuvîntată.

– Amin, surioară. Am și uitat de cînd nu am mai mîncat dintr-o farfurie adevărată, zise Terisa.

Șarpele apăru și el, cu copilașul dormind pe umărul lui.

– Hai să culcăm copiii, zise el. Mulțumim pentru toate, Iubito. De unde ai cumpărat tortul? Brody vrea și el un „tort cu limbă" pentru ziua lui.

– Eu l-am făcut.

– Mincinoaso.

– Nu mint. Mă pricep la torturi, iar mama m-a învățat să le decorez.

Șarpe se întoarse cu fața spre bucătărie și le spuse celorlalți:

– Băieți, Iubita a făcut tortul!

Ea înțelese imediat unde ducea remarca lui.

– Nu contează, spuse ea. Pentru voi nu fac torturi. În nici un caz.

– Ei, haide.

– Nu e treaba mea să vă hrănesc. Nu v-am luat de suflet.

Au plecat în grup, iar burlacii au tot încercat să o convingă să le pregătească și lor tort. Nu și Levi. Jina habar nu avea de ce a venit și el, poate doar pentru mîncare gratis și taclale cu băieții. Când a ieșit, nici nu a privit-o, nu a spus la revedere, dar nici ei nu-i păsa de el. Donnely a rămas ultimul, ca un adevărat partener.

– Mulțumesc pentru că ai venit, i-a spus Jina în timp ce intra în bucătărie. Ai fost drăguț. Cam atît cu complimentele pentru că și-a făcut datoria.

– M-am simțit bine. Băieții sînt grozavi, nu? De-abia aștept să mă văd și eu cu echipa mea, deși aș dori ca și Kodak să mă integreze, așa cum a procedat Asul cu tine.

– Crezi asta?

– Da, ar fi bine să-i trimiți lui MacNamara un memo, prin care să menționezi că ai urmat o perioadă de integrare, în afara cursului.

– Mai bine îl trimiți tu. De ce mă bagi pe mine la înaintare?

– Scuze, zise el. Ar trebui să plec și eu. De cînd cu programul, am devenit un mutant care se culcă devreme.

Era de-abia ora nou, dar Jina căsca. După ce-l conduse pe Donnely, încuie ușa și trecu în revistă apartamentul; nu erau pagube mari. Părinții s-au ocupat de copii cu simțul

responsabilității, nu s-a spart nimic, nu s-a murdărit nimic, doar puțin deranj, dar așa se întîmplă la toate petrecerile.

După ce aranjă toate lucrurile la locul lor prin casă, se auzi soneria la intrare. Probabil că Donnely a uitat ceva, se gîndea ea bombănindu-l, iar cînd ajunse să se uite prin vizor, îngheță.

Levi.

Inima începu să-i bată frenetic. Efectul lui asupra ei era instantaneu și înnebunitor. Ce naiba voia? Ia să-l lase să aștepte chiar toată noaptea afară, dacă așa avea chef.

Soneria răsună iar, mai insistent.

– Am remarcat că te-ai uitat prin vizor, spuse el. Deschide.

– Pleacă, veni replica ei. Nu vreau să te văd, nu vreau să-ți vorbesc.

– Baliverne. Vreau să-ți spun ceva și trebuie să o fac în seara asta, chiar dacă trebuie să sparg ușa.

– Voi suna la poliție, să te aresteze, dacă faci asta.

– Ba nu, fiindcă ar dezavantaja echipa.

Ea încleștă pumnul enervată și scrîșni din dinți, știind că el avea dreptate. Spiritul echipei nu era doar o noțiune, era ceva palpabil, extrem de important acum și pentru ea. Băieții erau colegii ei de echipă. Descuie ușa și o deschise, dar rămase cu mîna pe clanță, sigură pe poziție, refuzînd să-i permită accesul înăuntru. Dacă voia să intre, ea nu-l putea opri, fizic vorbind, dar a naibii să fie dacă-l va *invita* ea.

– Ce? spuse ea plictisită, luptîndu-se cu prezența lui copleșitoare.

O privea de sus și o domina cu înălțimea și musculatura masivă, dar avea un aer calm.

– Am venit să-mi cer scuze.

– Nu-ți accept scuzele, replică ea. Nimic nu mai putea să anuleze primele mărturisiri.

– Foarte bine. Am așteptat în parcare să plece Donnely...

– Te pricepi la urmăriri? Puteai să-mi trimiți un sms, ca să nu te iau în seamă. Preferam această abordare. Sincer.

– Tot ce am spus – este adevărat. Doar că trebuia să formulez mai bine.

– De acord. Nu ești prea priceput la limba engleză. Nu-mi pasă. Acum poți să pleci.

Ea dădu să închidă ușa, dar el o opri cu palma lipită de lemnul lucios.

– Vei asculta ce spun, mormăi el și făcu doi pași spre ea, iar acum trebuia să lase capul pe spate, ca să-l privească în față.

Nu făcu asta. Rămase cu ochii pironiți de pieptul lui enorm. Era atît de aproape, că îi simțea căldura corporală radiind, amestecată cu furia și frustrarea care-l fierbeau. Pulsul rapid i se vedea la nivelul venei de la gît.

Aștepta, iar cînd văzu că ea nu spune nimic, trase aer în piept, expiră și zise:

– Am omis o informație importantă.

– Că ești un dobitoc? Știam asta deja. Era incapabilă să dea înapoi și să fie politicoasă. În viața ei nu a fost atît de revoltată de umilința suferită, dar era și rănită, da, rănită. Se detesta pentru că reacționase la el, îl detesta și pe el, fiindcă și-a dat seama.

– Este valabil în amble sensuri. Tonul lui era la fel de mînios cum se simțea ea. Trebuie să știi că este valabil în ambele sensuri.

Cu aceste cuvinte se întoarse și plecă. După ce nu-l mai avea în raza vizuală, îi ascultă pașii pe holul blocului.

Închise ușa, o încuie și se prelinse pe podea, cu spatele lipit de ușă, privind în gol, amuțită.

Ar fi putut să plece fără să-i spună nimic. Mai bine ar fi făcut-o fiindcă. nu se schimbase nimic, doar că acum adăugase regrete la durerea din inima ei.

Capitolul 9

Jina se ridică; atît la propriu, cît și la figurat. Mai avea ceva treabă de făcut. Dacă nu și-l putea scoate din minte, măcar să și-o țină ocupată cu lucruri utile.

Al naibii să fie, se gîndi ea. Ori de cîte ori gîndul o ducea spre el, acestea erau cuvintele preferate. De ce nu a tăcut? Instinctul ei reușise să ascundă atracția față de Levi. Pulsul i-o lua razna cînd el era prin preajmă, cu toate că înțelegea că nu este genul de bărbat confortabil ca iubit, sau ceva mai serios. Foarte ușor putea să devină obsedată de el, iar această slăbiciune era de neiertat.

Nu și-a permis să se întrebe de ce i-a îngrijit bășicile de la picioare, nici cum i-a comandat măsura exactă la ghete. De ce? Doar le *plătise*, nu erau cadou. Doar pentru că Levi le-a comandat, ghetele i se păreau foarte frumoase.

Nu-și permitea să viseze la el cu ochii deschiși, nici să se întrebe cum s-ar simți sub laserul atenției lui concentrat asupra ei.

Se îmbujoră, dar era furioasă pe sine, fiindcă încercase să speculeze pe tema dimensiunii penisului lui. Cum putea să rateze asta? Odată, cînd l-a văzut aplecîndu-se, a zărit din unghiul perfect o umflătură sub șliț, apoi, na, era și ea om, sigur că a avut o fantezie cu el. Clar că el și-a dat seama de gîndurile ei, asta numai din vina ei. Și ceilalți băieți s-au aplecat adeseori, în diferite poziții, dar nu i-a controlat săculețele niciunuia. Doar pe cel al lui Levi. Naiba să-l ia.

Ieși pe balcon, să se răcorească. Nu trebuia să se lase copleșită. Își va vedea de treabă mai departe, va termina instruirea – *Doamne, apără, săritura din avion!* – apoi va fi inclusă în echipă. Dă-l naibii pe Levi. Nu trebuia să rateze tocmai acum, din cauza lui.

Se culcă și reuși să doarmă. Dimineața auzi semnalul mesageriei și tresări. Speriată, crezu că e vreun mesaj de acasă, dar textul era de la Levi. Timpul se opri pentru ea. Textul era scris cu litere mari, scurt.

VREME PERFECTĂ.

NE ÎNTÎLNIM LA LOCUL DE PREGĂTIRE 08.00

Doamne, nu azi! Nu într-o duminică. Doar era zi liberă și ar fi dorit să fie prevenită, ca să poată lua un calmant. Doamne, nu glumi cu mine.

Se duse să facă duș, căci voia să moară curată măcar, deși nu conta oricum, la ce ar fi rămas din ea, doar că impulsul era mai puternic. Își împleti părul în coadă la spate, de teamă că o va încurca în zborul de la mii de kilometri înălțime.

Se înecă mestecînd o felie de pîine, se murdări cu unt de arahide, dar mai bine nu ar mînca, totuși. Mai bine să sară cu stomacul gol. Dacă vomita și murea înecată cu propria-i vomă? Pe nemîncate, putea să-i fie rău oricum. Bău doar jumătate din cana cu cafea, de teamă să nu facă pe ea în aer.

O nouă dilemă la orizont. Cum să te îmbraci atunci cînd plonjezi spre moarte? Cerul era senin, era destul de răcoare, dar se putea încălzi mai tîrziu. Dacă va supraviețui pînă în acel moment. Decise să îmbrace niște chiloți de mătase și se îmbrăcă în pantalonii de doc, trase peste cap un tricou, încălță adidașii, nu ghetele, de teamă că și-ar putea încurca șireturile cu sforile parașutei, scoase din dulap un hanorac pufos și un fes tricotat, apoi plecă, încrezătoare că va muri mai curînd decît spera.

Ajunse mai devreme cu o jumătate de oră și rămase cu fruntea pe volan. Se rugă, apoi îi veni ideea să-și sune mama, dar se temea că va rata săritura, așa că se răzgîndi.

Tresări cînd auzi un ciocănit în parbriz, sări ca arsă, se lovi cu genunchiul de bord, înjură și întoarse capul. Levi stătea lîngă mașină, rînjind. Cum îndrăznea să rîdă, după cele întîmplate? Deschise larg portiera și-l lovi cu ea peste genunchi.

– Au! exclamă el și se feri, apoi își frecă genunchiul. Ai grijă ce faci.

– Am avut și m-am distrat, zise ea, trîntind portiera. Știi, ca atunci cînd m-am lovit la genunchi și tu ai rîs.

– Corect, zise el, evident în toane bune, după cum exprima chipul. Da, poate că știa că ea va muri și de aceea se purta frumos. Doar că nu-i va da satisfacție și va supraviețui.

Bum apăru în camioneta lui, coborî și veni spre ei, iar prezența lui întrerupse brusc dialogul lor

– Vom merge cu mașina lui Bum, spuse Levi. Jina îl urmă, dar nu reușea să țină pasul cu el, oricît s-ar fi grăbit. Levi urcă alături de Bum, pe bancheta din dreapta, iar ea urcă în spate. Camioneta lui nu era la fel de înaltă ca a lui Levi.

– Îmi place mașina ta, îi zise lui Bum, știind că tonul ei dulce îl irita pe Levi, poate și pe Bum, doar că Levi era ținta ei, iar Bum era victimă colaterală în acest caz. Nu arată ca autoturismul morocănosului Darth Vader.

Morocănos. Bum tuși, ca să-și mascheze hohotul de rîs, iar Levi întoarse capul spre ea și o privi cu ochi de Meduză. Ea îi zîmbi prefăcut. Era nostim.

Drumul pînă al baza aeriană trecea printr-o regiune rurală a Virginiei. Văzu aerodromul, unde odihneau cîteva avioane în fața unui hangar cu acoperișul scorojit.

Văzu pilotul, un tip în geacă de piele și blugi, care inspecta aparatul de zbor. Twin Otter era un avion special pentru sărituri cu parașuta.

– Am împăturit eu parașutele, îi zise Bum. Prima dată cînd fac atît de multe.

– Probabil vom avea nevoie de toate, zise Levi.

Adică va sări sau va muri? Probabil. Nu va avea timp pentru mai mult de două, trei sărituri, nu? Era singura și pînă va decola avionul, va urca la altitudinea corectă, apoi va ateriza iar, timpul va zbura repede.

Inima îi bubuia să-i spargă pieptul.

– Unde este zona de aterizare? întrebă ea, sperînd să fie cît mai departe, asta ca să treacă mai mult timp.

– Pe cîmpul acela, de acolo, îi arătă el, indicînd cu degetul mare spre dreapta. Eu aș fi ales chiar zona asta, dar sunt și alte avioane care aterizează și decolează. Am aranjat să fim duși acolo.

Sigur că da. De ce nu au putut aștepta pe cîmpul acela, apoi Bum i-ar fi luat și ar mai fi trecut puțin timp? Dar nu, Levi trebuia să fie eficient, ca să mai urmeze și alte sesiuni de tortură.

Își aminti cele cîteva lecții pentru alinierea corzilor parașutei. Avea stomacul în gît; să sari în gol și să ai încredere în niște sfori care să te susțină, trebuie să ai curaj cu carul.

Cerul avea o nuanță de albastru curat, nu se vedea nici un nor, era o compensație pentru zilele ploioase. Sufla un vînticel răcoros, care nu influența zborul. Jina trase aer în piept, ca să se liniștească. Aerul rece mirosea proaspăt, iar cîteva păsări zburau, parcă spre a-și anunța prezența alături de ea, în aer.

Bum scoase harnașamentul din portbagaj, iar Jina începu să se echipeze. Remarcă totuși că Levi se echipa, nu Bum.

– Credeam că Bum sare cu mine, zise ea, oprindu-se brusc.

– Eu nu am atestat pentru sărituri în tandem, replică Bum. Asul are.

– Drace, rosti ea dezamăgită, cu destul aplomb.

– Ai vreo problemă cu asta? o întrebă Levi.

– Păi, în Bum am încredere că nu-mi dă drumul în aer, dacă vomit pe el. Doamne, va fi legată cu chingile de Levi. Nu-și dorea nici să-l știe aproape, cu atît mai puțin să fie strîns lipită de el, în poziție fetală.

Bum rîse, ba chiar Levi zîmbi.

– Nu vei vomita, spuse el, mai mult ca un ordin, decît ca o încurajare.

Cînd o văzu că-și trage pe cap fesul, Bum îi zise:

– Aia nu va rămîne pe cap.

Jina oftă, o trase de pe cap și o băgă în buzunar.

– De ce nu va rămîne?

– Fiindcă vom coborî cu o sută douăzeci de mile pe oră, după ce sărim din avion, zise Levi.

Ea se albi la față, dar încercă să alunge gîndul. Din nou îi bubuia inima în piept. Poți să mori de frică? Poate nici nu va mai atinge pămîntul vie. Levi va trage de parașută, pentru o aterizare perfectă cu un cadavru prins de piept.

Tremurînd de spaimă, urcă la bordul aeronavei. În interior Twin Otter era mult mai spațios decît s-a așteptat: Levi se așeză pe o banchetă, ea pe alta și își închise centura. Bum închise ușa, apoi se așeză alături de Levi.

Pilotul se numea Bud, așa i-a fost prezentat, iar drept copilot o avea pe soția lui, o roșcată îmbrăcată cu un trening lejer, zîmbitoare și pistruiată. Jina apucă strîns cotiera și se pregăti de decolare. Zgomotul motoarelor devenise asurzitor. Îi tremurau buzele, își simțea gura uscată și avea stomacul în gît.

Levi și Bum s-au ridicat și au pregătit-o pentru săritură, deși ea nici nu se putea uita. A știut cînd s-a deschis ușa avionului, fiindcă a simțit aerul puternic în față.

Pe toată perioada pregătirii a fost *speriată* de acest moment, dar acum era pur și simplu împietrită de spaimă. Speriată era un cuvînt prea blînd, iar sentimentul era greu de controlat.

Levi se așeză iar lîngă ea, o atinse ușor pe creștet și spuse tare:

– E timpul.

Ea ridică privirea spre el, stăpînită de panică. Era acolo și va fi aruncată cu forța din avion. Nimic altceva nu-i ocupa mintea. Levi o ridică în brațe, o lipi de pulpele lui, cuprinzînd-o cu ambele brațe și...

Hopa!

Jina tresări, șocată ca atunci cînd ți se aruncă apă rece peste față. Senzații puternice au luat locul spaimei – dogoarea corpului puternic din spatele ei, lipit de fesele și coapsele ei, răsuflarea lui prin părul ei – toate amestecate cu o amorțeală provocată de sperietură. *Ce naiba face?* Și chiar în fața lui Bum!

Cu stîngăcie și îndărătnicie irațională, căuta să sară din îmbrățișarea lui, dar el mormăi, o strînse cu mîna stîngă peste pulpe și o trase exact la loc.

– Stai liniștită, mîrîi el. Așa e cel mai ușor să fim legați cu harnașamentul.

Legați...unul de altul. Da, bine.

Tremura, gîfîia disperată și încerca să se relaxeze totuși, dar îl lăsa să strîngă toate centurile, cataramele și chingile peste umeri și peste șolduri. Toate o trăgeau și o lipeau de pieptul lui musculos. Se uită în jos și-i văzu picioarele printre ale sale, forțînd-o să le depărteze și mai mult. Aproape că o durea momentul.

– Eu voi manevra totul, îi spuse el la ureche. Tu te vei distra în coborîre, deși, după ce vom ajunge sub ciupercă, poți să preiei tu frîiele și să ne direcționezi spre locul Z. Ține minte să-ți lași capul pe umărul meu și să strîngi picioarele printre ale mele. Pricepi?

Îi spunea lucruri pe care le-a parcurs în timpul instruirii, dar era bine să repete, fiindcă acum nu putea gîndi. În viața ei

nu a fost atît de înspăimîntată și cel mai rău lucru era săritura propriu-zisă, apoi, cum au spus băieții, cînd ești în aer, totul pare mai ușor.

Dacă îi va exploda inima de spaimă? Posibil.

– Vom fi în cădere liberă cam un minut. Este ca și cînd ai pluti, nu simți viteza, ci doar vîntul. Cînd ajungem la opt sute de metri altitudine, voi trage de șnurul parașutei. Vei simți o smucitură puternică atunci cînd se va deschide, apoi ne va trage în sus și să nu te panichezi. Voi mai elibera harnașamentul, ca să-ți fie și ție mai confortabil. Apoi va urma o coborîre lină pînă la pămînt.

Să nu se panicheze? Era posibil să se panicheze și mai mult, odată ce intrase în panică mai demult? Ca un fel de re-panicare, sau un dublu sentiment de panică?

– Ochelari de cauciuc.

Cineva îi ținea ochelarii în față, iar ea îi luă și-i puse la ochi. Ochelari. Chiar se va întîmpla.

– Știu că te vei descurca, zise Bum, ca să o liniștească. Asul te ține bine. Trădătorul îl ajută pe Levi să facă un pas pînă la ușă, cu ea în brațe. Jina se uită la Bum, tremurînd, vru să spună ceva, poate să-l implore să o ajute, dar nu reuși să articuleze nimic, fiindcă Levi o împinse pe ușa avionului...

Plonjau spre iad.

Cu fața în jos.

Jina se încordă, tresări, înghițită de vîntul șuierător, cu capul forțat lipit de umărul lui Levi, în timp ce ochii urmăreau culorile schimbătoare ale pămîntului de sub ei, amestecate cu albastrul cerului. Striga și ea odată cu vîntul și simțea usturime în gît. Era mai rău decît s-a așteptat, mai greu de suportat. Groaza pe care o controlase pe jumătate părea că explodează acum în interiorul ei, o forță sumbră, care-i spărgea pieptul și se expanda, apoi o înghițea cu totul, după care totul deveni negru.

– Jina! Iubito! Trezește-te naibii!

Negru era tot ce vede. Nu voia să vadă altceva decît negru, voia să rămînă acolo, în siguranță. Reveni încet la realitate, trezită de strigătele lui Levi, care-i ordona să se trezească. Își recăpătă cunoștința treptat, deschise ochii și privi de jur împrejur. Capul i se balansa spre stînga, spre dreapta și înțelese că erau tot în aer, în coborîre. Din nou o tresărire și se lipi de el, contopindu-se cu trupul lui, căutînd parcă o supapă care să o despartă de pămîntul din ce în ce mai apropiat.

– Totul e în regulă, sîntem sub ciupercă, nu mai cădem.

Ridică privirea spre el și-i văzu gîtul, mandibula, remarcînd că era nebărbierit și asprimea pielii lui o făcu mai conștientă de apropierea lor. Teama revenea în valuri repetate, incontrolabilă.

– Iubito, ești bine. Vocea lui profundă, intensă îi răsuna la ureche și practic îi simțea răsuflarea pe obraz. Uite, ține tu maneta de ghidaj.

– Nu! își smuci capul. Această manetă reprezenta întreaga experiență, care era pe cît de oribilă și-a închipuit-o ea. Groaznic. Nu leșinase niciodată în viață. Nu-i păsa nici de Levi, voia să simtă pămîntul sub picioare.

– Bine, gata, lasă că o țin tot eu.

Ciudat cum pluteau, se îndreptau spre pămînt, dar nu cu fața în jos, ci în poziție verticală, așa încît ea să privească moartea în deplinătatea ei. Vedea orizontul, dar închise ochii, fiindcă nu voia să vadă apropierea inerentă de sol. Doamne, din nou era țintuită de el. Patru centuri o țineau prizoniera lui Levi. El era de fapt susținut de harnașamentul parașutei, nu ea. Dacă nu țineau centurile, sau se rupea vreuna dintre chingi, era pierdută.

– Cînd îți spun eu, ridică-ți picioarele, ca să ți le ferești de ale mele, cînd vom atinge pămîntul. Din nou folosise un ton blînd, iar ea îl ura pentru blîndețea lui în fața eșecului ei. Dacă

ar fi fost așa de la bun început...nu, mai bine că nu a fost așa. Nu voia să-l placă de fel.

Deschise ochii, pentru că i se părea o lașitate să nu o facă. Pământul părea din ce în ce mai aproape. I se oprise răsuflarea în gît și se moleșise ca o meduză.

– Picioarele sus! îl auzi strigînd pe Levi.

Trupul ei ascultă ordinul și ridică picioarele la orizontală. Era ca atunci cînd vezi cum se petrece un accident, ești implicat și nu poți face nimic. O zguduitură puternică anunță că au atins solul, dar Levi reușise să amortizeze șocul cu picioarele lui puternice. Începu să desfacă toate chingile. Au atins pămîntul întregi și nevătămați.

Imediat ce s-au desfăcut toate chingile, se scurse practic în jos, dar el o prinse de mijloc cu brațul lui oțelit și zise:

– Poți să pui picioarele pe pămînt acum.

Bine, totul părea distant, persoana ei inclusiv, de parcă mintea i s-a desprins de trup. Se aplecă după ea, ca să fie sigur că o vede stînd în picioare, apoi s-a apucat să strîngă parașuta.

Jina se așeză, fiindcă nu o țineau picioarele. Pămîntul era jilav și așa i s-au udat pantalonii. Pînă ce Levi a strîns parașuta, ea a început să tremure. *Ce moale e pămîntul*, se gîndi ea, iar *pămîntul moale e de bine.*

Își rezemă fruntea pe genunchi și închise ochii, ușurată. Îl auzi pe Levi vorbind; nu știa cu cine, apoi înțelese că vorbea cu Bum, prin stație. Posibil ca ei doi să fi fost conectați pe toată durata săriturii umilitoare pentru ea. Bum va ști că a fost demnă de plîns.

Nu-i păsa. Știa că nu va mai putea să treacă prin așa ceva încă o dată.

Trebuie.

Șoapta venea din adîncul sufletului. Asta era cu totul diferit de alte dificultăți prin care a trecut cu eforturi mari. Era ceva

de genul *mai bine îmi tai venele la mîini, decît să mai fac o dată asta.*

Trase aer în piept și realiză că va trebui să o facă. Levi se apropie de ea. Își ridică ușor capul și-l privi pe uriașul care o privea de sus:

– Să mai sărim o dată, spuse ea.

Capitolul 10

Levi se lăsă pe vine lîngă ea şi o privi iscoditor de parcă era un colecţionar de insecte care tocmai şi-a prins insecta căutată şi acum voia să o prindă cu acul pe un panou.

– Ai leşinat. Acuzaţia numărul unu; ştia că aveau să mai urmeze. Nu i-a plăcut cum a spus-o.

„Leşinat" suna destul de preţios, faţă de „pierdut cunoştinţa". Luă un beţişor de pe jos şi începu să rîcîie pămîntul.

– Nu se va mai întîmpla.

– Zău? Şi cum vei împiedica asta? veni întrebarea lui ironică.

– La fel cum fac piloţii de luptă, cred – cu mîrîieli şi altele. Ştia ea ceva despre o anumită procedură, ale cărei detalii le putea afla de pe Internet. Ştia că era ceva legat de mîrîit.

– Ei mîrîie ca să forţeze oxigenul spre creier. Lipsa de oxigen nu este problema ta.

Nu, groaza pură era. Nu ştia dacă poate să mîrîie suficient, cît să treacă de starea asta, dar dacă se concentra mai mult pe mîrîit, în cădere, era posibil ca ea şi Levi să moară împreună, sau el putea să-i desfacă legăturile şi să-i dea drumul în jos.

– Ai şi ţipat. Acuzaţia numărul doi.

Aşa să fi fost? Da, parcă îşi amintea vag de ţipat. Nu putea să nege; ridică umărul, spunînd parcă: *şi ce*? apoi nu mai zise nimic.

– Nu ne-ai spus că te temi de înălţimi. Acuzaţia numărul trei.

Se enervase, iar asta era bine, fiindcă însemna că mai simte și altceva, în afară de teroare și umilință. Îl fixă cu privirea.

– Nu mi-e teamă de înălțimi, mă tem că voi cădea și voi muri. Mare diferență.

Levi făcu o grimasă ironică. Greu de clasificat mimica lui: zîmbet sau grimasă. Mai degrabă era grimasă, fiindcă de zîmbit, nu zîmbea niciodată. Și-ar fi dorit ea, dar cu Levi nimic nu era simplu.

– O să ai tot fundul ud, dacă mai stai pe pămînt.

Oare era o acuzație, sau o observație? Poate amîndouă. Nu era cazul de „o să", fiindcă pantalonii i s-au udat instantaneu.

– Așa ascunzi tu faptul că ai făcut pipi pe tine?

Mai puțin revoltată decît ar fi fost altădată, ea reuși să ridice piciorul și să-i tragă un șut în gheată.

– Mi-am pierdut cunoștința. Nu am făcut pe mine și nici nu am vomitat! Așa!

El rîse, dar se ridică și-i întinse mîna să o ajute.

– Haide, a venit să ne ia.

Ultimul lui comentariu a enervat-o, dar chiar și așa a reușit să se ridice singură. Era o tehnică pe care a urmărit-o la băieți, dublată de niște mușchi bine antrenați.

Scoase mobilul din buzunar și se uită la ceas. Trecuse doar o jumătate de oră de la ultima săritură, dar ei i s-au părut zece ore.

Acum trebuia să mai sară, deși stomacul o avertiza cu revoltă, iar inima bubuia nebunește, să-i spargă pieptul. Îl urmă pe Levi, fără nici o vorbă, în timp ce se gîndea.

Bărbații au ceva genetic, constată ea, pe cînd îl urmărea cum pășește cu atîta încredere în sine. Fiecare centrimetru din corpul lui emana siguranță. Sigur că lui niciodată nu i-a fost teamă să sară cu parașuta; trebuia să-și perfecteze competențele, ca să devină cît mai letal posibil. Uneori sari din avion ca

să atingi ținta; așadar el ar sări dintr-un avion. L-a urmărit în lupte corp la corp, la trageri cu muniție de război, sau cum își depășește limitele corporale. Era hotărît să se pregătească pînă atingea perfecțiunea.

Toată echipa se pregătea constant pentru orice misiune apărea.

Și ce făcuse ea cu drona a fost important pentru siguranța echipei, chiar dacă a fost o misiune de supraveghere. Băieții își forțau limitele la maxim, așa cum se întîmplă la cursele cu cai. Citise undeva că la curse armăsarii aleargă pînă cad morți, însă iepele nu, respectiv ele au rațiunea să se oprească înainte să se autodistrugă.

Revelația îi explodă în minte. *Asta era!* Ea era o iapă, iar Levi era un armăsar. El sărea din avion de bună voie, dar ea avea rațiune.

Cînd au urcat în camionetă, inima îi bubuia în piept. Transpira abundent și se întreba dacă Levi îi miroase spaima.

Avionul făcu manevrele de întoarcere spre pistă, apoi veni mai aproape de ei. Bum era înăuntru și deschise ușa, întinzînd mîna spre ea, să o ajute să urce. O acceptă, iar Levi se uita lung la ea, după ce mai devreme ajutorul i-a fost refuzat.

– Mi-am pierdut cunoștința, mormăi ea.

– Am aflat, zise Bum. Trebuia să spui că te temi de înălțimi.

– O să mă descurc, zise ea. Era inutil să-i spună și lui de diferența dintre teama de înălțime și teama de a fi în cădere. Era foarte răgușită, evident de la atîta țipat.

– Hai să o facem odată, zise Levi și trase ușa.

Adică era ultima ei șansă? Nu se poate. Doar Bum a spus că pliase multe parașute și ei folosiseră de-abia două.

De ce se temea mai mult, de săritură, sau de posibilitatea ca Levi să o excludă din echipă? Și, dacă o excludea, ce? Își va recăpăta weekendurile. Bani va cîștiga destui, va putea să meargă la filme, cu prietenii și să-și viziteze familia.

Și va fi o ratată.

Jina începuse să tremure, dar se așeză și începu să-și strîngă legăturile. Levi ocupă locul de alături. Mirosea a aer curat, că doar căzuse de la cîteva sute de metri înălțime și se aerisise destul. Părea atît de încărcat energetic, încît aerul din preajmă era electrizant. Părea fericit că va sări din nou.

Ea simțea cum o apucă greața. Saliva i se aduna în gură și o înghiți în tăcere.

Bum, bum, bum. Inima se auzea prea tare, făcînd-o să se cutremure. Respira foarte greu. Oare asta era hiperventilație sau se sufoca? Care era diferența, dar oare mai conta?

– E timpul, zise Levi.

Ce? Nu! De-abia au decolat. Cînd Bum deschise ușa, văzu pămîntul foarte departe, sub ei.

De ce nu săreau mai mulți? Poate așa nu ar mai fi atît de îngrozită. Rațional vorbind, nu ajuta la nimic să-i vadă pe alții sărind înaintea ei.

– Hai să ne legăm, zise Levi și o lovi ușor pe picior.

Avea iar stomacul în gît. Atîtea resentimente clocoteau în sufletul ei chiar și acum, cînd remarca lui suna mai degrabă a flirt, dar de data asta era clar una adresată unei membre a echipei, nu unei intruse. Probabil că era atît de sigur că ea va claca, încît de aceea era în toane bune.

L-ar fi îmbrîncit pe ușa avionului, dar înainte i-ar fi smuls penisul cu o smucitură și l-ar fi aruncat și pe acesta în aer. Un penis fără parașută. Oare ar fi sărit și el după organ?

Sigur că da. Bărbații ar mărșălui prin iad pentru sculele lor. Nu ar fi nostim ca un șoim sau uliu să prindă în cioc penisul aruncat și apoi să-l mănînce?

Era amuzată de aventurile pensiului zburător, încît nu se clinti, nici cînd el o îndemnă. Trebuia să-i fie rușine pentru că se gîndea să-l mutileze? Acea parte din ea care nu simțea

groaza era atît de furioasă pe el, pe situație, pe ceea ce era el, pe negarea continuă că se simte atrasă de el, iar el îi reproșează exact asta, încît efortul ei părea inutil. Mînia și teroarea nu fac casă bună, iar acum îi produceau greață și o oboseau.

Levi își pierdu răbdarea cu ea, așa că o ridică și o legă cu centurile, ca mai înainte, iar căldura lui îi încălzea fundul și picioarele. Era obosită, speriată și sătulă de atîta sperietură.

Cînd îl simți cum se ridică și se apropie cu ea de ușă, Jina se încordă, apoi își pironi călcîiele în podea, ca să mai cîștige cîteva secunde cu încăpățînarea ei.

– Ai încredere în mine, îi șopti el la ureche, pe un ton senzual, calm. Cu mine nu vei păți nimic.

Jina își lăsă capul pe spate și-l privi. Privirea lui pătrunzătoare spunea și altceva...ceva greu de descifrat. *Încredere în el.* Voia să aibă. Voia multe, în legătură cu Levi, iar brusc se simți copleșită de gînduri, dorințe și nevoi.

Au sărit. Vîntul îi biciuia violent. Țipa și acum, căutînd să-și controleze tensiunea. Se străduí să nu mai țipe, să se orienteze, să vadă unde erau cerul și pămîntul. Levi striga la ea, deși nu-l înțelegea ce spune. Trupul ei se lupta pentru supraviețuire.

Se lupta cu el, iar creierul ei de șopîrlă îi spunea că el este cauza terorii ei, moartea ei iminentă, doar că logica nu avea de-a face cu asta. Ce dacă el avea parașuta atașată la spate? Oricum se lupta cu el, își împletea picioarele cu ale lui, într-o încercare disperată să *scape*. Doar asta dorea, să scape de această experiență, de completa lipsă de control. Se trezi cu brațele lui încercuind-o, strivind-o, ca să-i controleze zbaterile. În loc să stea cu mîinile depărtate, ca să opună rezistență vîntului, amîndoi formau o săgeată, care plonja rapid spre pămînt, ca o pasăre fără aripi, fără direcție, fără control.

A trecut o eternitate pînă ce trupul ei s-a liniștit complet, devenind inert. Abia atunci a realizat că Levi își încolăcise

brațele și picioarele împrejurul ei, controlîndu-i membrele. Au simțit acea smucitură, care i-a tras violent în sus, iar chingile dintre picioare și cele care-i traversau pieptul au strîns dureros pielea. Au revenit în poziția corectă și au început coborîrea lentă, pendulînd sub parașută.

– Direcția noastră este modificată spre nord, îl auzi pe Levi. Nu trebuie să corectez altitudinea. Dacă aleg zona L, ajungem în apa rîului. Există un cîmp la est de drumul rural, o să aterizăm acolo.

Ea ce trebuia să spună? Nu avea cum să aleagă.

– Trimit prin radio poziția noastră, zise el.

Atunci Jina realiză că vorbea cu Bum.

Levi se apucă să-i elibereze puțin chingile care-i traversau pieptul, iar degetele lui au atins ușor sfîrcurile Jinei. Avea grijă de ea...era evident. Apoi îl văzu cum manevrează sforile parașutei, ca să plonjeze în direcția unui cîmp verde, mărginit de pîlcuri de copaci.

– Picioarele sus, strigă Levi, iar pămîntul începea să se vadă tot mai aproape.

Au atins solul, iar Levi s-a străduit să-i atenueze căderea, rostogolindu-se împreună cu ea. Buruienile îi zgîriau obrajii, stînci colțuroase o înghionteau în coaste și ramurile o înțepau în coapse. Nu mai conta. Erau pe pămînt acum.

– Ai pățit ceva? zise el. Sîntem jos, zise el și desfăcu harnașamentul. Jina închise ochii și îl asculta cum dă ordine prin radio.

Acum ce facem? Din nou ratase momentul. Nu și-a mai pierdut cunoștința, dar s-a luptat cu el, ceea ce era mai grav, fiindcă puteau să moară amîndoi din cauza ei.

Greața îi reveni, cînd realiză că toate variantele erau rele. Acum chiar o va elimina din programul de instruire. Poate-l va convinge să-i mai acorde o șansă, dar nu era sigură că va supraviețui. Dacă va sări singură, tot îi va ceda inima, își va pierde

cunoștința din nou și atunci dispozitivul automat de declanșare a parașutei o va deschide, însă ea tot nu va fi capabilă să o manevreze, deci se va prăbuși într-un copac sau va rămîne agățată între liniile de înaltă tensiune, sau va cădea pe o șosea, în fața unei mașini.

O podideau lacrimile, dar nu avea de gînd să plîngă.

Mîinile lui mari au rostogolit-o pe spate. Cînd desachise ochii, îl văzu deasupra ei, pe fundalul cerului albastru. Era atît de aproape de ea și căldura lui o pătrundea atît de puternic, încît tresări. Iar îi bătea inima cu putere.

– Puteai să ne omori, zise el cu severitate.

– Ești gata să mai sărim o dată? îl întrebă timid. Nu putea să zîmbească, deși își dorea. Poate reușesc data viitoare.

– Ce? Să ne omori sau să sari bine?

– Vreau să fie o surpriză, veni replica ei intempestiv.

– La naiba, șopti el gemut și îi trase capul spre el, apoi o sărută.

Zăgazul emoțional explodă.

Luni de zile Jina și-a îngropat feminitatea, renunțînd la orice fărîmă de sexualitate cînd și-a pus la încercare mușchii, concentrîndu-se să-i întărească. Nu a lăsat băieții să o ajute fiindcă este femeie; s-a descurcat singură exact din acest motiv. A renunțat la rimel, nu a mai purtat rochii, sau pantofi eleganți, nu s-a mai coafat. S-a străduit din răsputeri să nu-și exprime sexul, dar să se integreze printre ceilalți și să nu perturbe forța echipei.

Pe urmă a sărutat-o Levi, iar controlul, dar și barierele ei interioare s-au topit. Se eliberase în acest abandon al feminității. Gura lui era tot ce nu și-a permis să viseze, fierbinte și masculină, iar gustul ei i s-a urcat la cap mai repede decît vinul pe stomacul gol. Niciodată nu i-a trecut prin gînd să-l respingă: din clipa cînd l-a cunoscut, ceva primitiv și puternic în interiorul ei l-a dorit, a dorit acest moment, iar acum exact

centrul ființei ei răspundea. Îl îmbrățișă și își trecu degetele prin părul lui, iar gura îi oferi gurii lui ce-și dorește, cerînd pentru sine atîtea. Geamătul de plăcere profund reverbera de dorințe ascunse.

– La naiba...mormăi el, după ce deschise ochii și o privi cercetător. Nu ar trebui să fac asta.

Acum chiar că-i venea să-l respingă, ba chiar să-i tragă un pumn în nas. Oricum, el ar fi ieșit învingător dintr-o dispută fizică.

– Atunci nu o face, șopti ea surîzînd. Sînt sigură că ești destul de puternic ca să scapi de mine. Mîngîierile constante îl convingeau că se înșeală.

Îi simțea sfîrcurile prin materialul tricoului, iar ea le simțea întărindu-se sub greutatea masivului care o săruta.

Levi își scoase mănușa cu dinții și își strecură mîna pe sub tricoul ei, ajungînd să cuprindă cu buricele degetelor sînul delicat, extrem de fin. Îl frămîntă pătimaș și pe celălalt, apoi reveni la primul. Palma lui aspră îi dădea senzații delicioase, nebănuite.

– Din prima zi, rosti el calm, răgușit, iar ea înțelegea totul. Din prima zi a existat o scînteie între ei. Ea a încercat să o ignore, să o sublimeze, să o uite. Evident, el se luptase cu aceeași atracție. Dacă nu erai din echipa mea, am fi putut să...Se opri și clătină din cap. Ești mult prea bună cu drona. Prezența ta aici va oferi echipei protecția pe care nu a avut-o. Aș putea să fac lucrurile dificile pentru tine, ca să nu te descurci, dar nu ar fi drept față de băieți, nici față de tine.

– Asta nu s-a schimbat, rosti ea gîfîind puternic, excitată de dezmierdările lui. Se lipi cu fața de umărul lui și inhală mirosul de mascul, precum și căldura trupului lui. Probabil că și el îi simțea bătăile inimii, fiindcă aceasta bubuia nebunește. Probabil că și el îi simțea inima bătînd în palmă, însă ei nu-i

păsa deloc. Lunile în care s-a tot ciocnit de ostilitatea și răceala lui s-au evaporat, de parcă nici nu ar fi existat. Pe chipul lui se citea frustrarea acum.

– Atîta timp cît ești în echipa mea, asta nu se poate întîmpla.

– Atunci scoate-ți mîna de sub tricoul meu, replică ea și-l sărută pe gît.

Un geamăt animalic răzbătu din străfundul pieptului lui și dintr-o mișcare abilă ajunse deasupra ei, insinuîndu-se brutal între pulpele ei cu un genunchi. O săruta apăsat, flămînd și dominator, iar limba își făcea loc spre a ei, care îl primi domoală și fierbinte. De ce să nu se chinuie și el? Ea se chinuise destul. Voia să-l vadă că suferă, că se gîndește la tot ce pierde. Își încolăci picioarele în jurul taliei lui și ridică ușor coapsele, pînă ce îi simți lipit de centrul fierbinte penisul în erecție. Extazul sexual o străfulgeră efervescent; în ciuda evenimentelor, era în brațele lui, el o mîngîia în aceste cîteva minute furate, iar plăcerea era supremă.

Îl simțea cum se mișcă ritmic, de parcă îmbrăcămintea nu-i despărțea. Îi făcea plăcere să-i simtă presiunea. Erau momente frugale, riscante, fiindcă oricînd putea să vină cineva să-i surprindă, dar pe ea o frămînta doar gîndul că, dacă voia să fie cu el, va trebui să renunțe la antrenamente, doar că știa bine că ar face orice, doar ca să nu abandoneze. Gemu orgasmic și încercă să se controleze, cu toate că își dorea aceste plăceri, îndelung amînate.

Se simțea ca o pradă în brațele lui, la mila lui, dar îl completa cu același gen de răspuns sălbatic. Știa ce-și dorește el. Dorea să-i smulgă pantalonii pe loc, acolo, pe pămîntul ud, printre buruieni, într-o nebunie sexuală exaltată, pe care ea nu o mai cunoscuse niciodată.

Iar ea dorea și mai mult – mai mult din Levi, mai mult timp, compania lui, atingerile lui, gustul lui, totul. Nu o puteau satisface momentele furate ocazional, nici o relație clandestină.

Levi se rostogoli de pe ea și rămase pe spate, privind cerul și gîfîind frenetic. Jina îl admira, îi examina trăsăturile feței, duritatea chipului frumos, atît de masculin, curba gurii, sprîncenele arcuite. Emana masculinitate și practic radia testosteron. Cînd își materializa mental cuvîntul „războinic", imaginea lui îi apărea clar, musculos și letal. I-ar fi stat bine cu o sabie legată transversal la piept și cu o pelerină neagră, aruncată pe spate. Bărbatul era un dur, gata oricînd să facă tot ce i se cere.

Totuși el era liderul echipei, iar asta îl obliga să facă tot ce era necesar pentru stabilitatea operațională. Menirea ei era să vegheze asupra grupului, să ofere o pereche de ochi care să obțină informații, fără să expună colegii la alte pericole.

Dacă băieții ar afla de relația lor, ar acuza-o de favoritism, fapt care ar duce la resentimente și lipsa încrederii, plus o tensiune în grup cu efecte devastatoare. Dinamica grupului nu putea fi tulburată de relația sexuală dintre doi membri.

Privi și ea spre cer și se gîndi că are doar două opțiuni: să renunțe la antrenamente și să-l aibă pe Levi – nu se știa pentru cît timp – sau putea să rămînă în echipă și să se consoleze cu adevărul amar că nu pot fi împreună.

Nu putea să renunțe. Ar fi trădat tot ce este ea, s-ar fi trădat pe sine. Dacă pînă acum s-a mulțumit cu o slujbă de la nouă la cinci, nu mai era fericită, realitatea ei se schimbase și acum nu o putea abandona.

Se ridică și văzu că hainele îi erau pline de noroi. Avea o zgîrietură urîtă la frunte, o usturau genunchii, părul i se desfăcuse și tricoul îi ieșise din pantaloni.

Levi se ridică și el, tăcut, începu să strîngă parașuta, iar imediat apăru și camioneta cu care vor pleca. Jina porni spre ea cu gîndul că mai trebuia să treacă prin experiența căderii o dată și încă o dată dacă va fi necesar.

Cu orice preț.

Capitolul 11

Jina era albă la față ca varul.

Levi se abținu să o ridice în brațe, ca să o urce în avion. Părea atît de mică, de fragilă în ochii lui, încît instinctul protector îl îmboldea insistent. O sărutase, o ținuse în brațe, i-a provocat orgasm: scula și testiculele lui, dar și creierul, da, mai ales creierul, care era al treilea pe listă, toate duceau o luptă feroce. Două din acestea insistau că ea este a lui, iar afurisitul de creier îi tot șoptea că nu o poate avea. Era atît de frustrat, simțea durere în testicule și gîfîia chiar și acum, amintindu-și răsuflarea fierbinte a Jinei-Iubita pe fața lui.

Aproape că ejaculase și el cînd i-a simțit sfîrcurile în palme și i-a mîngîiat sînii delicați. Nu purta sutien. Pielea ei l-a adus în stare să jure că, dacă va mai ajunge cîndva la fel de departe, nimic nu-l va opri, o va dezbrăca și o va penetra, apoi la naiba cu consecințele.

Așadar, atîta timp cît ea făcea parte din echipă, el nu-și va mai asuma nici un risc.

De cum a văzut-o, Bum l-a privit îngrijorat pe Levi, care se temea și el de următoarea reacție a Jinei. La ultimul salt practic s-a luptat cu el și a existat riscul să nu poată trage de șnurul parașutei, adică să se prăbușească amîndoi.

– Hei! i-a strigat ea lui Bum. Măcar acum am fost conștientă. Vocea ei era stinsă și răgușeala trăda efortul depus cînd a țipat. Arăta groaznic, iar limbajul trupului parcă striga *răvășită*; șocul și tulburarea după ultima săritură i se impregnaseră

pe chip. Levi ar fi ținut-o în brațe, ca să o consoleze, însă ea nu avea nevoie de așa ceva.

– Nu știu dacă e bine ce facem, zise Bum scărpinîndu-se la bărbie.

– Știu, spuse ea și se prăbuși pe banchetă. Puteam să murim amîndoi.

Avionul se puse în mișcare, dar Levi îi ceru pilotului să mai aștepte puțin. Bum se așeză lîngă ea, iar Levi veni pe partea cealaltă. Părea atît de neînsemnată în mijlocul lor.

Cum Levi a întins mîns spre a ei, cu intenția să-și înlănțuiască degetele printre ale ei, se răzgîndi brusc și o lovi cu dosul palmei peste braț.

– Iubito, hai că poți. Știi bine asta. Bum te-a învățat tot ce trebuie să știi, ai încredere în el și în instruirea ta. Știi să manevrezi, să aterizezi, iar dacă apar probleme, te vei descurca.

Ea dădu din cap timid. Ceva, o parte instinctivă a lui ar fi vrut să o audă spunînd că nu poate. Putea să pună punct el, acum, iar Bum l-ar fi susținut. Doar că încăpățînarea și tăria cu care se lupta ea erau absolut remarcabile și Levi se temea că Jina ar fi suferit enorm dacă abandona acum. Merita încă o șansă.

– În ordine, zise el hotărît. În următorul salt vei purta parașuta. Bum îl privi peste capul Jinei și încuviință scurt.

Ea ridică privirea brusc și-l fixă cîteva clipe, iar buzele i se albiseră.

– Eu și Bum vom sări cu tine, zise el. Ne ținem toți de mînă, dar tu va trebui să declanșezi deschiderea și să manevrezi parașuta spre punctul Z. Evident, cei doi vor avea și ei parașute, dar o vor ține de mînă pînă ce-și va deschide parașuta, apoi se vor depărta și vor fiecare își va deschide propria parașută. Jina părea panicată.

– Dacă o să vă omor și pe voi? întrebă ea îngrozită.

– Vei muri și tu. Măcar așa vei scăpa de acuzații. Era clar nu trebuia să o menajeze, mai ales acum. Mai bine să-i insufle responsabilitatea față de toți trei, ca să atingă pămîntul în siguranță.

Bum rîse sforăit, apoi strigă pilotului să decoleze. Deja rulau pe pistă.

Levi și Bum făceau ultimele pregătiri, ajutînd-o pe Jina să-și verifice legăturile și să respire, ca să se liniștească. Totuși panica o împiedica să judece limpede. Era conștientă că trebuie să se liniștească, sau să refuze saltul.

– Scoate-ți centurile pentru zborul în tandem, îi zise Bum.

Trebuia să țină minte tot ce a învățat-o Bum. Cum să numere pînă cînd va trage de sfoara care declanșa parașuta, cum să manevreze corzile acesteia, ca să schimbe direcția. Știa că are parașuta de rezervă, care se deschidea prima, în caz că săritorul nu poate să o desfacă pe cea mare. Trebuia să evite panica. Viețile tuturor depindeau de asta. Își trecu în revistă toate detaliile, ce putea să meargă prost, dar și cum să facă față oricărei situații neprevăzute. Nu trebuia să ezite, ci să acționeze.

Bum deschise ușa, iar aerul rece ca gheața îi lovi pe toți direct în față.

– Să pornim, strigă Levi. Resemnată, Jina își trase ochelarii pe nas și toți trei s-au apropiat de ușă. Bum ridică degetul mare, în semn că totul este OK. Au luat poziția de salt, cu ea la mijloc și ochii Jinei se umpălură de lacrimi. Vedea totul ca prin ceață.

Doamne, ajută-mă să nu-i omor, se ruga ea în tăcere. Cei doi au apucat-o bine de centuri și au sărit simultan. *Nebunii naibii!* își zicea ea, dar se includea și pe ea în triadă.

Văzu negru în fața ochilor. Simțea vîntul nemilos, parcă nu la fel de înghețat ca atunci cînd se aflau în avion. Cu greu reuși să numere în gînd, căci se sufoca, încremenită de panică. Bine că acum nu țipa, din cauză că *nu putea*, nu fiindcă avea de ales.

Ea nici că făcea ce i se spune. Nu voia să vadă, așa că strînse ochii mai tare.

– Te ținem noi! strigă Bum. O trăgea de centură, parcă pentru încurajare.

– Trebuie să sari!

Levi vorbise acum. Era o pisălogeală stereo.

Avea dreptate. Trebuia să sară.

Bine măcar că îi mai funcționa creierul. Putea să gîndească, deși îi clănțăneau dinții de spaimă și simțea un nod uriaș în gît. Parcă i se topeau plămînii, din lipsă de oxigen. Oare va leșina din nou, din lipsă de aer?

Doamne.

Nu știa la ce altitudine se află, însă știa sigur că trebuie să rămînă conștientă cu orice preț și putea să facă tot ce trebuie, mai ales că Bum și Levi erau cu ea. Nu putea să le pună viețile în pericol. Trebuia să funcționeze.

Duse mîna la spate, cu greu, așa cum repetase de zeci de ori, sub îndrumările lui Bum, ca să tragă de șnur. Era parașuta-pilot, care trebuia să se desfacă prima. După cîteva secunde de agonie, nu se întîmplă nimic. Parașuta nu a funcționat. Totuși, brusc se auzi un șuierat, simți o vibrație în tot corpul, apoi o zvîcnitură puternică. Nu-i mai vedea pe cei doi. Nu mai simțea că o ține cineva de harnașament.

Momentele de groază resimțită la primele două salturi au fost nimic, pe lîngă sentimentul unui dezastru copleșitor, care i-a inundat pieptul. Urlă cît o țineau plămînii, dar nu putea să vadă trupurile colegilor de echipă, care probabil acum plonjau spre moartea iminentă, în timp ce ea pendula ușor la adăpostul parașutei.

Levi! Se îneca în regrete. Încercă să-l strige, să manevreze parașuta, să-i găsească din priviri, să...

Văzu două ciuperci plutind foarte aproape, una mai sus, alta sub ea. Levi. Bum. Fiecare cu parașuta proprie.

Acum simțea cum furia o înfierbîntă. O păcăliseră. Da, au făcut-o să-și controleze săritura, apoi i-au dat drumul, să se descurce singură. Îi tremurau brațele, dar cumva reuși să vireze în coborîre, privind disperată pămîntul care se apropia din ce în ce mai rapid de picioare, pînă ce zări chiar locul unde trebuia să aterizeze.

Amintindu-și rapid ce mișcări trebuie să facă, mai navigă prin eter cîteva minute, în timp ce lăcrima de teamă. Le auzea glasurile lui Levi și Bum, care se străduiau să o îndrume spre locul de aterizare. Mai avea cîteva minute în picaj, apoi efortul îi va fi răsplătit. Trase de sfori, ca să orienteze parașuta în poziție convenabilă, căpătă o viteză ametitoare în picaj, văzu cum se apropie solul din ce în ce mai mult și într-o fracțiune de secundă rememoră indicațiile de poziționare a picioarelor la contactul cu solul.

Nu avea deloc grația plonjonului ca Levi sau Bum, însă își aminti că trebuie să strîngă genunchii la piept, ca să nu-și rupă picioarele, apoi simți pămîntul sub tălpi, făcu cîțiva pași în alergare, încercînd să oprească plutirea parașutei, se lăsă cu toată greutatea pe spate, își înfipse călcîiele în pămînt, cum a sfătuit-o Bum, ca să frîneze și într-un final se opri pe fund.

Se mai liniști, se ridică, trase de parașută, ca să o strîngă cît mai repede, dar mătasea subțire parcă i se opunea.

Ar fi lăsat baltă întinderea aceea albă, dar cu stîngăcie reuși să o adune, cu toate că tremura șocată și se îneca de plîns. Știa că Levi și Bum erau undeva pe acolo, la sol deja, dar nu ridică privirea cînd auzi pași grăbiți apropiindu-se.

– Iubito. Era Levi, care o apucă de umăr. Se smuci din strînsoarea lui, puse palma pe pămînt, ca să se ridice, dădu peste o piatră, o ridică și o azvîrli nervoasă spre Levi.

El reuși să se ferească exact la timp de obiectul dur, care-i șuieră pe la tîmple. Jina aruncase la viața ei sute de pietre și nimerise ținta, dar acum furia o blocase și piatra ajunse în altă direcție.

Levi înjură și urlă ceva, apoi îi văzu chipul și închise gura. Bum începu să rîdă, dar cînd Levi ridică mîna spre el, rîsul încetă. Jina plîngea cu sughițuri, enervată și strîngea cu ambele mîini mătasea afurisitei parașute. Ar fi aruncat cu pietre în ei, ca să-i alunge de acolo, ar fi plecat val-vîrtej din fața lor, dacă ar fi avut o mașină, le-ar fi făcut mult rău fizic, dacă ar fi putut, dar era imposibil, așa că urlă printre dinți:

– Imbecililor! Nici nu putea vorbi, atît de uscat îi era gîtul.

– Ar fi trebuit să știi că nu săream din avion fără parașute, îi zise Levi calm. Doar nu sîntem idioți.

– Eu am fost! urlă ea, privindu-l printre lacrimi. La comanda ta! Așadar eu am fost o idioată.

– Are dreptate, zise Bum amuzat.

Levi o privea amuzat, de parcă vedea o veveriță gata să-i sară în față. Pe ziua de azi făcuse mai mult decît se putea face. Era epuizată. Se întoarse cu spatele și ridică parașuta, ca să plece. Se duse către camioneta care-i aștepta și își făcea socoteala unde va urca și cum va evita să stea lîngă cei doi. Urcă pe bancheta din față, lîngă șofer și trînti portiera. Cei doi să stea în spate. Foarte bine. Se aștepta ca încă o dată să pornească spre avionul blestemat, care o va mai urca o dată spre chinurile cumplite alte săriturii cu parașuta.

Levi urcă și zise:

– Am terminat pe ziua de azi. Du-ne la microbuz.

Jina simți o ușurare mult-așteptată.

În drum spre destinație Jina își făcu niște socoteli referitoare la reacțiile celor și la dinamica grupului. Evident că vor face glume pe seama ei, vor rîde, iar ea va trebui să se comporte normal,

fără resentimente, să le accepte comentariile și să suporte un minim de ironie. Cel mai tare a durut-o că au rîs de ea.

Nu putea să se supere pentru reacția lor. Doar au fost în fața ei cînd și-au pus parașutele, așa că de unde temerile ei că nu le aveau în spate? Realiza acum că ea avea o problemă, fiindcă era surmenată. Prea mult stres i-a provocat amnezia. Ei nu aveau nici o vină.

Asta nu înseamnă că nu vor plăti. Au urcat în camioneta lui Bum, ea pe bancheta din spate, exact la mijloc. Poziția ei ar fi trebuit să-i pună pe gînduri, dar cei doi au considerat că e mai bine să-i ofere puțin timp, ca să-și revină după lacrimile vărsate. Jina regreta acum că a plîns, dar faptul era consumat.

Levi tasta un mesaj pe telefon, iar Bum bătea cu degetele pe volan, în timp ce așteptau verdele la o intersecție. După ce Bum a pornit de pe loc, Jina a verificat dacă nu erau mașini în spatele lor, și-a strîns genunchii la piept și a profitat de moment, strigînd speriată:

– Ferește!

Odată cu strigătul, s-a concentrat să împingă cît poate de tare în spătarele banchetelor din față. Bum a frînat brusc, înjurînd, iar cauciucurile au scrîșnit în oprire. Cei doi au fost puternic zdruncinați de lovitura venită din spate, de la Jina. În același timp mașina s-a răsucit ușor la frînare. S-au uitat în stînga și-n dreapta, ca să vadă ce i-a izbit așa violent, iar tot ce au văzut a fost chipul serafic al Jinei, care le-a zîmbit și le-a spus nonșalant:

– Revanșa!

Jina ajunse acasă în sfîrșit, făcu un duș prelungit, se spălă pe cap, apoi își îngriji zgîrieturile cu unguent special, apoi se prăbuși pe canapea. Cu tot ceaiul fierbinte băut pentru gît, se simțea vlăguită și nu-i mai păsa nici de amintirea sărutului

lui Levi. După un somn de două ore pe canapea, se trezi cu o foame justificată doar de trauma emoțională.

Drace! Sărise din avion de trei ori – în fine, mai mult fusese împinsă, dar totuși. Era o realizare, dacă însumai înălțimea de la care se lansase și obțineai un total care depășea cota muntelui Everest. Oricum, nu-i va spune nimic mamei ei.

Soarele apunea deja, iar ea se pregătea să comande o pizza, cînd auzi soneria de la ușă. Prin vizor distingea cinci siluete masculine. Pînă și Voodoo era acolo, dar nu Levi sau Bum. Le deschise și întrebă siderată:

– Ce s-a întîmplat?

– Ai intrat în echipă, anunță Șarpele rînjind. Am venit să te luăm la o băută.

– Cum? Am intrat?

Vînătorul se repezi la ea și o trase ușor spre scări.

– Da. Săritura a fost ultima parte și ai trecut examenul cu bine.

– Pot spune că am fost practic aruncată din avion, dar am supraviețuit ca să povestesc...cu greu. Stați! Doar nu ies afară în trening. Trebuie să mă schimb.

Cei cinci au făcut fețe-fețe zîmbind, păreau că nu înțeleg. Cîrjă le-a tras un ghiont și a explicat:

– Așa sînt fetele.

– Fără îndoială, zise ea, apoi le-a făcut semn să intre, apoi s-a dus să-și schimbe hainele. A înșfăcat telefonul mobil, poșeta și cheile și în trei minute a fost gata de plecare. Era pregătită pentru băuta lor, dar nu se va îmbăta. A reușit să intre în echipă!

Era și fericită, dar și speriată.

– Asul și Bum erau să mă omoare. Nici nu mai vorbesc cu ei.

– Da, știm, zise Jeleu vesel. O să-ți treacă. Ne așteaptă amîndoi la bar.

Toți vor fi acolo? Suna destul de periculos. Se opri, apucă balustrada, de teamă să nu fie luată pe sus.

– Stați. Dacă e vorba de vreun ritual de inițiere, să știți că mă întorc și încui ușa pe dinăuntru.

– Glumești, zise Șarpele. Eu și Bum le-am spus soțiilor noastre totul. Am primit ordine să nu pățești nimic și să nu te umilim cu nimic. Nu avem voie decît să te îmbătăm.

– Trist, dar adevărat, zise Jeleu.

Jina se mai liniști, așa că lăsă balustrada și coborî cu ei.

– Azi am fost umilită și am pățit destule. Nu înțeleg cum se distrează unii plonjînd din avion.

– Nici Voodoo nu crede că așa se coboară dintr-un avion, zise Vînătorul.

Astfel Jina începu să-l mai agreeze pe Voodoo, dat fiind că nici lui nu-i era pe plac plonjonul din cer.

Ajunseră la bar-restaurantul lor preferat, unde era o atmosferă plăcută, iar toate separeurile păreau ocupate. Recunoscu cîțiva băieți din celelalte echipe, iar ei au salutat-o, ridicînd halbele cu bere. A reușit!

O masă rotundă fusese alipită la o rezervă și așa puteau sta așezați opt bărbați, printre care, desigur se numărau Levi și Bum. Levi ieși primul, îi făcu loc să se strecoare, apoi se instală lîngă ea. Jina nu mai avea scăpare acum. Pulpele li se lipeau perfect, cu toate că ar fi putut sta mai depărtați, dar Levi a preferat să o țintuiască acolo.

– Nu vreau să stau lîngă tine, îi zise ea. Era să mă omori.

– Lasă că ne-ai făcut-o și tu, zise el zîmbind. Era să facem pe noi.

Bum fluieră în completare și dădu din cap.

– Și acum simt că-mi bubuie inima în piept, comentă el. Au urmat hohote de rîs, glume, pînă ce veni o chelneriță să

ia comanda. Norocul ei că toată lumea dorea mîncare bună și băutură suficientă.

Curînd în față i s-a adus un burger cu cartofi prăjiți, dar și un pahar de Martini cu lămîie, pe care băieții l-au catalogat ca buătură pentru fete, dar ei nu-i plăcea berea și ea era sărbătorita, așa că trebuia să aleagă.

Au fost mai multe pahare de Martini cu lămîie. Au urmat multe toasturi, apoi după primul pahar, nici nu o mai deranja piciorul lui Levi lipit de al ei.

De la tonomat se auzeau niște acorduri plăcute, iar unul din membrii echipei avu tupeu să o invite la dans. Inițial a acceptat, fiindcă simțea o exaltare bahică, dar a explicat imediat:

– Sînt prinsă într-o capcană aici. Nu pot să ies, zise ea.

– Dar o să-ți facă loc...

– Nu, interveni Levi. Nu-i vom face. Motivul pentru care s-a așezat aici este să nu o haraseze cretini ca voi.

– Haide, Asule, doar un dans.

– Am văzut cum dansezi tu, caracatiță nesimțită. Rămîne pe loc.

– Chiar așa, completă Vînătorul, zîmbind calm. Du-te și dansează cu fetele din grupul vostru.

Bărbatul mai făcu o tentativă, dar eșuă, pe urmă plecă zîmbitor. Băieți buni, se gîndea Jina. Doar nu au fost recrutați fiindcă erau răufăcători, ci pentru că aveau abilități speciale și erau capabili să coopereze perfect în echipe.

Apăru încă un pahar cu băutură. După cît de sărați erau cartofii prăjiți, băutura era binevenită.

Se făcuse opt și jumătate, iar ea auzi mobilul bîzîindu-i în buzunarul blugilor.

– Este mama! zise ea.

– Bună, mamă! spuse ea foarte veselă.

Urmă o pauză, după care mama ei spuse:

– Bună, scumpa mea. Unde ești? Aud mult zgomot acolo.

– Într-un bar. Azi am încheiat pregătirea, iar băieții m-au scos să mă îmbete.

În jurul ei se auziră mîrîieli și proteste, toți și-au dat ochii peste cap din cauza remarcii ei. Jina păru surprinsă de această reacție, așa că acoperi cu mîna telefonul și le zise:

– Ce?

Levi nu mai stătu pe gînduri și îi luă mobilul, apoi vorbi:

– Doamnă Modell? Sînt Levi Butcher. Da...șeful Jinei. Este în siguranță cu noi. Tot grupul nostru este aici. Ascultă cîteva minute, apoi continuă: Da, doamnă, personal vă garantez siguranța ei.

– Hei, glumești! exclamă Jina. Azi ai încercat să mă omori.

– Taci! rosteau disperați cîțiva băieți.

– Nu-mi spuneți mie să tac, îi mustră ea. Vreau să vorbesc cu mama mea.

Se întinse spre Levi, încercînd să-i ia mobilul din mînă, dar el o opri și continuă dialogul.

– Da, doamnă. Nu, doamnă. A băut un pahar și l-a început pe al doilea. I-am dat să mănînce înainte de asta, dar...ați înțeles perfect. Da, doamnă. O voi ruga să vă sune de îndată ce va ajunge acasă în siguranță. Vă trimit imediat un mesaj. Noapte bună, doamnă.

Levi își scoase mobilul din buzunar și tastă un mesaj, apoi consultă lista de contacte de pe mobilul Jinei și trimise mesajul.

– Ce faci? întrebă ea și îi smulse mobilul din mînă. Dă-mi telefonul. Vreau să vorbesc cu mama.

– A închis acum. Iar despre ce fac eu...i-am trimis mamei tale un mesaj cu numărul meu de mobil, fiindcă m-a făcut unic responsabil, dacă ți se întîmplă ceva.

Urmă o tăcere stranie, iar Șarpele vorbi primul:

– Asta chiar că-i tare.

Capitolul 12

Mama ei sună dis de dimineață, adică la ora cinci și jumătate. Nici nu se făcuse lumină. Jina nu reușise nici să se dea jos din pat și să-și bea cafeaua.

– Bună, mamă, zise ea căscînd. Te-ai trezit devreme.

– Slavă cerului că aud vocea ta, zise mama ei. Eu și tata eram îngrijorați și ne pregăteam să fim sunați de oficialități, să te identificăm.

– Oh, zise ea căscînd iar. Nu trebuia să fiți îngrijorați, deși aș fi fost și eu, în caz că eram mamă. Nu avea rost să-i minimizeze îngrijorarea, fiindcă mama ei era un veritabil detector de minciuni, cu ochi la ceafă.

– Mă rog, zise aceasta. Nu cred că ai fost într-o situație plăcută.

– Am fost cu șapte colegi, dintre care doi sînt însurați, iar soțiile lor...

– Oh, slavă cerului, o întrerupse mama ei, mai liniștită. Mie mi s-a părut că erai printre bărbați.

Jina nu o corectă, mai degrabă din precauție, nu din somnolență. Oricum, la bar văzuse și cîteva femei, așa că nu minți se.

– Am terminat cu antrenamentele și m-au dus să sărbătorim. Hamburgeri și cartofi prăjiți, nimic special.

– Și alcool.

– Și alcool. Am băut doar două Martini cu lămîie. Nici nu m-a durut capul cînd m-am trezit, așadar nu am băut mult.

– Șeful tău părea un om de treabă. Să-i mulțumești din partea mea, pentru că m-a înțeles.

– Întîmplător, cînd ai sunat tu eram foarte veselă, iar el tocmai gonise un tip care venise să mă invite la dans.

– Bine a făcut. Femeile ameţite nu trebuie să danseze. Este foarte riscant.

– Dar tu şi tati nu aşa v-aţi cunoscut?

– Ba da şi avem cinci copii. Asta spuneam.

– Pe care din noi l-ai da de suflet acum?

– Au existat momente cînd v-aş fi dat pe fiecare spre adopţie.

– Şi eu te iubesc, mami. Înainte să uit, să ştiţi că nu cred să pot veni acasă de Ziua Recunoştinţei. M-au anunţat că voi continua pregătirile, deci nu pot să plec. Aş putea să mă strecor cîteva zile totuşi acum.

– Aleluia! zise mama ei foarte încîntată de veste. A trecut prea mult. Dacă nu puteai veni, voiam să venim noi săptămîna viitoare, să te vedem.

Jina se gîndi îngrozită că nu ar fi făcut faţă simultan ordinelor de marş date de Levi şi prezenţei părinţilor ei acasă, cînd venea ruptă de oboseală.

– O să vă trimit datele despre zborul meu. Nu voi avea timp să vin cu maşina, aşa că voi cîştiga mai mult timp cu voi.

– O să te aştept cu prăjitura ta preferată.

Ciocolată germană! îşi aminti Jina şi începu să saliveze deja.

– Atît de mult am muncit în ultima vreme, încît voi savura aceste zile cu bucuria dublei reuşite.

Jina îşi făcu o cafea şi se tot gîndi la prăjitura mamei sale. Se consola cu ideea că atîtea luni de extenuare fizică îi vor permite să se delecteze cu puţin dulce, deşi va trebui să alerge cîteva mile în plus la întoarcere.

Verifică pe Internet disponibilităţile la zboruri domestice şi găsi un loc liber pentru miercuri noaptea, apoi verifică legăturile din Atlanta spre Albany sau Brunswick, dar se răzgîndi şi căută o maşină de închiriat, ca să aibă independenţă şi să poată

reveni oricînd, dacă era convocată de urgență pentru o misiune chiar la miezul nopții.

Era foarte mîndră că în sfîrșit se număra printre reprezentanții elitei din trupele speciale. Știa că, la fel cum făceau colegii ei, trebuia să aibă mereu pregătit un bagaj complet, ca să poată pleca în orice minut, avînd cu sine tot ce-i trebuie.

Se gîndi și la Levi, deși ziua de ieri a fost prea traumatizantă, seara a fost amețită de băutură, iar azi dimineață încă nu luase legătura cu el.

Fir-ar el să fie, o sărutase doar. Își aminti de mîna lui pe sub tricou, mîngîindu-i sînii, pulpele lui între picioarele ei, apăsarea senzuală și faptul că el i-a provocat un orgasm, deși erau îmbrăcați amîndoi. Acum voia să-l evite.

De cînd îl cunoștea, l-a urmărit cum își dă silința să provoace acel efect asupra ei, mai ales fiind liderul echipei. Poate că sărutarea a fost mai degrabă un imbold să iasă din echipă, ca să poată forma un cuplu. Poate că așa ar fi făcut alte femei, în funcție și de implicarea lor emoțională. Era atrasă fizic de Levi, dar asta nu însemna că este îndrăgostită de el. Făcea bine diferența între cele două aspecte.

Un lucru era sigur pentru ea: erecția lui Levi nu putea fi o prefăcătorie, ci un fapt sigur. Date fiind circumstanțele momentului, s-ar fi mirat, dacă nu ar fi avut acest efect asupra lui.

După ce reuși să pregătească o geantă de voiaj pentru situația de plecare urgentă, se pregăti de plecare spre locul de antrenament.

Ajunsă la sediul bazei militare, începu să alerge, bucuroasă că soarele nu mai arde așa de tare. Apăru Donnely, transpirat după alergare.

– Hei, am auzit ceva despre tine aseară.

– Despre săritura din avion? Da, a fost groaznică. Am fost înspăimîntată de moarte și nu aș vrea să o repet.

– Dar ai reușit să sari?

– Din a treia încercare, da...și nu mi-a plăcut.

– Nu-i nimic. Acum faci parte din echipă, oficial.

– Băieții m-au dus la bar, ca să mă îmbete, iar acolo m-a sunat mama. Levi a trebuit să-i explice mamei ce se întîmplă, așa că i-a lăsat numărul lui de mobil. L-a făcut pe el responsabil pentru orice mi se putea întîmpla.

După ce i-a mai împărtășit din experiența săriturii cu parașuta, Donnely nu păru la fel de entuziasmat de ceea ce îl aștepta. La începututl săptămînii viitoare urma să sară și el, așa că mai avea puțin pînă la momentul adevărului.

Kodak era la fel de apreciat în rîndul liderilor de echipe speciale, dar, spre deosebire de Levi, el avea altă abordare a pregătirii. Oricum, singurul care s-a pricopsit cu o femeie era Asul, care prin abila lui atitudine a ajutat-o să se concentreze asupra formei fizice și chiar a văzut-o evoluînd de la o zi la alta, iar acum o admira pentru performanțele fizice deloc neglijabile.

Pe terenul de pregătire mai erau și alți civili, în afară de ea și Donnely. Îl zări pe Levi mai departe, stînd de vorbă cu niște băieți. Se întoarse cu fața spre ea și i-a simțit privirea pătrunzătoare. Jina nici nu știa că în seara de sîmbătă, după invitația la ea acasă, Levi a rămas în parcare, ca să vadă cît de tîrziu pleacă Donnely de la ea.

Acum o văzuse că a alergat alături de Donnely, dar după ultimele evenimente a înțeles că nu era iubitul ei și că l-a invitat atunci doar de fațadă. Îi spuse la revedere lui Donnely și se îndreptă spre grupul ei, cînd îl zări pe Kodak, care tocmai își parca mașina.

Se apropie de el, iar el lăsă de-o parte documentul pe care-l citea și o salută.

– Bună, spuse Jina. Era prima dată cînd îșI vorbeau.

– Iubita, zise el, cu toate că lăsa să se înțeleagă că știe cu cine vorbește.

– Putem să stăm de vorbă cîteva minute?

– Scumpo, mie poți să-mi vorbești cît dorești, spuse el și o evaluă din priviri, cu un aer obraznic. Știu aproape o cafenea. Vrei să mergem acolo și să începem ziua frumos?

Omul avea reputația de afemeiat, așa că Jina se gîndi bine înainte să răspundă.

– Nu flirtez, vorbesc serios.

– Dar și eu consider flirtatul o treabă serioasă. E cel mai agreabil lucru în viața asta. Zîmbi galant, ca să o impresioneze. Pot spera că vrei să ieși din echipa Asului, ca să intri într-a mea?

– După ce ai greșit în așa hal? Nici vorbă.

Zîmbetul îi dispăru imediat de pe buze. Kodak vorbi serios acum:

– Cum adică am greșit?

Jina trase aer în piept și se dezlănțui.

– Asul este singurul lider de echipă care și-a implicat oamenii în instruire. Am fost la pregătire luni de zile cu băieții lui, am ajuns să-i cunosc și așa am reușit să mă integrez în echipă. Brian Donnelly, recrutul care a fost desemnat în grupul tău este un om bun, doar că tu nu ai făcut nici un efort să-l integrezi în echipă, înainte să mergeți cu toții în misiuni pe teren.

Kodak își scoase șapca, lovi cu ea pe genunchi, apoi și-o puse la loc pe cap.

– Ești cuplată cu el?

– Nu trebuie să fii cuplat cu cineva, ca să fii de partea lui, zise ea răspicat.

– Întrebam și eu, nu-mi tăia capul, zise el defensiv. Să știi că m-aș obișnui cu cicăleala asta, dacă vine de la tine. Am auzit că știi să dai, dar și să primești. Precis nu vrei să te transferi în echipa mea?

– Este un amic de-al meu, zise ea. Îl cunosc mai bine decît pe ceilalți colegi din colectivul meu. Asul a vrut să supravegheze

personal antrenamentul meu fiindcă s-a gîndit că pot fi o greutate de gîtul lor doar pentru că sînt femeie. La vremea aceea nu m-am bucurat, dar acum, dacă privesc în urmă, recunosc că a făcut un lucru bun. Timpul nu este prieten bun cu voi, ceilalți.

– Ai dreptate, zise el gînditor. Se pare că vei scăpa din ghearele mele lascive.

– Doamne, chiar ai spus *lascive*! repetă ea rîzînd cu poftă. Deși nu era de acord cu el, recunoșea că este un bărbat agreabil, cu care s-ar fi înțeles ușor, dar care nu-i provoca aceleași reacții ca Levi. Poate că ea era defectă, dacă prefera un dur ca Levi, în locul unui bărbat fascinant, cum era Kodak.

– Mai știu și alte cuvinte, replică el surîzînd. Sînt priceput la vorbe.

Toți erau așa, de fapt. Făcînd ce fac ei, aveau nevoie de o anumită gîndire sofisticată; toți vorbeau două limbi străine, pilotau anumite avioane și lucrau pe computer. Cîteodată se jena pentru lipsurile ei.

În mijlocul acestui dialog spiritual au apărut patru bărbați masivi, în frunte cu Levi.

– Nu te apropia de ea, îl admonestă Levi. Vorbise serios, iar Kodak și-a dat seama imediat. Cei doi se priveau ca doi bolizi înfierbîntați. Kodak zîmbi.

– Eu stăteam aici, lîngă camioneta mea, zise el. Ea a venit la mine și din punctul meu de vedere, eu am nevoie de protecție. E clar că am făcut multe greșeli, dar acum am fost pus la punct.

Levi o privea acum cu un aer sever. Jina ridică din umeri. Avu curajul să se disculpe.

– Toți liderii de echipă ar fi trebuit să facă pregătirile cu recruții așa cum le-ai făcut tu, zise ea înțepată. Așa vor înțelege toți că fac parte din același grup, cînd vor primi prima misiune, nu că sînt niște străini. Oricum, zise acum, privindu-l pe Kodak, nu cred că mai e timp pentru asta. Mi-a făcut plăcere că am discutat. Dădu din cap spre Kodak, trecu printre Asul și

Șarpe și plecă. Doamne, îi venea să strîngă pumnii de nervi. Bine că se apropia Ziua Recunoștinței, fiindcă simțea nevoia să ia o pauză, chiar și doar pentru două zile.

Cînd băieții au ajuns-o din urmă, Voodoo i-a trîntit-o sec:

– Acum să știi că i-ai făcut viața un calvar prietenului tău.

– Să mă pupi undeva, zise ea. Sîntem doar colegi, nu prieteni.

– Dar sîmbătă mi s-a părut că erai cu el.

– Și?

– Și mi s-a părut că se poartă de parcă te cunoaște destul de bine.

– Cum spuneam, este un prieten apropiat. Am avut și eu o viață înainte să fiu luată pe sus în acest program de pregătire intensivă. Nu s-ar spune despre tine că știi ce înseamnă prietenii.

– Terminați, strigă Levi, sătul de meciul dintre cei doi. Deși mai voia să spună ceva, îi sună mobilul cu apel de intrare mesaj. Aproape simultan mobilele tuturor zbîrnîiau din același motiv. Jina citi mesajul și rămase mască.

– Chiar așa? Chiar așa? Cu trei zile înainte de Ziua Recunoștinței au primit ordin să ajungă la Paris. Nu era vorba de Paris, Tennessee – Franța. Era Paris- Franța. Eu plecam acasă! Mi-am făcut rezervare azi dimineață.

Șarpele părea la fel de mîhnit. Levi ridică din umeri.

– Nu avem încotro. Vacanța tuturor e stricată, indiferent de echipa care primește mesajul. Cu puțin noroc, revenim acasă în cîteva zile, dar nu putem ști, pînă la ședința de informare. Hai, să mergem.

Jina merse spre mașină. Bine că avea geanta de voiaj pregătită. Era, în mod normal entuziasmată de prima ei misiune și normal, ar fi dorit să meargă în Franța – dar nu astfel, cînd știa că pierde mini-vacanța cu familia ei și prăjitura mamei.

Fir-ar să fie de treabă! Cîteodată viața nu e dreaptă deloc.

Capitolul 13

Optsprezece ore mai tîrziu Jina și Cîrjă se aflau în camera unui hotel de mîna a doua din Paris, iar ceilalți șase membri ai echipei supravegheau ținta. Cîrjă ținea legătura cu ei și coordona. Jina aștepta doar. Nu s-a așteptat la asta, dar se plictisea. Credea că echipa are mereu misiuni interesante, dar s-a înșelat.

– Multe lucruri pe care le facem noi sînt plictisitoare, zise Cîrjă, auzind-o că mormăie ceva. Șaptezeci la sută înseamnă colectarea informațiilor. Poate că acum, cu ajutorul tău și al dronei Tweety vom reduce timpul de urmărire. Ne alcătuim dosarul studiind lucruri nu neapărat interesante, dar care contează.

Păcat că se plictisește. Dar asta era a doua lecție învățată în prima ei misiune: deși spera că vor acționa pe teren, vor lucra mai mult în oraș. Avea nevoie de blugi, cîteva tricouri și pantofi comozi, fiindcă erau la Paris. Avea complexe de inferioritate, fiindcă luase cu sine pantaloni de antrenament și ghete de campanie. Cînd le văzu pe femeile de pe stradă, se simți îmboldită să plece la cumpărături, să-și facă manichiura, să se coafeze.

Totuși, era blocată aici. Obiectul supravegherii era un bancher sud african, Graeme Burger, care atrăsese atenția Agenției de Securitate Națională fiindcă a contactat un sudanez care avea legături cu teroriștii. Sudanezul era acum la Paris, cum era și Graeme Burger, care tocmai aterizase pe aeroportul De Gaulle în urmă cu două ore. Se afla într-un taxi acum, iar

Levi îl urmărea. Poate era o pură coincidență prezența simultană a celor doi la Paris. Pe naiba. În lumea tenebroasă a terorismului, nu existau coincidențe.

Legătura dintre Burger și Nawal Daw era slăbuță. Africa de Sud nu e considerată un punct forte al teroriștilor, însă Sudanul era o oază a activităților ilicite, iar Nawal Daw era implicat pînă-n gît, cu legături printre membrii Hezbollah, ISIS și alte grupuri sudaneze locale. El nu era un lider marcant, dar avea legături cu aceștia.

A reținut atența autorităților cererea pentru viză de călătorie în Statele Unite, depusă de Graeme Burger. După acordarea vizei a început monitorizarea acestuia, în caz că vreun grup terorist din Sudan se folosea de dl Burger pentru un atac în SUA.

Echipele speciale vor afla tot ce trebuie.

Jina oftă, gîndindu-se la cît de supărată trebuie să fie mama ei. Nici nu se putea juca pe computerul sofisticat și criptat, furnizat de forțele militare.

– De ce nu m-au trimis și pe mine în urmărire, dacă tot nu fac nimic aici?

– Nu ești calificată, zise Cîrjă.

– Am ochi și carnet de conducere.

– Poate va fi nevoie de tine aici, crede-mă. Sincer, nu poți să conduci prin Paris. E un coșmar. Nu vorbești franceza, habar nu ai de străzi și te-ai rătăci, sau ai provoca un accident și ai muri. Noi avem grijă de tine.

Și mă plictisiți de moarte, gîndi ea.

– Toată echipa vorbește franceză, în afară de mine?

– Cîțiva vorbesc. Voodoo fluent, Asul și Vînătorul nu la fel de bine. ceilalți se descurcă, dar francezii rîd de ei. Ar fi bine să iei și tu niște lecții de franceză.

– În timpul liber, adăugă ea. Ar fi o idee. Acum realiza importanța cunoașterii limbilor străine, oricare ar fi ele. Putea să facă

asta seara, înainte să adoarmă, fiindcă adormea greu. Nu reușea, ca băieții, să tragă un pui de somn cu spatele rezemat de un zid.

Auzi mobilul bîzîind. Tresări. Protocolul prevedea că orice avea legătură cu drona venea prin mesaje text. Citi mesajul de la Levi:

pregătește-l pe Tweety

Simți valul de adrenalină și aproape că ameți. Sări în picioare și pregăti drona. Tweety avea camere cu vedere la 360 grade, senzori și GPS, era silențioasă, așadar putea fi manevrat prin oraș la fel de ușor cum zboară o pasăre.

În următorul mesaj a primit coordonatele unde Levi voia să fie poziționată drona. Jina le introduse rapid în sistem și supraveghea orașul de sus, fiindcă existau multe variabile care puteau pune în pericol drona, sau puteau duce la capturarea ei. Vîntul, aglomerațiile de clădiri, stîlpii de electricitate.

Îi trimise mesaj lui Levi că Tweety era pe drum, trimis spre locația lui. Acesta era rezultatul pregătirii ei de atîtea luni; nu era chiar misiunea cea mai fierbinte, fiindcă erau nori pe cer, sufla un vînt rece, de Noiembrie și Jina se bucura că stă la adăpostul acelei camere, de unde explora Parisul prin multitudinea de „ochi" ai lui Tweety.

Perfectase arta zborului cu drona și ajunse la locația indicată de Levi în doar cincisprezece minute, fără probleme.

Programul lui Tweety recunoștea facial membrii echipei, iar una dintre camere se fixă imediat pe Levi, de cum l-a depistat. Cînd l-a văzut pe monitor, Jina a simțit flăcări în stomac. Bărbatul masiv stătea adăpostit sub o streașină și nu era deloc o prezență neglijabilă, fiindcă statura și trăsăturile feței lui atrăgeau atenția mai ales trecătoarelor.

Jina nu dorea să-și amintească acum ce s-a întîmplat în acea duminică după amiază. Prefera să fie ocupată, ca să-și alunge

frustrarea și deprimarea. Îi trimise lui Levi mesaj că Tweety era pe poziție. Levi nu se uită după dronă, fiindcă nu voia să atragă atenția asupra acesteia, în schimb îi trimise mesaj scris: *vis-a-vis, la cafenea, fotografiază dosarul.* A urmat o scurtă descriere a celor doi, pentru a fi recunoscuți ușor, după care Levi traversă strada și părăsi zona.

Acum depindea numai de ea să facă treaba bine. Îl poziționă pe Tweety deasupra țintei. Cei doi se aflau la o masă, la fereastră, iar datorită camerei de înaltă rezoluție, cu care era dotată drona, reuși să o ghideze prin fața ferestrei, într-un punct de unde putea cuprinde perfect dosarul. Se întreba dacă bărbații chiar aveau intenții teroriste, dacă s-au întâlnit într-un loc deschis, dar asta nu era treaba ei să decidă.

Cei doi vorbeau. Graeme Burger a deschis dosarul și i-a arătat celuilalt ceva scris pe o foaie. Părea că îi face o prezentare lui Nawal Daw, după felul cum explica. Jina se grăbi să surprindă imaginea cu fila deschisă din dosar, făcu fotografia, apoi așteptă pagina următoare.

Cîrjă primi un mesaj, îl citi, apoi comentă:

- Burger și-a făcut rezervare la un zbor care decolează de pe De Gaulle diseară, înapoi spre Johannesburg. Ar trebui să plece spre aeroport direct de aici.

Levi comunică:

– Șarpe, Voodoo, voi vă ocupați de aeroport. Bum și Vînătorul să li se alăture. Eu și Jeleu ne ținem după Daw.

Încă o pagină dezvăluită din dosar și Jina îl trimise iar pe Tweety să fotografieze prin fereastră. Burger surprinse o mișcare și ridică privirea, dar Jina mută rapid drona, îndepărtînd-o din raza lui vizuală.

Dosarul conținea cinci pagini, după examinarea cărora cei doi bărbați și-au dat mîna și s-au despărțit.

– Nu pare foarte interesant, îi zise ea lui Cîrjă.

– Nu poți să știi niciodată.

Jina trimise toate imaginile spre sediul echipelor operaționale, spre analiză. La ordinul lui Levi, îl aduse înapoi pe Tweery. Ploua torențial acum și vîntul făcea mai dificil zborul dronei pe deasupra umbrelelor. Era foarte atentă cu drona, pe care o botezase chiar ea și pe care începuse să o îndrăgească, de parcă ar fi fost mai mult decît un dispozitiv electronic. Tweety era pasărea ei.

Reuși să o aducă la fereastra camerei de hotel și o examină cu atenție, observă cîteva zgîrieturi minore, dar dispozitivul era foarte rezistent și capabil să fucționeze în orice condiții meteorologice.

Trei ore mai tîrziu un avion îi aducea înapoi în Statele Unite. Prima ei misiune se încheiase, ea fiind una foarte ușoară. Lipsa somnului o obosise enorm, iar dezamăgirea provocată de plictiseala din Paris, orașul însuși și faptul că a pierdut Ziua Recunoștinței pentru practic nimic îi sporeau epuizarea.

Își făcu socoteala mental și constată că se întorceau înainte de sărbătoare, așadar putea să ajungă acasă.

– Da, zise Șarpe. Ne întoarcem de Ziua recunoștinței. Încearcă să dormi, altfel vei fi zombi următoarele zile.

Nu putea să doarmă și îi invidia pe băieți, pentru modul în care puteau să se odihnească la comandă, sau cînd aveau ocazia cîteva ore. Hotărî să închidă ochii puțin, măcar să se relaxeze, căci de somn nu putea fi vorba.

La coborîrea din avion Jina avea cearcăne adînci sub ochi și îi simțea cum o ustură constant. Se uita la colegii ei care parcă făceau față mult mai bine diferenței de fus orar. Se simțea de parcă fusese bătută cu maiul.

– Am nevoie de cafea, bombăni ea. Înainte de orice, am nevoie de cafea. Se servise cafea în avion, doar că a simțit-o foarte slabă, așa că nu a avut efect.

Levi anunță că se duce la sediu, ca să vadă dacă au rezultate de la analiștii care au studiat informațiile din dosarul lui Graeme Burger.

– Da, hai să căutăm o cafenea, zise Vînătorul.

Au găsit în incinta aeroportului un loc liniștit, unde se servea și mîncare, iar Bum o sfătui:

– Să mănînci ceva, zise el, văzînd că a comandat doar cafeaua. Ai nevoie de energie și mîncarea te va ajuta să treci ușor peste oboseală.

Așa că mîncă și bine a făcut, pentru că s-a simțit mai bine ulterior.

– Hei, Iubito, zise Jeleu zîmbitor, ziua de azi este pentru tine o piatră de hotar.

– Ba nu e. Nu știa ce pune la cale, dar era sigură că Jeleu nu ratează asemenea ocazii.

– Sigur că este, interveni și Cîrjă. Ai încheiat misiunea de inaugurare. Asta se întîmplă o dată în viață.

Mda, clar Jeleu și Cîrjă aveau ceva în minte, dar după privirea întrebătoare a lui Bum, se putea spune că el nu știe nimic. Șarpele, Voodo și Vînătorul erau greu de citit, deși Voodoo rînjea misterios.

– Toată treaba a fost plictisitoare, spuse ea. Nu am ce să sărbătoresc.

– E bună și plictiseala, zise Jeleu. Nouă ne place plictiseala. Mergem, ne facem treaba, ne întoarcem la timp, de Ziua Recunoștinței. Mai bine de atît nu se poate.

– Da, apropo de Ziua Recunoștinței, trebuie să merg acasă, așa că am bagaje de făcut...

– Nu de asta ai nevoie, zise Cîrjă dînd din cap.

– Ba da. Nu am mai văzut-o pe mama de...

– Ai nevoie de un tautaj, scurtă vorba Jeleu.

– Ca o comemorare, adăugă Cîrjă.

– Ba nu am nevoie de tatuaje, zise ea consternată. Nimeni nu are nevoie de așa ceva. Nu-mi place durerea. Mi-e teamă de ace. Nici vorbă de tatuaj. Ar fi fost mai puțin dezamăgită de ei, dacă ar fi dorit să o vadă rasă pe cap. Tatuajul e ceva permanent și dureros. Haideți mai bine să mă îmbăt.

– Nu e mare lucru să te îmbeți, spuse Vînătorul, clătinînd capul. Nu ai la ce să te uiți, ca să-ți amintești ocazia.

– Nu vreau să-mi amintesc ocazia. M-am plictisit. Cine comemorează plictiseala?

– E prima ta misiune, zise Bum sigur pe sine. Este ceva special.

Și Bum? Se simțea trădată, așa că îl amenință:

– Să știi că te spun.

El înclină ușor capul, cîntărind reacția posibilă a Terisei, apoi ridică din umeri.

– Echipa e una, acasă e cu totul alta. Ai nevoie de un tatuaj.

– Tu ai un tatuaj care să-ți amintească de ceva? îi întoarse ea vorba.

Toți aveau diferite tatuaje, pe care au început să i le descrie, dar au ignorat-o cînd i-a întrebat de ce anume le amintesc. Erau de neoprit. De cum au ieșit din aeroport, s-au urcat în camioneta lui Jeleu, chiar dacă ea a protestat că are propriul autoturism.

– Te aducem noi înapoi, i-a promis Șarpele rînjind.

Singurul mod în care putea să scape de tatuare era să fie răutăcioasă cu ei, dar nu putea, fiindcă nu săriseră calul. Formau toți o echipă și acum trebuia să le facă pe plac.

– Trei condiții! strigă ea.

Băieții s-au oprit în loc, așteptînd ca ea să continuie.

– Unu! spuse și ridică un deget, iar ei au repetat după ea: „Unu". Cel care face tatuajul să fie o femeie. S-au uitat unul la altul și au ridicat din umeri.

– Bine. Nici o problemă.

– Doi! zise și ridică încă un deget, urmat de ecoul vocilor lor. Eu voi alege desenul, fără influența nimănui.

– Of, Iubito. Nu ai încredere în noi?

– Vrem să fim implicați și noi.

– Implicarea voastră va fi maximă cînd mă veți auzi țipînd de durere, replică ea. Ori facem cum spun, ori deloc și încep să țip chiar aici, iar voi veți ajunge în temniță fiindcă polițiștii mă vor asculta pe mine.

Desigur, nu avea încredere în ei și nu voia să aibă pe tot corpul tatutată o caracatiță.

– Bine, zise Șarpele dezamăgit. Tu vei alege desenul.

– Trei! continuă ea, fără să mai aștepte. Nu vă veți uita nici unul din voi.

– Cum!

– Dar nu mai are nici un haz!

– De unde vom ști că ți l-ai făcut cu adevărat? a vorbit Voodoo, trecînd cu bățul prin gard.

– Încredere, domnilor. Încredere. Astea sînt condițiile mele. Le acceptați sau nu.

– La naiba, bombăni Vînătorul. Ne-a spus domnilor.

– Și a folosit cuvîntul acela, oftă Jeleu.

– Mi-ați mîncat toată mîncarea din casă, le aminti ea.

– Bine, bine. S-au dus fiecare spre mașina personală, deși Jeleu insista ca ea să meargă în mașina lui. Clar că nu aveau destulă încredere în ea și aveau motive serioase, fiindcă ar fi dispărut într-o clipă.

Era clar că urma să-și facă un tatuaj.

Capitolul 14

Levi primi un mesaj scris și verifică ecranul. Începu să înjure, întoarse mașina și nu conta că nu mai ajunge la sediu. Ce pun la cale nebunii? Citise „o ducem pe Iubita să-și facă un tatuaj" și nu era ceva ce-și dorește. În primul rînd pentru că, dacă ea chiar dorea să-și facă tautaj, ar fi avut deja unul. Doi, o văzuse cît de istovită era și incapabilă să reziste unei idei nebunești. Clar fusese ideea lui Jeleu și Cîrjă, dar părea că toți băieții s-au alăturat, chiar și Bum, deși el era singurul care era capabil să-i spună și lui ce se întîmplă.

Dacă ea voia tatuajul, era treaba ei, dar, știindu-i pe cei doi glumeți din grup, se grăbi să-i trimită mesaj lui Bum: oare ea vrea și unde naiba sînteți?

Îl sună Bum:

– Hei, asule, cred că are totul sub control. Ne-a expus condițiile în care acceptă. Băieții se distrează, la fel și ea. Sînt cu ochii pe situație, nu las pe nimeni să sară calul.

– Slavă cerului. Unde sînteți?

– Aproape de Hilda`s War Ink. Una din condițiile ei a fost să o tatueze o femeie. Se vede că e nouă.

– Unde naiba este Hilda`s War Ink?

Bum îi dădu adresa, iar Levi calculă distanța și timpul.

– Ajung și eu la opt treizeci. Să nu-i lași să facă nebunii.

– Sîntem cuminți. Iubita are frîiele în mînă.

Să știi că da, se gîndi Levi. Se alarma din orice nimic și nu avea cum să o protejeze. Decise să vadă despre ce era vorba, așa că nu mai merse spre birou.

Hilda`s War Ink era un atelier modest, cu numele firmei la fereastră, alăturat informației TATUAJE. Parcă alături de celelalte mașini, care dădeau impresia că afacerea era foarte bănoasă.

În recepția atelierului îi găsi pe membrii echipei lui, care umpluseră tot spațiul cu siluetele lor. Din spatele unei draperii se auzea bîzîitul fin al pistolului de tatuat.

– Salut, Asule, zise Jeleu. Ghicește ceva!

– Ghicesc doar că ați pus la cale otîmpenie, zise el și se apropie de doi dintre ei. Mă simțeam lăsat pe dinafară.

Toți au început să rîdă, iar Iubita strigă din spatele draperiei:

– Nimeni nu are voie să treacă de draperie! Una dintre reguli. *Au*!

– Eu sînt de acord cu ea, se auzi o voce feminină. Stai nemișcată, scumpo. Măi, dar ce frumos arată.

– Păi îți faci un tatuaj *frumos*? bombăni Cîrjă.

– Tu ce credeai?

– Că e ceva care să arate ca o amintire. *Frumos* nu mi se pare amintire.

– Nu e tatuajul tău, așa că ține-ți gura.

Levi zîmbi. Trebuia să-și închipuie că se va descurca singură. Din prima zi nu a acceptat nici o ironie. Părerea lui era că oricum băieților le făcea bine prezența ei. Se descurca perfect la treabă, iar faptul că el dorea să i se isninueze în pantaloni era problema lui și așa intenționa să o păstreze.

– Spune- en ce-ți faci, o îndemnă el. Descrie.

– Nu e treaba ta. Este tatuajul meu și doar al meu. Din nou se auzi un țipăt scurt, care trăda o durere pe care el însuși o cunoștea, fiindcă avea și el cîteva tautaje.

– Cît e de mare? întrebă Vînătorul. Unul mititel nu se pune.

– Fiind vorba de tatuajul meu, eu decid ce se pune. Voi nu aveți nici un amestec, ai uitat?

– Hai că te descurci, o încuraja Hilda, după ce a mai țipat de cîteva ori, sau și-a mușcat pumnul, ca să camufleze durerea. Bine că nu sîngerezi, iar cerneala va ține mai mult timp.

– Da, ce să spun, completă Jina cu glas îndurerat.

Levi rămase pe gînduri, căutînd să-și alunge mintea de la locul unde i se făcea tatuajul: fie undeva pe sub tricou, sau, cine știe sub pantaloni. Ar fi vrut să o țină de mînă în aceste momente, dar acum nu avea nevoie de o erecție. Se mai gîndea dacă ea prinsese bine imaginile cu drona, dar și că îl tenta să le facă o vizită părinților lui, în Arizona. I-ar prinde bine aerul fierbinte din deșert.

– Au! se auzi din nou, iar Voodoo zîmbi.

– Nu mai durează mult, spuse Hilda.

Unul din băieți se uită la ceas.

– Aproape o oră, zise Cîrjă. Presupun că e ceva mic.

– Mititel, comentă Vînătorul.

– Da, minuscul, dar cu detalii la care nici nu v-ați gîndit.

– A fost alegerea mea, ați uitat? le strigă Iubita.

– Micuț e foarte bine, zise Bum întinzîndu-se somnoros. Cu cît termină mai repede, cu atît mai devreme ajungem acasă și ne culcăm.

– Asta a fost și ideea mea, zise Iubita. Dar voi, ca niște isteți ce sînteți, v-ați trezit că vreți să mă tatuez și asta vă costă, că nu dormiți. Pe mine mă doare ca naiba și voi stați liniștiți și comentați!

Au urmat cîtevazeci de minute care au definit diferit noțiunea de „repede", așa că Levi s-a tot gîndit la cîte tatuaje și-a făcut fiind amețit, sau fiind treaz, iar acum ar fi dorit să-și compare tatuajele cu cel al Jinei, dar alungă ideea. Din clipa

cînd s-a sărutat cu ea a retrăit momentul de atîtea ori, amintindu-și gustul buzelor ei, răspunsul ei și geamătul orgasmic. Își dorea să mai repete experiența, însă amîndoi să fie dezbrăcați și penisul lui să fie adînc în ea. O dorea, cu limba ei ascuțită cu tot.

Trebuia să nu se mai gîndească la ea. El era liderul echipei, iar unitatea acesteia se afla pe umerii lui. Nu trebuia să amestece sexul cu Iubita în această ecuație. Trebuia să înceteze cu aceste gînduri, spre binele tuturor. Acum.

– Aș dori să rămîn pînă la sfîrșit, dar mai am puțină treabă. Pentru astăzi ajunge, băieți și vorbesc serios. Toți au înțeles mesajul, mai puțin Hilda, iar Jeleu și Cîrjă au dat din cap afirmativ. Bum a fost cel care a preluat:

– În ordine. Cu aceste cuvinte, toată lumea a priceput că Bum rămîne responsabil pentru tot ce se întîmplă, așa că Levi plecă.

Jina aprecie absența lui, fiindcă i se mai domoli focul interior. De ce era simultan alertă și furioasă?Ar fi vrut să-l ignore, să meargă mai departe, dar însăși vocea lui îi făcea corpul să vibreze.

Ar fi vrut ca lucrurile să fie puse la punct, dar nu erau. Oare de ce a venit azi? Pleca spre birouri.

A venit să o protejeze. Ideea o izbi brusc și toată durerea fizică se mai estompă. Venise să-i dea o mînă de ajutor, în caz că băieții o luau razna – oricum Hilda nu i-ar fi făcut tatuajul, dacă ar fi simțit că ea nu este de acord.

Ori de cîte ori ea s-a aflat într-o situație dificilă, pe pămînt sau în aer, el i-a sărit în ajutor. I se strînse inima și o podidiră lacrimile.

Poate era îndrăgostită de ticălos.

Gîndul era devastator.

Nu voia să-l iubească. Era în regulă să fie atrasă sexual de el. Asta e oricum ceva temporar, ușor de ignorat, cu puțin efort. Dragostea în aceste circumstanțe este rețeta durerii. Trebuia să lase totul baltă, atunci sentimentul s-ar fi estompat. Nu voia să simtă ceva profund pentru el. Cu toate astea, nu se putea minți nici măcar pe sine. Hilda termină operațiunea și astfel Jina reuși să treacă de momentul dureros. O ustura puțin mijlocul spatelui, dar măcar putea să spună că Jina Modell are un tatuaj. Era unul micuț, diferit și frumos.

Sări de pe masa de lucru. Hilda zîmbi, trase folia de hîrtie de pe masă, o aruncă și întrebă zîmbind:

– Cum te simți?

– Binișor. O plăcuse pe Hilda, o brunetă simpatică, subțire, care-și purta părul strîns într-o coadă în creștetul capului, cu niște ochi albaștri fermecători, îmbrăcată într-un tricou cu un umăr dezgolit. Era destul de înaltă, solidă și purta numeroase inele, iar zîmbetul eui emana sexappeal. Cîrjă o privea deja cu un ochi de expert.

Jina trase draperia și ieși. Băieții o priveau curioși.

– Ce ți-ai făcut? întrebă Jeleu.

– Nu e treaba ta.

– Unde ți l-ai făcut?

– Pe spate. Ah, nu poți să-l vezi. Nici măcar nu întreba.

– Atunci de unde știm noi că nu ne păcălești și că ți-ai tatuat ceva?

– Din faptul că îmi va plăti trei sute de dolari, spuse Hilda, care merse spre casa de marcat și tastă chitanța. Desenul este micuț, dar grozav, cu o schimbare de culoare.

Trei sute de dolari. Jina oftă și scoase banii din poșetă. Bine că avea suficienți bani la ea, fiindcă a omis să întrebe prețul de la început.

– Am priceput, zise Bum și scoase portofelul. Îl deschise și se uită urît la ceilalți. Scoateți banii, isteților. Nu a fost ideea ei, așa că de ce să plătească ea?

Voodoo se uită chiorîș, dar nu comentă; fiecare a scos cîte cincizeci de dolari, pe care i-a înmînat Hildei. Voodoo își luă inima în dinți și o întrebă:

– Ești liberă diseară?

Cîrjă aștepta descumpănit, dar de data asta Voodoo i-o luase înainte.

– Scumpule, zise Hilda rîzînd, am treizeci și șase de ani și un copil de un an. Nu sînt liberă în *nici o* seară, ca să nu mai adaug că soțul meu s-ar putea să nu te placă.

– Nu poți să condamni un bărbat pentru că a încercat doar, replică Voodoo foarte politicos. Vorbise atît de elegant, încît Jina îl fixă cu privirea, fapt care i-a adus întrebarea: Ce-i?

– Nimic, zise Jina. Nu știam că poți fi atît de uman. M-ai surprins, atît.

Au ieșit, băieții glumind, iar Voodoo își recăpătă tonul morocănos, pe care Jina îl recunoscu imediat.

– Duceți-mă acasă, le spuse Jina, fiindcă mașina ei a rămas la aeroport. Mă simt frîntă. De cum urcă în camioneta lui Jeleu, scoase mobilul și le trimise Terisei și lui Ailani cîte un mesaj. Păcat că nu erau și ceilalți căsătoriți, dar măcar Șarpe și Bum își vor achita polița pentru asta mîine dimineață.

Cunoscîndu-l pe Jeleu, îl fixă cu privirea și-l avertiză:

– Dacă nu mă duci direct acasă, te omor. Ne-am înțeles?

– Doamne, Iubito, vorbești de parcă nu ai avea încredere în mine.

– Am, dar numai în anumite privințe. Nu și în aceasta. Pornește.

El zîmbi și porni motorul.

Ajunse acasă, urcă, încuie ușa pe dinăuntru, lăsă geanta de voiaj pe podea și cu greu ajunse la canapea, pe care se prăbuși.

În sfîrșit Jina a ajuns acasă, cu familia ei, iar asta era pentru ea o gură de aer, după luni de zile în care nu a reușit să se relaxeze. Atît părinții ei, cît și fratele mai mic, Taz, care venise acasă într-o permisie, au așteptat-o pînă tîrziu în noapte, cînd a ajuns la casa copilăriei ei.

Jina coborî din mașina închiriată și văzu lumina aprinsă la intrare, precum și toată casa luminată. Au ieșit toți să o întîmpine.

– Ia valiza surorii tale, îl auzi pe tatăl ei cum îl îndeamnă pe Taz, care s-a conformat imediat. Au urmat îmbrățișările tuturor, sărutări înfocate și glasurile cunoscute, însuflețite de bucuria revederii. Toate i-au ajuns la inimă.

– Ți-a crescut părul atît de lung, i-a spus mama ei.

– Da, nu am avut timp să mi-l tund, dar poate mi-l ajustezi tu cîțiva centimetri, așa cum făceai cînd eram mică.

Jina intră și întrebă mimediat:

– Unde este Caleigh?

Sora ei mai mică venise și ea de la colegiu.

– Are întîlnire, dar trebuie să apară și ea. Hai să te așezi și să te văd mai bine. Parcă nu ai mai fost acasă de-o veșnicie!

Înainte să se așeze Jina, veni tatăl ei să o îmbrățișeze și să-i spună:

– Mă bucur că ești aici, sufletel. Avea vocea guturală, exact ca și ea.

– M-am temut că nu voi ajunge. Luni a trebuit să zbor la Paris, pentru o misiune în ultimul moment și nu știam dacă terminăm la timp, ca să ajung acasă. Dar iată, am reușit și încă resimt diferența de fus orar.

– Parisul! zise mama ei. Cît mi-ar plăcea să văd Parisul!

– Poate într-o zi, mamă, voi reuși să-l văd și eu, fiindcă doar de la o fereastră nu am văzut mai nimic.

Melissa, mama ei, era o blondă drăguță, cu o față rotundă, pe care o moșteniseră surorile Jinei, dar nu și ea. Chiar și fără machiaj, în pijama și halat de casă arăta perfect. Jina spera să îmbătrînească și ea la fel ca mama ei.

– Cum ai slăbit ! zise mama ei, după ce o văzu că și-a dat haina jos.

– Ce? Ah, da, păi de la atîtea antrenamente. Sînt atît de obosită, încît alergatul mă relaxează. Cînd alerg nu mă gîndesc la nimic.

– O să mănînci bine cît timp stai la noi. Mîine îți voi face și prăjitura preferată cu ciocolată, că acum e prea tîrziu.

– Perfect. Să știți că sînt frîntă de oboseală. Vă supărați dacă merg să mă culc?

– Sigur că nu! Ai patul pregătit. Culcă-te acum și vorbim mîine dimineață.

Era atît de fericită că ziua se încheie în sfîrșit. Acum merse în camera care i-a aparținut lui Ashley, care se mutase de acasă. Făcu rapid un duș, se dădu cu unguent pe tatuaj și se lungi pe pat, răsuflînd copleșită de aerul familiar și atît de plăcut sufletului. Era acasă!

Acasă sau nu, bunele obiceiuri trebuie păstrate. Devreme, după ce se trezi, îmbrăcă treningul și ieși să alerge. După ce trecu de cîteva străzi, auzi pași în spatele ei. Alarmată, grăbi alergarea, dar necunoscutul o ajunse. Era Taz, echipat ca și ea.

– Te-ai trezit devreme, zise4 el.

– Ca și tine. Acum e bine să alergi.

– Ce naiba se întîmplă?

– Poftim? întrebă ea alarmată. A surprins-o dezinvoltura cu care îi vorbea fratele mai mic, acum deloc timid, cum îl știa ea. Era într-o formă fizică perfectă.

– Aseară ai ridicat trolerul cu care ai venit de parcă era gol, iar cînd am pus mîna pe el, parcă avea douăzeci și cinci de kilograme. Cît ai de gînd să stai, o lună?

– Doar pînă duminică. Și avea doar douăzeci și unu.

– Ai ridicat-o cu o singură mînă.

Nu i-a spus nimic, dar și-a ridicat mîneca și l-a pus să-i pipăie bicepsul.

– Ia uite aici, zise ea cu mîndrie.

Tînărul strînse ușor și făcu o față de zile mari.

– Interesant. Cu ce te ocupi?

– Știi, chestii. Alergări, ridicare greutăți, nimic neobișnuit.

– Faci mișto de mine.

– Ție ce ți se pare că fac acum? îl întrebă ea. Mă vezi că dorm pînă tîrziu?

– Asta e ciudat. Tu nu ai făcut exerciții fizice niciodată și i-am văzut pe nebunii de la sală. La tine e altceva, ești într-o formă cu totul diferită. Taz fusese dintotdeauna un fin observator. Ce faci cu adevărat la noul loc de muncă, de ești ocupată atîtea luni la rînd?

– Treabă pe computer, cum spuneam. Aplicații software și instruire fizică. Alerg și ridic greutăți fiindcă petrec prea mult timp în fața computerului și devenisem sedentară. Iau și lecții de arte marțiale.

– Și programele în care lucrezi au și aplicații militare?

– Nu, pentru că nu fac parte din forțele armate. Nu vrei să vedem care-i mai tare la jocuri?

– Las-o baltă, mormăi fratele ei, știind că nu se putea pune cu ea. Hai să ne întrecem! spuse el subit, apoi o rupse la fugă.

Era mult mai înalt decît ea și avea la rîndul lui antrenament, fiind în armată. O luă pe urmele lui, dar nu reuși să-l prindă, așa că se consolă să alerge în ritmul ei, pe străzile pe care le cunoștea foarte bine. Cînd ajunse acasă, el zîmbea și o aștepta pe verandă.

– Am cîștigat! exclamă el.

Au intrat împreună, iar tatăl lor stătea la masă, în bucătărie, savurîndu-și cafeaua. Mirosea a bucate pregătite de mama lor.

Melissa își privea cei doi copii, care continuau un dialog pe tema alergatului.

– Mergeți și faceți un duș, le zise ea, fiindcă mirosiți groaznic.

– Da, mamă, au spus cei doi într-un glas, apoi s-au luat la întrecere din nou pe scări, fiindcă acum începea bătălia apei calde la duș, care evident, se termina mereu destul de repede, iar unul din ei încheia plăcerea cu apă rece.

Capitolul 15

Joan Kingsley închise ușa garajului cu telecomanda, apoi coborî din SUV-ul ei BMW. Deschise portbagajul și scoase din el o geantă de voiaj, pe care o luase cu ea în vizită la fiul ei, de Ziua Recunoștinței. A avut șofer cîndva, dar acum prefera să se deplaseze singură, întrucît bănuia că orice șofer angajat putea fi un spion al lui Axel MacNamara. Traficul prin D.C. era un coșmar, așa că mai mergea cu taxiul, dar nu foarte des.

Procedase întocmai cum primise dispoziții de la MacNamara. Știa că toate mailurile trimise și primite erau deschise și înregistrate. Toate pachetele care ajungeau la ea erau deschise în prealabil. Avea microfoane instalate în casă, toate apelurile telefonice îi erau monitorizate, iar doi sau trei agenți erau mereu pe urmele ei, oriunde se ducea. Era supravegheată în cel mai insuportabil mod posibil – deși nu era arestată practic, lucru dificil, doar dacă nu se fabricau niște dovezi. Oricum ea avusese grijă să nu existe nimic palpabil.

L-au subestimat pe Devan.

Casa ei era supravegheată – cînd era ea acolo. Cînd pleca, plecau și supraveghetorii după ea. Știa foarte bine că sistemul de alarmă al casei fusese și el accesat, ceea ce îi oferea un avantaj, deoarece știa ce văd ei. Verifica și ea ce imagini video apăreau și avea grijă să blocheze imaginea așezîndu-se de multe ori pe un scaun în antreu, ca să-și schimbe pantofii, atunci cînd mergea în grădina din spate.

Pe strada ei erau două biserici, iar Devan putea să parcheze acolo fără să atragă atenția. Se putea apropia de casă prin spate și intra cu codul pe care i-l dăduse ea, ca să nu se declanșeze alarma. Atunci îi strecura un mesaj scris pe sub ușă. Știa în ce zile lucra menajera ei, Helen, între ce ore. Joan perfectase arta de a ridica foaia de hîrtie cu mesajul fără să fie observată. Uneori strecura hîrtia atunci cînd se apleca să se încalțe, sau folosea diferite alte metode, la fel de bune. Comunica ușor cu Devan, iar asta îi oferea mereu satisfacție, fiindcă astfel îl păcălea pe Axel MacNamara.

Nu mergea niciodată direct spre antreu; ar fi trezit bănuieli. Era nerăbdătoare să afle cum a prins momeala cu Graeme Burger. Cum alături de antreu se afla spălătoria, aștepta să preia mesajul cînd va merge să-și lase hainele la spălat.

Merse în camera ei și despachetă tot ce avusese în geanta de voiaj, apoi făcu un duș, se schimbă în cămașă de noapte și halat de casă, își perie părul și își aplică puțină cremă de mîini. De-abia pe urmă coborî cu rufele pe care trebuia să le lase la spălat. Cînd să iasă de acolo, zări biletul pe jos. Merse spre ușă, ca să verifice ostentativ că este încuiată, iar întgre timp se uită pe jos și citi cuvintele: „Prins momeala. Unu".

Așadar ademenirea a fost un succes. „Unu" desemna numărul echipei care a fost trimisă la Paris, ca să acopere vizita lui Graeme Burger. Ea și devan stabiliseră un cod, trecînd pe listă echipele în ordine alfabetică, după numele de familie al liderului, iar Butcher era numărul primul.

Era cam dezamăgită. Ar fi preferat ca prima echipă să fie cea a lui Tyler Gordon, fiindcă această echipă a fost inițial condusă de Morgan Yancy, omul care l-a ucis pe Dexter. Ar fi fost justiție poetică, dar pînă la urmă nu conta care echipă a fost. Ea și Devan aveau nevoie doar să-i ademenească într-o capcană. Nimic nu-l distrugea mai direct pe MacNamara, atrăgîndu-l în

capcana pusă la cale de ea pentru final, cum o făcea distrugerea uneia dintre echipele lui dragi.

Misiunile nu sînt întotdeauna plictisitoare.

În următoarele trei luni Jina a învățat să le aprecieze pe cele care pot fi numite așa. Misiunile următoare au fost din ce în ce mai complicate și deloc lipsite de evenimente. Întîrzieri în trafic, sau răni superficiale provocate pe teren, ori lipsa mobilului și sincope ale instrumentelor de comunicații au perturbat fluiditatea echipei. Tweety funcționa ireproșabil, audiția era perfectă, chiar dacă uneori și microfoanele se defectau, așadar nu se puteau auzi unii cu alții.

Imediat după Crăciun – pe care, slavă cerului, fiecare l-a petrecut în sînul familiei – au stat aproape trei săptămîni în Colombia, unde îl supravegheau pe un actor de mîna a doua. De acolo au revenit la Paris, unde Jina a înghețat de frig, mai mult pentru că venea dintr-o zonă fierbinte și corpul ei a avut nevoie de timp ca să mse adapteze.

De la Paris au plecat în Egipt pentru optsprezece ore, după care au ajuns în Filipine, de unde au adus un transfug.

Pînă ce au ajuns acasă, au schimbat atîtea fusuri orare, încît se simțea amețită, somnoroasă, îi era foame noaptea, avea dureri de cap și nu mai știa ce zi a săptămînii este. Călătorise îngrozitor și nu vedea decît patul, cabina de duș...nici ea nu știa în ce ordine.

Nu și-a găsit mașina la aeroport. Ninsese și toate vehiculele erau acoperite. Îi intrase zăpadă în adidași și deja auzea bipăind închiderea centralizată a mașinilor băieților. Aceștia nu porniseră de pe loc încă, mai întîi trebuiau să curețe parbrizele, cum ar fi făcut și ea, dacă găsea mașina.

Se auzi o portieră trîntită și auzi pași în spatele ei. Cînd se întoarse, îl văzu pe Levi masiv, înalt și impunător, îmbrăcat într-o scurtă de piele și cu o căciulă neagră pe cap.

– S-a întîmplat ceva? zise el și se opri.

După Ziua Recunoștinței l-a ignorat cît i-a fost cu putință, nu cît și-ar fi dorit, fiindcă el era liderul lor și *trebuia* să-i acorde atenție. Încerca să nu-l privească direct, iar el evita să se uite în ochii ei.

– Nu-mi găsesc mașina, șopti ea.

Levi nu părea deloc obosit, dar se freca la ochi.

– Te duc eu acasă, îi spuse, apoi se întoarse, de parcă problema fusese deja decisă.

– Nu, zise ea sec. Am nevoie de mașina mea.

– Nu cred că ești în formă să conduci, replică el.

– Dacă băieții sînt, atunci e valabil și pentru mine. Trebuie să duc la sediu și microfonul acesta, ca să-l dau cuiva să-l repare.

El scoase din buzunar telefonbul mobil și făcu o grimasă.

– Mda. Știi ce zi e azi?

– E vineri după amiază, zise ea, după ce verifică pe mobilul ei și privi cerul, parcă pentru a confirma succesiunea zilelor. Destul de tîrziu.

– Ce zici dacă-ți spun că este duminică dimineață, foarte devreme?

Oh. Nu prea e bine; soarele nu se află la locul potrivit. Ridică din umeri.

– Am greșit cu o zi și jumătate. Nu e rău.

– Nu e prea rău. Oricum, o să iau eu microfonul, ca să-l bag pe gît cui știu eu.

– Dar e microfonul meu.

– Și echipa mea.

Jina ar fi vrut să îl contrazică, dar tăcu, din comoditate. Scoase din rucsac dispozitivul defect.

– Poftim.

El îl luă și îl puse în buzunarul interior.

Acum trebuia doar să-și găsească mașina și să plece acasă. Scotoci prin geantă, pînă ce găsi cheia mașinii. Apăsă alarma și imediat se auzi claxonul intermitent, anunțînd prezența automobilului.

– Aici! se auzi un glas baritonal. Era Bum, care își curăța parbrizul de zăpadă. Îi făcu semn spre stînga.

– Mersi, zise ea. Opri alarma și porni spre mașină.

– Așteaptă.

– Ce? zise ea și se întoarse.

– Am vorbit serios. Se vede că nu ești în apele tale. Te duc eu acasă.

Ea se gîndi cîteva secunde, apoi replică:

– I-ai duce acasă pe vreunul din băieți?

Lui Levi nu i-a plăcut întrebarea, așa că făcu ochii mici; nu o putea minți.

– Nu.

– Atunci nici pe mine nu mă duci acasă.

El căută prin buzunare și scoase un baton dulce, din ciocolată, alune, proteine și cofeină. Slavă cerului. Jina apucă batonul, îi desfăcu ambalajul cu mult entuziasm. De azi încolo își va lua și ea o rezervă de batoane proteice. Învăța cîte ceva nou în fiecare misiune.

– Mulțumesc.

El nici nu răspunse, nici nu mai zăbovi, ci merse direct spre mașina lui. Jina ajunse la mașină, mestecînd de zor din batonul Baby Ruth.

Pînă miercuri nu au mai fost convocați la antrenamente, fiindcă veniseră după o misiune foarte lungă și complicată. În acest răstimp pentru Jina firul timpului începu să se lege ușor, după ce s-a trezit noaptea și s-a apucat de spălat, sau a dormit o zi întreagă, pînă seara. Organismul își restabilea încet ritmul

normal. Mintea i se înceţoşase, dar amintirea despre Levi era tot timpul arzătoare.

Marţi, cînd se trezi dintr-un vis, se simţea deprimată. Îi era dor de Levi. Ar fi vrut să ia micul dejun cu el, să stea de vorbă la o cafea, în zori, devreme – îi simţea lipsa, nu doar fizic. Îi era dor de micile amănunte ale vieţii de zi cu zi, cele care cimentează viaţa. Îşi dorea o viaţă alături de el, chiar dacă însemna să se şi certe din diverse motive, fie ele şi banale. Prima dată i se întîmpla asta.

Se gîndi apoi că i s-ar putea întîmpla ceva într-o misiune şi atunci ea ar suferi enorm. Tresări la ideea că, dacă ea ar face o greşeală în ceea ce întreprinde, vieţile tuturor ar fi în pericol.

În sfîrşit veni miercuri şi odată revenită la sediu, s-a ocupat de Tweety şi a verificat microfonul pe care Levi îl trimisese la revizie. A petrecut cîteva ore bune, ca să verifice toţi parametrii clonei, făcînd cîteva teste de audiţie, în care îi implică şi pe băieţi.

– Este în regulă, îi zise ea lui Levi şi ridică microfonul spre el.

– Era şi timpul. Acum putem să redevenim activi, spuse Levi. Trebuie să verificăm tot echipamentul înainte de plecare.

– Adică aşteptaţi toţi să termin eu treaba? întrebă ea mirată.

– Da, zîmbi el. Nu mă deranjează întîrzierea, dar mi-am zis că poate vrei să reproiectezi toate elementele dronei şi să o reconstruieşti.

– De ce nu ai spus nimic? protestă ea.

– Tu te ocupi de Tweety. Pînă cînd nu spui tu că este gata de plecare, nu pleacă. Dacă ar fi fost o urgenţă, am fi plecat fără tine.

– Aţi fi plecat fără mine? repetă ea, revoltată de ideea lui, cu toate că ştia că, în cazul cînd unul dintre membrii echipei are probleme, echipa pleacă şi fără el.

– Ne-am descurcat pînă acum și fără tine, sublinie el calm, aproape distant. Pe ea o durea această detașare, dar nu voia să lase să se vadă asta. Durerea venea din faptul că a depus atîtea eforturi să li se alăture, încît îi părea rău ca pe viitor să rateze vreo misiune. În același timp atitudinea lui o dezamăgea atît de mult, încît s-a gîndit să solicite chiar mutarea în altă echipă.

Totuși, ar fi fost o opțiune greșită, date fiind lunile petrecute în *această* echipă. Era pregătită să-i apere pe membrii echipei cu ajutorul dronei. Nici vorbă de transfer. Nici vorbă să renunțe.

– Asta a fost valabil înainte, spuse ea la fel de detașată, apoi puse punct.

Următoarea lor misiune i-a dus din nou în Columbia. Mobilul îi dădu deșteptarea la miezul nopții, cînd sări ca arsă din pat, conectă cafetiera rapid, puse pe ea niște haine, apoi citi instrucțiunile din mesaj. Clăti gura cu puțină apă mentolată, se pieptănă grăbită, apoi parcurse lista cu obiecte necesare, ca să nu omită ceva important. Avea în portbagajul mașinii geanta de voiaj pregătită demult și dotată mai bine decît la prima plecare.

S-a pus problema arzătoare dacă nu era indicat ca dronele și laptopurile cu software de înaltă clasificare să rămînă în grija operatorilor lor, însă cum străzile nu prezentau siguranță, nu era recomandat ca instrumentele valoroase să fie lăsate în portbagaje ușor de jefuit. Protocolul cerea ca la primirea ordinului de plecare, să se plece imediat, fără a pierde timpul, așa că decizia finală a fost ca responsabilul din fiecare echipă, cîte unul pe rînd, să fie desemnat ca purtător al laptopului/dronei.

Oricare echipă ar fi primit misiunea de plecare, responsabilul primea dispozitivul electronic și el îl aduce la locul de întîlnire.

Pînă ce a verificat toate punctele de pe listă, cafeaua era gata și ea pregătită de plecare. Turnă cafeaua într-un termos special, spălă cafetiera și ieși. La ora 2.13 a.m. ieșea pe ușa blocului.

Mașina ei era acoperită de un strat serios de gheață, așa că porni motorul și se apucă de curățat parbrizul, apoi plecă în trombă.

Ajunse la aerodromul anunțat prin mesaj și recunoscu locația: era cea de la care ea, Levi și Bum au fost lansați la primul ei zbor și salt cu parașuta. Avionul aștepta decolarea, cu farurile aprinse.

Levi ajunsese primul, iar ea era a doua. Îi văzu mașina și parcă lîngă el. Observă că deși se afla la volan, în interior luminile nu erau aprinse. Încă un lucru de adăugat pe lista cu ce trebuie să învețe să facă. Coborî cu calm, își scoase geanta din portbagaj, termosul, încuie portiera și remarcă frigul de afară, comparat cu căldura din habitaclu.

– Haide, zise Levi, care coborîse și el. Ne urcăm în avion și așteptăm acolo.

– Dar trebuie să aștept echipamentul, zise ea, referindu-se la Tweety.

– O să ți-l aducă omul la avion. Facem economie de timp și tu nu mai îngheți. În plus, primii urcați își aleg locurile cele mai bune.

– Sînt mulțumită că *există* locuri, mormăi ea. Deoarece la întoarcerea din ultima misiune au călătorit cu un avion de marfă, confortul era ceva secundar.

Se mai vedea o mașină apropiindu-se, așa că Jina grăbi pașii spre avion, ca să profite de avantajul primilor veniți.

– Vreți să puneți ceva bagaje în spate? i-a întrebat pilotul la urcare.

– Nu. Călătorim cu bagaj ușor, zise Levi.

De-a lungul timpului și ea își rafinase alegerile pentru călătorii, la fel ca băieții, care luau cu ei foarte puține lucruri.

Jina urcă prima și constată că în carlingă se putea sta doar cu capul aplecat. Interiorul era configurat să primească opt

pasageri, însă nu era un model de lux. În spate erau patru locuri cu fața spre direcția de zbor, două cîte două. Apoi erau celelalte patru, față în față. Jina urcă și prima intenție a fost să meargă spre locurile din spate, care păreau mai confortabile, fiind mai depărtate, însă Levi zise:

– Aici. O luase de braț și practic a plantat-o pe bancheta de lîngă locul pilotului. Apoi s-a așezat lîngă ea.

Nu era bine.

– Voiam să stau în spate.

– Da, dar eu trebuie să stau aici și vreau să fii lîngă mine. O scană cu privirea lui întunecată. Nu comenta.

– De ce trebuie să stai aici? întrebă ea, exact cînd Vînătorul urca și i se văzu fața.

– Fiindcă acela este singurul loc unde poate să-și întindă picioarele, bodogănea Vînătorul. Oricît de mult mă străduiesc să ajung primul, el mereu mi-o ia înainte.

Jina vedea asta foarte bine. Levi era cel mai înalt dintre ei și spațiul dintre celelalte banchete era strîmt chiar și pentru băieți, așa că nu înțelegea de ce tocmai ea trebuia să ocupe locul de lîngă el. Ar fi putut merge în spate și ceda locul unui coleg. Prefera să stea chiar și lîngă Voodoo, decît alături de Levi. Prefera ironiile acestuia, decît aburii corporali pe care-i simțea venind dinspre Levi, sau brațul lui atingîndu-l pe al ei din trecere. Avea simțurile ascuțite la maxim și practic îi simțea mirosul pielii, acea combinație de mascul, piele fierbinte și testosteron. Își aminti clipele cînd l-a simțit apăsînd-o cu greutatea lui, genunchiul pătruns între pulpele ei și erecția aceea irezistibilă...

Se chinuia să-și revină. Se înfierbîntase și simțea gura umedă, de parcă ar fi sărutat-o el adineauri.

Asta era tortură. Se foia, nepăsătoare pentru ce putea să spună el. Au urcat și ceilalți colegi, Voodoo ultimul, apoi i s-a

adus clona, pentru care a semnat. Privi în spate și nu mai erau locuri neocupate, așa că înghiți în sec, se așeză și își strînse centura.

De cum au decolat, Levi și-a lipit genunchiul de al ei.

– Ai de gînd să împarți cafeaua aia pe care o ascunzi? o întrebă cu o licărire glumeață în privire. Am văzut termosul cînd ai coborît din mașină și știu că nu l-ai umplut cu lapte.

Șase capete s-au întors spre ea.

– Cafea? zise Bum pe un ton optimist.

– Gură spartă, îl admonestă ea în șoaptă, apoi cu glas tare adăugă: *Nici unul* din voi nu s-a gîndit să ia cafea? Lăsați, sigur că nu. Sînteți bărbați. Ce-o fi fost în capul meu.

– Asta e meseria, zise Bum. Ne trezim și plecăm.

– Așa am făcut și eu, dar am apăsat butonul cafetierei înainte de a face altceva. Resemnată, Jina se uită în jur. Aveți ceva în loc de pahar? Capacul termosului este *al meu* și nu-l împart.

Toți s-au scotocit prin rucsacuri și au scos cîteva pahare, iar pilotul le mai oferi cîteva. El avea termosul lui cu cafea, pe care nu le-a oferit-o. Isteț bărbat.

Cum să împarți cafeaua la opt și să mai bei suficient; se întgreba Jina, dar se mulțumi cu cele cîteva înghițituri, pentru că nu avea de ales.

Ca să-și facă de lucru, după cafea, verifică programul, deși nu era nevoie. Levi stătea confortabil pe spate, cu picioarele extinse în fața lui și cu șapca lăsată pe ochi. Cîrjă adormise și el, iar ceilalți își lăsaseră spătarele pe spate și se odihneau, cît mai puteau.

Ațipi și ea, după ce și-a scos canadiana, cu care s-a acoperit. Îl simțea pe Levi lipit de ea și-i auzea răsuflarea constantă, semn că doarme. Era mai rău decît dacă ar fi fost treaz. Asta ar auzi dacă ar fi împreună și l-ar avea alături în pat. S-ar instala cu spatele la el, el i-ar cuprinde sînii, iar penisul lui s-ar adăposti

între fesele ei. Astfel, cu cîteva mișcări abile, capul mădularului i-ar aluneca în zona potrivită, Levi s-ar trezi și atunci....

În realitate el își schimba poziția, iar mîna îi alunecă lipită de coapsa ei. Jina îngheță. Se uită la el: dormea profund. Încercă să-i ridice ușor mîna, apucînd cu două degete manșeta cămășii. Îi ridică mîna și...

El deschise ochii. Privirea aceea fremătă peste trupul ei, pînă ce ajunse la mîna buclucașă și la poziția degetelor. Lent, foarte lent și senzual, își frecă degetele de formele ei savurînd intens, lasciv chiar și acest contact minor. Ochii somnoroși o dezbrăcau parcă flămînzi, emițînd semnale clare, că o dorește. În cîteva momente închise ochii și tăcut își retrase mîna.

La fel de tăcută și ea se acoperi la loc cu canadiana, acoperindu-și ochii. Protejată de haină, privea draperia care despărțea locul pilotului de ei, dar simțea inima îngreunată.

Capitolul 16

Jina înjura mai mult în gînd, ca să nu-şi piardă suflul, dar cu greu înainta cu Tweety în spate şi restul echipamentului. Drona avea un rucsac special confecţionat, unde erau găzduite laptopul, senzorii, camerele şi unitatea de alimentare, toate protejate. Doar spatele ei nu era protejat şi chiar o durea.

Traversau pădurea tropicală Choco, pentru că acolo se ascunsese agentul secret, ca să scape de urmăritorii lui, insurgenţii FARC.

Detesta această pădure tropicală, deşi aceste medii sînt favorabile mediului, nicidecum oamenilor. Existau aici *broaşte* otrăvitoare. Atinge una şi faci stop cardiac. Bine măcar că fiind strident colorate, puteai să te fereşti de ele, doar că erau foarte mici şi invizibile dacă se ascundeau sub frunze. Chiar şi fără aceste broaşte oribile, nu era uşor să alergi prin aceste zone. Mai erau două ore pînă la asfinţit şi apoi se făcea întuneric-beznă. Frunze uriaşe o plesneau peste faţă, trebuia să sară peste rădăcini aeriene şi liane de toate grosimile, maimuţele urlau nebuneşte prin copaci, alertîndu-i parcă pe marii prădători de prezenţa lor (*Hei, jaguari, şerpi şi toate celelalte creaturi sălbatice, vine carne de om alergînd pe pămînt!*)

Se deplasau în şir indian, la o distanţă suficientă cît să se vadă unul pe celălalt, iar Levi era în frunte. Agentul dublu îl urma, apoi Vînătorul. Bum, Şarpe şi Cîrjă veneau apoi, Voodoo, Jina şi ultimul era Jeleu.

Au stabilit foarte ușor contactul cu Ramirez cu ajutorul senzorilor de căldură ai dronei. „Ochii" lui Tweety căutau acum alte persoane. Aranjamentul era ca două Jeepuri să vină să-i ia și să-i ducă pe toți la un aerodrom, pentru plecare.

Din nefericire, ghinionul este mai tare decît planificarea perfectă, astfel că în hățișul sălbatic au început să fie vînați. Împușcătură după împușcătură; cam așa se punea problema acum, iar toți au trebuit să se adăpostească, apoi să se replieze, să se împrăștie care-încotro și să facă în așa fel încît să-i deruteze pe atacatori.

Băieții știau bine ce au de făcut, însă pe ea a luat-o cu totul nepregătită acest atac. Nu mai era o simulare, ci se trăgea cu armament adevărat, cu cartușe reale. Avea și ea o armă, dar acum trebuia să aibă grijă de dronă. Mare greșeală.

– Medic, îl auzi pe Levi strigînd.

Medic! Cineva era rănit. Strînse rapid drona cu accesoriile complicate și se adăposti, apoi scoase în sfîrșit arma. Îi văzu pe Voodoo și Șarpe mișcîndu-se, apoi toți s-au adunat și au format un fel de cerc, pentru protecție și supraveghere suplimentară. Văzu că Levi sîngerează și cînd privi mai aproape, observă că o așchie de lemn i se înfipsese în omoplatul drept. Cămașa îi era pătată cu sînge și lichidul roșu încă șiroia din rană.

Nu era o rană prea gravă, dar era vorba de Levi. I-ar fi plăcut să-l îngrijească ea, dar pentru aceste incidente îl aveau pe Șarpe, care era medic instruit, iar el se străduia acum să scoată așchia cu o pensetă dezinfectată.

După ce i s-a îndepărtat așchia, Levi și-a dat jos cămașa, iar Șarpele a încercat să oprească sîngerarea. Avea în rucsac o trusă medicală și de acolo îi zise Jinei să scoată un pansament steril.

– Iubito, vino și scoate din rucsacul meu un plasture pentru hemostază.

Jina făcu exact cum i s-a spus, iar între timp Șarpele a turnat pe rană niște soluție dezinfectantă, apoi a tamponat rana curățată cu fașă sterilă.

– Lipește unul aici, îi zise, cînd a văzut-o că scoate un plic cu pansamentul special. Rupse cu dinții puțin leucoplast și-l trecu pe deasupra pansamentului.

Jina se străduia să privească exclusiv locul rănii, dar nu a reușit să-și dezlipească ochii de pe formele lui perfecte, nici de pe mușchii spatelui, bine definiți, la fel cum erau și cei ai brațelor, tot tabloul completat de bronzul pielii.

Îl privea și saliva. Pierduse lupta cu tentația.

Îi văzuse și pe cîțiva din băieți dezbrăcați, iar ei erau de asemenea într-o formă de excepție, doar că ea avea ochi doar pentru Levi.

Acum stătea pe genunchiul drept, ușor aplecat spre înainte, cu brațul stîng rezemat pe genunchiul stîng, cu arma în mîna dreaptă, în timp ce Șarpele îl îngrijea. Umerii aceia voluminoși și puternici o făceau să tremure de dorință. Observă părul abundent de pe piept, modelul care cobora spre buric, observă și un tautaj mic, cu literele PBJ(oare să fie inițialele unei foste iubite?) pe umărul drept. Era foarte atent și întorcea capul în toate direcțiile, ca să supravegheze zona.

– Ajunge. Sînt bine, spuse și se ridică. Șarpele puse rapid în rucsac toate rezervele medicale, iar Jina nu se abținu să nu tragă cu ochiul la Levi în timp ce-și trage cămașa peste cap. Din nou simțea că salivează și inima i-o luase razna.

– Știu cine e omul, zise Ramirez, în timp ce Vînătorul adusese cadavrul unui atacator. Este din familia Restrepo, cei trei frați care fac parte din FARC. Li se mai spune și „copoi" pentru că treaba lor este să găsească persoane.

– Mai exact să te găsească pe tine? întrebă Levi.

– Așa se pare. Ramirez era din Chicago, dar vorbea cîteva dialecte columbiene. Oamenii ăștia se împrăștie cînd vînează pe cineva. Ceilalți doi au auzit focuri de armă și probabil că ne vor ataca.

– Atunci trebuie să ne mișcăm, zise Levi. Iubito, tu mergi în centru. Cîrjă și Bum vor rămîne pe laterale, spate. Jeleu, tu stai în spate.

Jina ar fi protestat, dar înțelese de ce a trimis-o în acea poziție: ca băieții să fie amplasați în pozițiile cheie, față și spate, de unde se putea trage perfect. Înaintarea a fost foarte anevoioasă, din cauza umezelii și a căldurii, dublate de hățișul de liane, rădăcini și copaci doborîți peste care trebuiau să sară, ca să înainteze.

La un moment dat nu l-a mai zărit pe Voodoo. Îi auzea pașii, dar nu îl vedea. Asta este rău.

Dintr-o dată se auzi foșnet de crengi rupte sub pași grăbiți în direcția ei și de nicăieri apăru un bărbat înarmat, care trase în Voodoo. Nu-l mai vedea, așadar putea fi mort, dar problema era că atacatorul s-a năpustit asupra ei acum. Cu cîtă forță putea ea să adune, Jina îl lovi în piept, apoi căzu pe spate, lată, aterizînd pe echipament, impact care o făcu să-și piardă răsuflarea cîteva clipe.

L-a văzut: era brunet, cu fața murdară și dinți albi. Cîteva secunde mai tîrziu au urmat alte trosnituri de crengi venind din spatele ei, un foc de armă și omul a căzut, iar sîngele îi bufni din piept, ca un spray roșiatic. Jeleu veni în pas alergător spre ea.

– Ești bine? o întrebă impacientat. Se uită apoi la bărbatul căzut.

Nu. Probabil. Nu putea să răspundă. Jina era șocată și nu putea vorbi. Prea multe s-au întîmplat în cîteva secunde.

Creierul parcă refuza să funcționeze. Nu reușea decît să-și miște buzele, făcînd eforturi mari să tragă aer în piept.

Creierul o informa că este bine, dar trupul intrase în panică și mai aveau de mers două mile. Pur și simplu nu putea să *respire* și brusc asta devenise extrem de important.

Auzea cum restul echipei se apropie de ea, precauți, cu armele pregătite. Îl zări pe Voodoo, nu doar viu, ci și nevătămat, iar chipul lui Levi îi apăru ca un balsam al sufletului, într-un corp ajuns în stare de alertă.

Din doi pași ajunse lîngă Jina, o apucă de cureaua pantalonilor, o ridică brusc, îi dădu drumul să cadă – la contactul cu solul aerul binecuvîntat i-a invadat plămînii.

O durere cumplită îi brăzda pieptul, dar trase aer în piept de mai multe ori. La picioarele ei zăcea individul împușcat, Șarpele stătea în stînga ei, ceilalți veniseră și ei în cerc. O durea gîtul. O durea pieptul. Îi țiuia urechea dreaptă. Tușea, se înneca, dar gemu după cîteva minute.

– Ești rănită? urlă Șarpele alarmat.

Jina clătină capul, incapabilă încă să deschidă gura.

– Ce naiba s-a întîmplat? se repezi Levi. Ramirez, ăsta e tot unul din familia Restrepo?

Ramirez îl examină pe cel împușcat și zise:

– Nu-l recunosc. Înseamnă că nu sînt doar trei, au venit și alții cu ei.

Jina îi semnală lui Levi să o ajute să se ridice, iar el o apucă de braț și o susținu.

– Mersi, spuse ea cu glas strangulat. Mai tuși puțin, apoi se redresă.

– Ce naiba s-a întîmplat? repetă Levi.

– Iubita își făcea treaba și nenorocitul a apărut din senin, cu pușca spre Voodoo. Jina l-a lovit atît de tare, că individul s-a

dezechilibrat, apoi a căzut în genunchi și atunci l-am, nimerit eu în piept.

– A fost un accident, se lamenta Jina. Nu vreți să-l luați pe individul ăsta de aici? strigă ea isteric. Era șocul provocat de iminența morții atît de aproape de ea. Bine că Voodoo era teafăr, dar cadavrul tot în raza ei vizuală rămăsese. Rememorînd clipele de groază, individul cu pușca, și senzația că moare, acum îi venea să se descarce, lovind un copac, sau altceva.

După ce își reveni, verifică echipamentul din rucsac, stabili că totul eraîn ordine, întreg și anunță:

– Sînt gata.

Toți se uitau la ea și nu se mișca nimeni. Levi rămăsese pe loc, la fel de confuz.

– Ai *atacat* un bărbat înarmat?

– Nu, l-am lovit doar; mare diferență. Ți-am zis, a fost un accident.

Nu o credea nimeni. Li se citea pe chip un fel de scepticism, amestecat cu ceva de neînțeles pentru ea. Se foi puțin, apoi le spuse:

– Să mergem.

– Nu știu, Iubito, zise Cîrjă. Poate că, decît să-l ataci pe individ, ar fi fost mai bine să fluieri, sau să faci cumva să-l previi pe Voodoo?

– Sînt femeie! răcni ea surioasă, din ce în ce mai ostilă. Femeile nu fluieră! Noi nu scuipăm, nici nu ne scărpinăm între picioare. Așa fac bărbații. Acum, credeți că putem să plecăm naibii de aici, pînă ce nu vomit pe vreunul din voi?

Spre disperarea ei, o podidiră lacrimile și nu le putu opri. Degeaba o tachinaseră Taz și Jordan în copilărie, că nu poate să fluiere. Pînă și Caleigh, sora ei mai mică putea. Iată că un amănunt atît de banal iese acum la suprafață și o supără. În plus, știa că este tachinată de Cîrjă.

– Ați auzit-o, spuse Levi gînditor. Să plecăm naibii de aici.

Și au plecat, la fel de precauți, dar acum mult mai atenți la ea. Jeleu se ținea foarte aproape, Voodoo o urmărea cu coada ochiului, dar ea nu voia să fie dădăcită, nici să-i fie subminat fragilul autocontrol.

Spre norocul lor, nu au mai dat de vînătorii FARC și au ajuns rapid în zona de unde i-au preluat Jeepurile, ca să-i transporte la aerodrom. Drumul spre casă nu a fost deloc confortabil, dar Jinei nici nu-i păsa că au stat îngrămădiți ca sardinele, ci s-a bucurat că au fost preluați de o linie aeriană de transport marfă; în această aeronavă, spre deliciul tuturor, au putut să-și întindă picioarele și să se relaxeze pînă acasă.

Levi și Bum au mers ă discte cu pilotul, băieții și-au scos sticlele cu apă și au ațipit, iar Jina și-a scos rucsacul, din care l-a extras pe Tweety; l-a verificat și a constatat că nici drona, nici laptopul nu au suferit avarii. Slavă cerului. Le-a pus pe toate la loc și s-a relaxat și ea de una singură.

La un moment dat Levi i-a aruncat o sticlă cu apă și i-a ordonat:"Hidratează-te", exact cum a făcut în prima zi cînd s-au cunoscut.

Ramirez a profitat de momentele de liniște și s-a prezentat.

– Acum chiar putem să facem cunoștință. Ramirez, spuse el zîmbitor. Joseph, iar tu ești Iubita...?

– Modell, răspunse ea, ușor deranjată.

– Cînd vom ajunge la D.C. și după ce vom prezenta faptele, te-ar interesa să...

– Pleacă de lîngă ea, îl întrerupse brutal Levi, ca să nu-ți rup picioarele. Stătea semi-întins, cu ochii închiși, dar privirea lui era tăioasă și amenințătoare.

Ramirez nu mai rosti nici un cuvînt, iar Vînătorul îi aruncă o privire vrăjmașă. Bietul om ridică mîinile, în semn că se predă.

– Eu doar am vrut să....

– Da, știm noi ce ai vrut să, îl întrerupse Bum. L-ai auzit ce a spus. Pleacă de lîngă ea.

Jina urmărea uimită această scenă, apoi se uita pe rînd la fiecare dintre băieți. Arătau extrem de fioroși și nu zîmbea nimeni. Ce naiba?

– Îți cunoaștem reputația, îi zise Levi lui Ramirez, fapt care le explica reacțiile. Atît de obosită era Jina, încît nici nu-i păsa de Ramirez sau de escapadele lui renumite, deși era un bărbat destul de atrăgător. Oricum Levi era unic pentru ea.

Voodoo s-a instalat în locul de unde plecase Ramirez, adică aproape de Jina. A ridicat pumnul stîng, așteptînd ca ea să răspundă neînsemnatului gest cu simbolistica respectivă. Jina și-a dat seama despre ce era vorba, așa că și-a lovit pumnul de al lui. Acum cînd covenientele sociale erau îndeplinite, se putea odihni și ea.

– Doar atît? zise ofensat Cîrjă. S-a purtat cu tine ca un nemernic din prima zi, iar tu îi răspunzi la gest așa, fără să-l pui să plătească? Îți este îndatorat pînă peste cap, Iubito.

– Știu că e un nemernic, zise ea extenuată, dar este nemernicul *meu*. Adică unul dintre ei, se corectă ea. Au urmat schimburi de replici și s-au împărțit batoane Snickers, iar băieții rîdeau și mîncau relaxați. Evident, fiecare și-a dat seama ce a vrut ea să spună și esențialul mesajului era că formau o echipă sudată.

Capitolul 17

Levi a deschis ochii și a privit-o îndelung pe Iubita, care dormea ghemuită pe-o parte. Pe post de pernă își așezase rucsacul cu echipamente. Ceva mai departe de a Voodoo dormea și el, cu bărbia în piept, rezemat de niște cutii de carton. Îl durea rău umărul, așa că nu putea să doarmă, deși își dorea. Retrăia clipele de coșmar, cînd a văzut-o pe Iubita întinsă pe jos și a crezut că fusese împușcată.

Bine că era teafără. Nu-și putea imagina cît curaj a avut să se pună cu tipul înarmat, dar momentul a fost foarte dur și rămăsese impresionat de dăruirea cu care s-a aruncat pur și simplu în mijlocul unei situații fierbinți. Nu erau trecute în fișa postului ei faptele de eroism, și totuși....

Atît de puternică era atracția pe care o simțea față de ea chiar și acum, după atîta timp, încît Levi căzu pe gînduri. În trecutul lui aventuros se simțea atras de femei doar pînă la un moment dat, după care atracția se estompa, dar pe Jina îi plăcea să o privească tot timpul și îi dorea compania.

Era o femeie sexy, care rîdea frumos și căreia îi plăcea să dea piept cu viața. Mereu avea aerul că pune la cale vreo năzbîtie, iar asta îl atîța și mai mult. Era glumeață, pusă pe șotii cu băieții, deși le impusese distanța și eliminase orice tendință de implicare sexuală. Se purta cu ei de parcă erau frați. Și cu terisa și Ailani se avea bine. Își făcea datoria ireproșabil, rîdea, glumea. Una peste alta, nu găsea la ea nimic care să-i displacă. Încerca să se uite la ea pe furiș, ca să nu dea de bănuit.

Iar în momentele de relaxare, ca acesta de acum, își tot imagina cum o dezbracă și-i potrivește trupul bine lucrat sub al lui. Mental o mîngîia pe fesele unduioase, apoi se strecura în locul acela umed și fierbinte, împingînd ușor degetele, ca să o pregătească pentru penisul lui nerăbdător.

În singurele clipe cînd a avut-o sub el, sub sărutări și mîngîieri, ea a fost sinceră și deschisă...nu a încerca să-i ascundă nimic.

De cînd a cunoscut-o, a tot marcat momente: cînd Jina va renunța, cînd va eșua, iar acum aștepta și atît. Își pierdea răbdarea cu fiecare zi care trecea. Știa ce vrea de la viață, dar își știa și slăbiciunile. Jina apăruse ca o provocare și era diferită de tot ce a cunoscut el în timp. Mai devreme sau mai tîrziu va ceda acestei presiuni.

Se tot foia și nu-și găsea locul. Mai bău niște apă, se uită în jurul lui cum dormeau toți, iar pe Jina o surprinse cu gura întredechisă, dar după expresia feței recunoscu un somn agitat. O împinse ușor cu vîrful ghetei în talpă, aceasta mișcă puțin, dar se încruntă și atît. O mai atinse o dată, ceva mai insistent și reacția ei tot a întîrziat să apară. A treia oară a insistat, lovind brusc cu vîrful ghetei în talpa ei.

– Iubito! Trezește-te!

Jina se trezi speriată și se frecă la ochi. Băieții rîdeau.

– Visam, spuse ea. Îl visam pe individul mort la picioarele mele.

– Așa mi-am închipuit și eu, comentă el. Vom ateriza în curînd. Este o toaletă la mijlocul avionului, dacă ai nevoie.

Jina sări în picioare și merse grăbită la locul indicat. Levi își aminti că în timp au început să facă pauze mai des, fiindcă femeile urinează mai des decît bărbații. Așa începu să filozofeze despre călătoria cu o femeie.

Peste o jumătate de oră au aterizat. Era înainte de răsăritul soarelui.

Îl luă pe Ramirez în mașina lui, ca să meargă la sediu, pentru ședința de informare.

– O să rămîn cu picioarele întregi? întrebă bărbatul îngrijorat.

– Atîta timp cît stai departe de Iubita, răspunse el.

– Ca și cum am fi șapte frați mai mari, nu?

– Are frați oricum, zise Levi. Noi sîntem lichelele cu care lucrează. Levi se gîndea că nu-i surîde ideea de frăție cu ea.

Au ajuns în clădirea unde se aflau birourile și Levi merse într-o sală, iar Ramirez în alta. Îl văzu pe Kodak venind spre el.

– Care-i treaba?

Kodak părea epuizat și foarte trist.

– L-am pierdut pe Bingo alaltăieri, îi spuse Kodak. M-am gîndit că e bine să știi.

„Pierdut" însemna „mort". Bingo era porecla dată de Kodak lui Brian Donnely imediat după admiterea lui în echipă.

– Fir-ar să fie. Mereu era o nenorocire cînd pierdeau un membru al echipei. Din nefericire, Donnely nu era doar operatorul dronei, dar era și amicul Jinei. La început chiar a fost gelos pe el, fiindcă l-a crezut iubitul ei. Ce s-a întîmplat?

– Lucrurile au luat-o razna, explică scurt Kodak. Eram într-o extracție ostilă, locul de întîlnire era fierbinte și Bingo a încasat un glonte în cap.

Levi știa foarte bine ce fel de acțiune era o extracție: presupunea multă violență, atacuri neașteptate și haos; atunci se întîmplau nenorociri.

Acum trebuia să-i spună Jinei.

Oricît de obosită era și ar fi dorit să doarmă toată ziua, Jina știa că, pentru a reveni în forma perfectă cît mai repede, trebuia să-și vadă de treburile obișnuite pînă seara. Oricum nu putea

să închidă ochii, fiindcă somnul îi era tulburat de imaginea bărbatului ucis la picioarele ei.

Și-a cumpărat pe drum ceva pe post de mic dejun la pachet, apoi a venit acasă și, cînd a desfăcut fermoarul genții cu lucruri, era să cadă de mirosul pătrunzător. Goli conținutul toxic în coșul de lîngă mașina de spălat rufe, apoi se dezbrăcă de hainele pe care le purta, înghesui în cuvă chiar și adidașii pătați de sînge, apoi apăsă butonul de spălare.

Făcu un duș fierbinte, se dădu cu loțiune de corp și, îmbrăcată în treningul ei pufos și călduros se simțea mult mai bine. Se cuibări pe canapea și luă telecomanda, ca să caute ceva interesant la televizor.

Cineva suna la ușa apartamentului ei. Privi prin vizor și desigur, era Levi.

Nu am nevoie de asta, își zise ea. Nu așa putea să-l țină la distanță. Avea nevoie și de ajutorul lui, ca să rămînă cît de cît *distantă*.

– Pleacă, îi spuse din spatele ușii.

– Este ceva important.

Sigur că era. *Fir-ar să fie*. Descuie ușa și deschise, dar rămase în prag, ca să nu-i permită să intre.

– Ce-i?

El intră oricum, apucînd-o delicat de talie, ca să o dea la o parte și să pășească în apartament. Era exact așa cum a venit in misiune, nu se schimbase, venise irect de la ședința de informare. Jina presupuse că s-a întîmplat ceva destul de urît, care l-a făcut să vină tocmai acum.

Dacă s-a întîmplat ceva în familia ei? se gîndi ea. Făcea cîte un pas înapoi, ca să păstreze o oarecare distanță de siguranță.

– Ce? insistă ea.

– Nu mi-e ușor să-ți spun, zise el și o luă ușor de ambele mîini și-i opri retragerea. Iubito... Donnely a fost lovit.

„Lovit" însemna căzut, sau lovit de o mașină. În lumea lor însă, „lovit" însemna cu totul altceva. Avea senzația că un bolovan a lovit-o în plin și noroc că o susținu el, altminteri s-ar fi prăbușit. O privea îndurerat și parcă-i citea fiecare gînd, fiecare emoție.

Jina se uită prin apartament, căutînd parcă un refugiu, dar și un răspuns. Donnely era prietenul ei; făcea același lucru ca și ea. Ea reușise să scape după misiune, dar nu cumva era cît pe ce să fie „lovită" și ea acum vreo cincisprezece ore?

– Și e...nu mai continuă, fiindcă nu-și mai simțea buzele, iar limba îi amorțise. Înghiți și încercă din nou. Nu putea să întrebe dacă era mort, așa că găsi o alternativă: Se va face bine?

Levi clătină din cap și își plecă privirea.

– Nu.

Jina se uita drept în față, adică la pieptul lui. Cu greu își controla emoțiile. Donnely era mort. *Donnely*. Băiat bun, cum spuneau toți. Chipeș, spiritual, inteligent, prietenos, isteț – cum nu era el?

Își dorea să-l fi putut iubi.

Levi o trase spre el foarte încet, o îmbrățișă ușor, iar blîndețea gestului său o copleși. Autocontrolul era dezactivat, iar acum era înlocuit de suferință. Gemu și lacrimile o înnecau, apoi simți mîna lui mare la ceafă, apăsîndu-i parcă fruntea pe pieptul lui, cu îndemnul să caute protecție. Deși încerca să reziste, reuși o secundă, apoi își lipi fruntea de pieptul lui pietros, îl cuprinse de mijloc și se abandonă.

Levi o ținea în brațe, iar ea plîngea cu sughițuri, iar ea era surprinsă de răbdarea cu care era martorul acestei cascade emoționale. O mîngîia pe spate și tăcea.

– Unde s-a întîmplat? întrebă ea după lunga tăcere.

– Nu știu. Pot să aflu, dar mai contează?

– Nu, zise ea. Simțise pe cap ceva care semăna cu un sărut, sau cu o mîngîiere; cu greu putea spune. Oricum, chiar contează?

După alte cîteva minute similare, ea își retrase brațele și făcu un pas înapoi. Levi îi dădu drumul și el.

– Ai mîncat ceva? îl întrebă ea și își șterse lacrimile.

– Nu am avut timp.

Asta însemna că a venit direct la ea, ca să-i dea vestea, înainte să afle de la alții.

– Ți-e foame? îl întrebă și în sfîrșit îl privi direct.

– De lup, zise zîmbind timid.

– Te-ai mai uitat la umăr?

– Nu am avut timp.

Bine, s-a înțeles. El îi oferise alinare, iar acum, contrar oricărei judecăți sănătoase, se simțea obligată să-i ofere ceva la rîndul ei. Era obosit, flămînd și rănit. Nu putea să-l dea afară pe ușă.

– Dacă vrei să faci repede un duș, pot să-ți ofer ouă cu șuncă pînă termini. Ai nevoie de cîteva copci la umăr, dar nu te pot ajuta eu cu asta; pot doar să-ți pun un bandaj curat. Pe urmă va trebui să te îmbraci tot cu hainele murdare, fiindcă nu am nimic care să-ți vină, în afară de un cearșaf.

El nu comentă, iar apoi răspunsul o uimi:

– Sună bine și dușul și mîncarea. Nu te superi că folosesc dușul tău?

– Nu m-aș fi oferit, dacă mă supăra. Cred că nu ești mai murdar decît am fost eu. Ai prosoape curate în dulapul din baie. Îl conduse prin dormitorul ei, pînă la baie. Nici nu o mai deranja faptul că avea patul nestrîns. Cum îți plac ouăle?

– În clătite.

– Am înțeles, zise ea cu jumătate de gură. Plecă spre bucătărie.

Evident, nu mai avea ouă, dar găsi în dulap o cutie cu amestec pentru clătite, iar în frigider mai avea puțin bacon. Se apucă de pregătit mîncarea și porni cafetiera.

Bietul Donnely, se gîndi ea. Ultima dată cînd s-au văzut s-au oprit puțin, au discutat, iar el i-a spus că e încîntat în echipa lui Kodak.

Uitase complet de bărbatul mort în junglă. Unul ca acela precis l-a ucis pe Donnely. Păcat că murise. Dacă ar fi fost mutat în alt oraș, oricum nu i-ar fi dus dorul, dar acum, că îl știa mort...Parte a lumii ei ocupată de el era acum goală.

Primele două clătite erau gata, cînd Levi intră în bucătărie, îmbrăcat cu pantalonii pătați, dar la bustul gol. Bine că nu și-a acoperit rana cu cămașa murdară. parcă nici nu-i păsa de pieptul păros, musculos și impresionant.

– Cu ce vrei să începi, cu mîncarea sau cu bandajul?

– Mîncare, veni repede răspunsul lui.

– Poți să le iei pe astea, că imedoat le aduc pe următoarele, zise ea și-i aduse farfuria cu bacon prăjit. Îi turnă o cană cu cafea.

– Mersi, zise Levi, cu ochii lipiți de clătite.

– Mai vin două, spuse ea curînd. Spune-mi cînd le termini.

– Șase ajung.

La următoarele două Levi a fost mai lent. Jinei îi plăcea să-l hrănească. I-a plăcut să-l lase în dușul ei. Dacă ar fi împreună, așa ar sta lucrurile...ah, de ce să viseze?

După ce Levi termină de mîncat, Jina se apucă de rană. Era clar, după modul cum se deschisese pielea, că avea nevoie de copci. Zona era umflată și foarte roșie.

– Presupun că ești la zi cu vaccinul antitetanos. Era bine dacă mergeai să-ți vadă cineva rana înainte să vii aici. Dar știu de ce ai venit...mulțumesc.

Privirea lui de prădător se reaprinsese cînd i-a spus:

– Da. Cu plăcere.

Jina a căutat în cutia de medicamente un pansament steril, pe care l-a aplicat cu grijă. El a îmbrăcat cămașa cu atenție și și-a dus farfuria în chiuvetă. Jina nu a protestat; doar între colegi așa se face.

– Mulțumesc pentru micul dejun, îi șopti, cu ochii lipiți de gura ei, dar se întoarse și porni spre ușă. Îmi pare rău pentru Donnely, îi mărturisi el. Știu că te va durea, cum mă doare și pe mine. Operatorii de drone trebuie să stea la adăpost, dar adevărul este că în misiuni nu există locuri sigure.

Așa era. Levi plecă, iar ea încuie ușa. O obseda gîndul că, așa cum Donnely nu fusese în siguranță, nici ea nu a fost.

Capitolul 18

În luna aprilie bancherul sud-african Graeme Burger a trecut de vameși, însoțit de familia lui și timp de patru zile a reușit să dea impresia că este un simplu turist, care vizitează locurile istorice din D.C. Nimeni din echipele de Operațiuni Speciale nu a fost desemnat să-i meargă pe urme. Axel MacNamara prefera să păstreze o linie de demarcație între echipele lui și problemele domestice. Lasă-i pe cei de la FBI să se ocupe. Astfel triumful era al lor, ca și orice eșec.

În cea de-a cincea zi s-a dovedit că Mac a ales bine. Dl Burger a reușit să scape de filaj, cu toate camerele de supraveghere care împînzeau D.C. Mai mult chiar, dacă pentru un agent experimentat, acest lucru ar fi părut posibil, pentru un bancher li s-a părut tuturor ceva foarte straniu, iar acest fapt a trimis semnale de alarmă spre serviciile secrete ale guvernului federal.

Bărbatul a reapărut peste patru ore, cînd s-a reunit cu soția și copiii, zîmbitor și completrelaxat.

Joan Kingsley era singură în casa ei uriașă și zîmbea, imaginîndu-și interesul sporit acordat lui Graeme Burger. Bancherul atrăgea atenția multora, iar acum Axel MacNamara intenționa să depună eforturi ca să afle ce pune la cale. Ticălosul credea întotdeauna că în jurul lui se țes conspirații complicate – și uneori avea dreptate. Ca și acum. Doar că de data aceasta ținta nu era securitatea națională, ci *el* era.

Ea văzuse cum funcționează sistemul de multe ori și aștepta ca Devan să înceapă să le ofere informații cu ajutorul

cărora să poată atrage într-o ambuscadă echipa de operațiuni speciale a lui Ace Butcher – pasul uriaș care îl va agăța pe însuși MacNamara.

De-abia aștepta asta.

Veni și luna Iulie, fierbinte și umedă. Jina socotea că a început antrenamentele acum un an și simțea nevoia să sărbătorească.

Toată activitatea continua normal. În echipa lui Kodak a fost adus un nou operator de dronă, care începuse pregătirile. De cînd murise Donnely, o concluzie ieșise la suprafață: operatorii de dronă nu erau niciodată în siguranță. Se punea aici problema de siguranță a echipei de operatori, nu doar a operatorilor de dronă.

Spre sfîrșitul lunii au fost anunțați că vor avea o misiune în Siria. Momentul în care a aflat vestea i-a provocat și o durere de stomac din pricina groazei. Siria este una dintre cele mai periculoase regiuni de pe pămînt, iar în prezent era foarte conștientă de acest adevăr; știa că Siria este zonă de război. Forțele guvernamentale pierduseră controlul în mare parte a țării, luptele cu ISIS continuau, iar ea nu voia să se afle în mijlocul lor.

Bine că nu vor pleca la miezul nopții. Misiunea necesita o planificare amănunțită și repere orare bine stabilite. Se întîlneau cu un simpatizant sirian, care îi va duce la locul unde se ascundea informatorul. Misiunea lor era să scoată în siguranță informatorul din Siria, fiindcă el nu le va spune tot ce știe decît după aceea. Prima reacție a fost să-l lase acolo; dacă voia să joace jocuri, cînd propria lui siguranță era supusă riscurilor, însemna că informațiile lui nu erau chiar atît de valoroase. Menționase un nume care le-a atras atenția: Graeme Burger.

Nu era prea clar ce se știa despre Burger, decît că avea legături cu sudanezul Nawal Daw, iar ele se propagau în Siria.

Aici exista o pînză de păianjen cu consecințe supreme. Lumea grupărilor teroriste era bizantină. Adeseori se dușmăneau între ele, la fel cum dușmăneau guvernele occidentale; de aceea nu erau eficienți.

Jina începea să înțeleagă de ce pleacă în Siria. Detesta modul cum vor pleca – auzise că vor fi parașutați.

De cum a primit informația, au apucat-o grețurile binecunoscute. O îngrozise fiecare săritură efectuată, fiindcă mai urmaseră și altele pe parcursul instruirii. O cuprindea panica la săritura din avion și ateriza cu stîngăcie. De cele mai multe ori ateriza pe fund.

Băieții o priveau în timpul ședinței, știind bine ce simte. Nici ea nu-i putea dezamăgi.

Săritura cu parașuta va avea loc noaptea, de la mare altitudine, ca să evite radarul. Regiunea de aterizare era una slab populată, doar că rușii îi echipaseră pe sirieni cu baterii mobile radar/rachetă, care puteau fi amplasate oriunde. Teoretic, bateriile erau amplasate lîngă porturi, doar că „teoretic" era cuvîntul-cheie.

Vor fi lansați cu parașutele, îl vor întîlni pe simpatizant, care îi va conduce la informator. Apoi vor trebui să plece. Aici era partea grea. Vor fi nouă persoane; cu camionul ar fi fost mai ușor, atîta timp cît nu se întîlneau cu forțele ISIS.

Elicopterul ar fi mai rapid, dar zborul trebuia să se desfășoare sub orizontul radarului, iar asta ar atrage atenția mai mult. Jina era de părere că nici o opțiune nu este grozavă.

Echipele operaționale erau concepute ca să facă față acestor dificultăți. Problemele trebuiau rezolvate, misiunea trebuia executată. Cum vor face asta depindea numai de ei.

– Zona noastră de aterizare este aici, le indica Levi pe harta Siriei. Iubito, la vreo doi kilometri distanță se află niște ruine unde te vei instala tu, îi arăta el Jinei. Ne luăm coletul, ne cărăm spre Iraq, de unde vom fi transportați spre casă. Aici operăm

cu un ochi închis, fiindcă nu știm exact unde este ascuns informatorul. Poate fi aproape, sau la o distanță mare, dar nu știm în ce direcție. Oriunde s-ar afla el, dacă situația escaladează, vom avea aici al doilea punct de extracție. Un avion va veni să ne ia din Iraq. Levi le-a dat coordonatele și toți și-au luat notițe.

Era înțeles că, dacă optau pentru planul secundar, în caz de urgență, nu vor mai avea camionul. S-ar afla în bătaia focului și vor tarversa deșertul pe jos de două ori mai greu, pe o căldură îngrozitoare. Era vorba de peste douăzeci de mile, douăzeci și cinci, adică aproape ca la maraton. Dacă ar fi fost forțe militare, un elicopter ar fi venit să-i ia și din iad, dar nu erau și erau forțați să se descurce singuri, fiind cît mai puțin vizibili.

Vară. Deșert. Va fi infernal de cald.

– Mergeți acasă, pregătiți-vă, odihniți-vă, le recomandă Levi. Plecăm la ora 3.00 dimineața.

Ideea de odihnă o încînta. Cînd ajunse în fața apartamentului, Jina găsi pe palier un bărbat înalt, așezat pe trepte, cu spatele sprijinit de perete. Bărbatul se ridică de cum o văzu venind.

– Taz! strigă ea bucuroasă. Ce faci aici? De ce nu ai sunat?

– Eram în trecere, aveam puțin timp liber și am zis să vin să te văd, explică el.

Ea îl privi cu ochi de soră mai mare. Era în trecere? Doar era cadru militar și nu putea să „fie în trecere" cum vrea el. Purta un trening și geanta de soldat era la picioare.

– Unde ai fost trimis?

El ridică din umeri, semn că nu poate să-i spună. Jina descuie ușa și se gîndea că-i prinde bine armata fratelui mai mic, fiindcă îi canaliza energiile, îndrumîndu-l să facă multe lucruri cu precauție, cum el nu obișnuia. Se uită la tresele lui.

– De cînd ești E6? Ultima dată cînd s-au văzut, de Crăciun, avea E5.

– Acum două luni. Cînd ai învățat gradele militare?

Hop și-așa. Dacă era civil, fără pregătire militară prealabilă, nu putea să recunoască gradele atît de ușor.

– Doar locuiesc în D.C. sublinie ea, judecînd rapid. E imposibil să urci zece trepte, fără să dai de un cadru militar.

Acum veni rîndul lui să o privească neîncrezător.

– Hai, surioară, las-o baltă. Nu sînt nici mama, nici tata și știu că nu lucrezi cu software. Afirmația lui și siguranța cu care a rostit-o au adus-o cu picioarele pe pămînt.

– Ce? Se uită la hainele pe care le poartă. I se părea o ținută de casă, cît se poate de normală. Ba da, lucrez cu software. Crezi că ascund ceva prin buzunare?

– Mi se pare că ești foarte dură. Niciodată nu ai fost genul de pisicoasă, cum sînt Ashley și Caleigh, dar tot timpul te machiai. Taz făcu semn de jur împrejurul ochilor. Te dădedai cu ruj și alte chestii, dar acum...De acord, ești tonifiată fiindcă alergi mult, dar asta nu-ți face brațele alea.

Bine măcar că nu spune că mi-au dispărut și sînii, se gîndi ea exasperată.

– Mă antrenez fizic, nu doar alerg. Domeniul meu este clasificat, atîta pot să-ți spun, dar știi cîtă lume lucrează în domenii clasificate? Se uită la ceas și-l întrebă: Ai timp pentru cină?

– Am. Gătești tu?

Acum veni iar rîndul ei să facă mutra aceea gen „hai să fim serioși".

– Îți fac cinste – doar dacă gusturile tale se limitează la o pizerie, sau bucătăria italiană.

– Îmi place de tine cînd vorbești așa, zise el și o cuprinse de umeri.

Taz avea șase ore libere înainte să se prezinte la bază și părea că vrea să și le petreacă exclusiv în compania ei. În mod obișnuit, ea s-ar fi bucurat nespus de prezența lui, dar acum avea nevoie de odihnă și de timp să-și pregătească lucrurile. Se uita

la ceas tot timpul cît au stat la pizerie, socotind în minte cîte ore de somn i-au mai rămas. Cînd în sfîrșit a plecat la ora opt, se bucura că mai are patru de somn, apoi își lua zborul.

Își revizui bagajul și auzi mobilul sunînd. Era mama ei, care discutase cu Taz. Jina aduna lucrurile și vorbea: lua cu ea ghete, fiindcă mergea în deșert, șosete de rezervă, un schimb de haine, niște șervețele umede și cremă de protecție solară, balsam de buze, apă suficientă, cîteva batoane proteice și dropsuri tari. După ce termină de vorbit și își făcu un duș, îi mai rămăseseră mai puțin de patru ore, dar familia. Îi iubea oricum.

A doua zi zborul a durat opt ore, iar Jinei nu i-au plăcut atît de multe. A dormit, a citit dintr-o carte luată cu sine și timpul tot trecea greu. Își încălță ghetele – la primul contact cu interiorul lor, exclamă:

– La naiba! zise plină de amărăciune. Da, deși Taz și mama ei i-au distras atenția, bagajele erau responsabilitatea ei.

– Ce s-a întîmplat? o întrebă Bum.

– Am luat ghetele care nu-mi trebuie.

– Mie mi se par în regulă, zise el, după cele analiză puțin.

– Nu-mi vin ca perechea cealaltă. Scoase din geantă o pereche de ciorapi, pe care-i trase suplimentar. La întoarcere va dona aceste ghete, ca să nu mai greșească din nou. Erau un număr mai mare.

Bine măcar că se preocupa de ghete și nu de săritura din avion. Cu paraşuta. Deasupra Siriei.

Saltul de la mare altitudine necesită oxigen. Saltul nocturn necesită ochelari cu infraroșu. Saltul nocturn necesită nervi de oțel și creier de hamster. Nervii ei nu erau deloc de oțel, așa că Jina se gîndi că are creier de rozătoare.

Echipamentul a fost trimis pe pămînt primul. Băieții au sărit unul cîte unul și veni rîndul ei la rampă. Nu era ultima; Șarpele era.

Și-a legat bine rucsacul cu Tweety și laptopul, și-a pus masca de oxigen, avea fixați la ochi ochelarii NVD, cu dispozitivul vedere nocturnă conectat. Trase aer în piept, închise ochii și sări în întuneric.

Experiența a fost îngrozitoare. Aerul glacial îi biciuia fața, gata să-i smulgă masca. Căuta din priviri băieții, dar nu-i vedea nicăieri. Singurele lumini erau stelele și cu greu îl văzu pe Șarpe, deasupra ei. Poate și el o vedea, iar asta îi dădea siguranță. Plonja în nimic, spre pământ.

La altitudinea adecvată a tras de șnurul parașutei, pregătită pentru smucitura oribilă care a urmat. Văzu și celelalte parașute, ca niște ciuperci gigantice verzi. I s-a deschis și ei parașuta. Perfect.

Pe măsură ce se apropia de sol, se liniști. Căzu, ca de obicei, în aceiași poziție, se ridică rapid și auzi șoptind:

– iubito.

Se întoarse și-l zări pe Levi, alături de Cîrjă. Stînci răzlețe, printre tufișuri nu ofereau protecția anticipată. La scurt timp au ajuns și ceilalți, Bum venise ultimul; localizaseră cutia cu armele și a urmat distribuirea lor. Se mișcau în surdină, comunicau prin semnale cu mîna și șopteau în microfoanele de laringe. Deși era noapte, bătea vîntul, cădura îi copleșea.

Au văzut și ruinele, iar în spatele lor se zărea o colibă dărăpănată, imposibil de locuit acum. Levi le făcu semn să rămînă în genunchi, apoi Vînătorul și Voodoo au mers să examineze ruinele.

Acolo au găsit un camion ascuns bine, o Toyota veche prăfuită. Se temeau că se putea rupe sub greutatea celor nouă. Vînătorul se apropie de camionetă, Voodoo îi acoperea spatele, iar Levi supraveghea acțiunea. Voodoo se aplecă, luă o piatră și o aruncă spre ruine.

Apăru și o siluetă din întuneric; omul purta pantaloni largi, cămașă, era slab și brunet. Avea în jur de doisprezece ani.

Fluieră prelung, iar Levi fluieră ca răspuns, apoi băiatul ieși din ascunzătoare și le făcu semn cu mîna. Nu era înarmat.

Băieții s-au apropiat pe rînd, Jina venea în spatele lor.

– Sînt Mamoon, zise băiatul zîmbind sfios. Se uita la Levi. Ați venit să luați coletul, nu-i așa?

– Da, zise Levi. Un colet mare.

– Foarte bine. În spatele puștiului apăru un bărbat, iar toate armele s-au îndreptat spre el. Mamoon făcu ochii mari, făcu un pas înapoi și ridică mîinile. Este unchiul meu, Yasser, le zise el speriat. Vă va duce la colet.

– Trebuia să ne aștepte o persoană, spuse dur Levi.

– Sînt singura rudă a lui Mamoon, zise Yasser cu demnitate. El locuiește cu mine spuse într-o engleză aproape perfectă.

– Asta e casa dumitale?

– Nu, sigur că nu, zise Yasser privind coliba din spatele ruinelor. Vreți să intrați?

Jeleu se strecură pe fosta ușă, urmat de Jina. Pereții exteriori erau dărîmați, ca și cei interiori, dar în spate, structura construcției rămăsese intactă ca prin minune. Încăperea respectivă era separată de restul printr-o draperie groasă, neagră. Aici nu erala fel de cald ca afară.

– Aici, murmură Jina.

Se gîndea că draperia neagră va fi camuflajul perfect pentru lumina ecranului laptopului, cît va lucra. Era și cumva prinsă ca într-o capcană, fiindcă nu exista decît o singură ieșire.

– Aranjează echipamentul, o sfătui Levi.

Jina scoase toate echipamentele din rucsac și le așeză pe jos. Se simțea o adiere pătrunzînd prin zidul din spate, iar cînd se ghemuiși privi, văzu o deschizătură destul de mică, pe unde doar Mamoon se putea strecura. Poate și ea.

Deja se simțea mai bine. Situația de față o alarma. Toți erau încordați și pe bună dreptate. Cel mai neînsemnat sughiț putea provoca dezastrul.

Capitolul 19

– Cît de departe este coletul? întrebă Levi.

– Cam departe, dar în siguranță, răspunse Yasser deloc prietenos, însă Levi nici nu se aștepta decît la cooperare din partea lui. Arabii îi detestă pe occidentali, iar pe radicalii din guvernele lor chiar îi urăsc.

– Dă-mi un reper temporal.

– Cincisprezece minute, zise Yasser indiferent.

Asta înseamnă cam o milă, în raza lui Tweety. Levi nu era încîntat să o lase aici pe Jina, dar era imposibil să o ia cu ei, fiindcă nu putea să opereze drona și să meargă în același timp. O variantă era să împartă echipa, să lase pe cineva aici cu Iubita, sau să-i ia pe toți băieții cu el, ca să maximizeze reușita misiunii.

– O să las o persoană din echipa mea aici, zise el, ca să se ocupe de comunicații. Nu avea de gînd să dezvăluie existența lui Tweety. Chiar acum Jina pregătea dronă. Bine că instrumentul era foarte mic și greu observabil în deplasarea sa prin aer.

– Da, înțeleg, zise Yasser. E bine. Vreau să-l las pe Mamoon aici, ca să nu-l luăm cu noi. Poate fi periculos.

Levi era și el de acord, astfel Iubita nu va fi chiar singură. Puștiul părea dezghețat și prietenos. Merse să discute cu Jina.

Cînd intră în zona unde era ea, în spatele draperiei negre, o văzu că deja a scos laptopul și tasta ceva. O privi admirativ din spate, mai ales că acum își dăduse jos casca și părul i se revărsa pe umeri.

– Da? zise ea, cînd îl văzu. Mereu evitau contactul vizual prelungit, aspect cu care deocamdată el era de acord, gîndind că era recomandat să păstreze niște granițe...pentru moment.

– Puștiul va rămîne cu tine, așa că nu vei fi singură.

– Bine. Oricum nu era nevoie, am mai fost singură și altădată.

– S-ar putea să apară probleme. Sigur informatorul are oameni pe urme, așa că ar putea ieși cu scîntei cînd dăm de el.

– Orice ar sta ascuns pe undeva, Tweety îl va găsi.

Deja drona era în aer și se rotea silențios pe deasupra ruinei, iar pe ecran se puteau distinge siluetele lui Yasser și a băiatului, cu care stătea de vorbă, iar puștiul dădea din cap afirmativ.

– Să ai grijă, îi zise ea. Nici acum nu s-au privit în ochi.

– Și tu, iubito, a spus el, de data aceasta pe un alt ton, menit să sublinieze că nu mai era vorba de o porecleă, ci de cu totul altceva. Ar fi vrut să o mîngîie pe cap, sau pe spate, încurajator, dar se abținu.

Ieși, cu toate că structura nu făcea prea mare diferență între „afară" și „înăuntru".

– Ia-o înainte, îl îndemnă pe Yasser, iar acesta porni spre nord est, spre un teren accidentat. O milă pînă la locul ascunzătorii informatorului, o milă înapoi, asta însemna că Iubita nu va rămîne singură decît o oră, chiar mai puțin. Oricum, nu puteai garanta că va dura doar atît. Necunoscutul rezervă mereu surprize, chiar dacă ai planificat totul cu atenție.

Jina îl deplasa pe Tweety în cerc, la viteză mică, în toate direcțiile. Drona localiză cîteva animale, despre care Jina se informase în prealabil și știa că sînt foarte multe în deșert. Era foarte atentă la ecran și pe Tweety îl manevra din două butoane. Avea căștile fixate pe urechi, microfonul în poziție, ochelarii cu vedere în infraroșu la ochi, alături de ea pistolul și casca, pentru orice eventualitate, în caz de plecare în grabă.

Îl auzi pe Mamoon intrînd prin exteriorul ruinei, în timp ce fredona o melodie. Se gîndea că puștiul se va plictisi foarte curînd și mai mult ca sigur îi va face o vizită. La un moment dat văzu cum perdeaua neagră este trasă într-o parte și apăru băiatul, care o privi mirat, ba chiar șocat.

– Dar ești femeie!

Ea dădu din cap, însă rămase cu ochii pe monitor. Tweety se rotea în aer.

– Și pleci la drum cu bărbați? întrebă el scandalizat. Jina făcu semn spre armă și-i spuse:

– Sînt înarmată. Oricum mă lasă în pace. Nu avea sens să se lanseze în discuții sau explicații pe acest subiect. Pe ecran apăreau forme ciudate în mișcare, luminate puternic, iar băiatul s-a apropiat foarte mirat.

– Cum faci asta? o întrebă el, privind foarte atent mai multe siluete care se apropiau de zona ei de supraveghere.

– Am o cameră zburătoare pe care o controlez, îi spuse ea. Pe ecran se vedeau apropiindu-se mai multe siluete. Și-ar fi dorit să nu o întrerupă și să-și poată vedea de treabă netulburată.

– Ai văzut acel jerboa! spuse el, făcînd dintr-o dată ochii mari.

– Șobolanul? Da, camera este foarte sensibilă. Își puse iar căștile cu microfonul pe cap, remarcînd că băiatul era foarte speriat de ce a văzut pe ecran. Chiar îl văzu că pleacă și o lasă singură. Poate se ducea să facă un lucru de care și-a amintit, poate că merge să caute ceva. Doar era un copil, ce știe el? Se bucura totuși că l-a văzut plecat, ca să se poată concentra. Se uită la ceas. De douăsprezece minute băieții își continuau deplasarea spre ascunzătoarea informatorului.

De afară, din stînga se auzi o bufnitură, ca și cînd cineva ar fi trîntit portiera mașinii. Se gîndea că băiatul curios o fi urcat la volan și se juca de-a șoferul. Poate s-o fi urcat ca să doarmă,

lungit pe bancheta din spate. Se concentra asupra dronei, pe care o deplasa tot mai departe, căutînd semnătura termică a informatorului.

Auzi afară o voce de bărbat, dar nu distingea ce spune. Ascultă concentrată. Îl auzi și pe Mamoon vorbind tot în șoaptă. Cineva era afară. La ora asta, în deșert, era imposibil să fi venit acolo din greșeală.

Se panică și se gîndi că e bine să-i anunțe pe membrii echipei că are musafiri. În acest răstimp pe ecran apăru o siluetă în mișcare. Apoi alta, și alta, pînă ce s-au adunat zece sau cincisprezece persoane, ascunse de-o parte și de alta a drumului pe unde se vor deplasa băieții. Uitase complet de ceea ce se petrece afară, în apropierea ei.

– *Ambuscadă! Ambuscadă!* strigă ea la microfon.

Nu era timp pentru altceva. O explozie bubui înspăimîntător și brusc se trezi sub o ploaie de bolovani și praf. Căzu pe spate și se lovi cu capul de perete. Aștepta pînă ce nu mai cădeau resturi, așa cum învățase la anternamente, apoi se ridică. Era întuneric-beznă. Ecranul computerului era stins.

Gîndește-te la ce e mai rău.

Băieții erau prea departe; nu știa dacă au fost ataceți, dar acum se temea pentru ea. Trebuia să se salveze. Nu vedea nimic. Ochelarii nu erau nicăieri...fuseseră chiar lîngă ea acum cîteva minute. Nu mai găsea nimic. Pipăi de jur împrejur, dar dădu de o bucată metalică, netedă și recunoscu laptopul. Spera că mai este funcțional, deși căzuse și fusese probabil avariat. Oricum nu trebuia să-l lase în mîinile nimănui. Dacă oamenii de afară veneau să o caute pe ea?

Gîndește-te la ce e mai rău.

Trebuia să distrugă laptopul. Asta a fost instruită să facă. Software-ul era clasificat secret și sub nici o formă nu trebuia să cadă în mîini dușmane. Înainte să se salveze pe sine, trebuia să

distrugă laptopul. Căută pe muchia laptopului butonul special și îl apăsă. După o scurtă scînteie, drive-ul s-a autodistrus. Spera că distrugerea a fost completă, iar acum trebuia să se salveze pe ea însăși.

Nu-și găsea rucsacul, ochelarii, nimic. Zări două raze luminoase scotocind prin întuneric și praf. Trebuia să se îndepărteze de ele în liniște, fiindcă realiza că o vor căuta, să vadă dacă e vie, rănită sau moartă.

Armă. Pistolul fusese chiar lîngă ea, acum doar Dumnezeu știa unde o fi, iar timpul nu-i permitea să-l caute. Singura ei șansă era acea gaură din zid, eliberarea. Văzu o rază luminoasă apropindu-se și se întinse pe jos. Trebuia să acționeze. Se tîrî pe burtă, încercînd să refacă suprafața încăperii, ca să localizeze acea gaură. Pipăi și găsi în sfîrșit gaura, dădu la o parte cîțiva bolovani, ca să o elibereze, se zgîrie la mîini, dar continuă cu disperare.

Afară. Trebuia să iasă, mai ales că se îneca de atîta praf și nu putea să tușească, de teamă că va fi găsită. În sfîrșit se strecură printre pietre la aer. Acum se punea problema orientării în spațiu. Își aminti locația zidului cu acea gaură și zona înconjurătoare, așș cum o văzuse pe ecran, cu ajutorul dronei. Își aminti de zona de tufișuri, spre dreapta, se împiedică, apoi căzu pe genunchi, rămase nemișcată cîteva minute, ca să asculte și din nou porni.

Era în picioare, în mișcare. Începuse să vadă cît de cît, după ce vederea i s-a obișnuit cu întunericul. Zărea niște umbre confuze, apoi un delușor, care o adăpostea de ochii celor care au rămas la ruine.

O lumină ciudată, licărind intermitent se vedea în spatele ei luminînd cerul. Orice explodase atunci, acum ardea. Camioneta lor. Acum piesele acelui puzzle se aranjaseră.

Mamoon. El vorbea cu cineva. Ticălosul! El și unchiul lui – dacă Yasser chiar era unchiul lui – făceau parte din planul de ambuscadă. Cînd a văzut-o că supraveghea cu laptopul zona respectivă, așadar vedea pe întuneric orice mișcare, mai mult ca posibil că i-a prevenit pe ceilalți. Persoana căreia i-a spus despre ea și despre descoperirea ambuscadei a aruncat în aer ruina, pentru a o distruge pe ea de fapt.

Levi. Echipa.

În cîteva secunde va trebui să gîndească mai departe. Începuse să audă mai bine deja, dar identifica împușcături la distanță. Unde? Se roti în cerc, orientîndu-se doar după lumina flăcărilor din spate.

Da, acolo. Focurile se auzeau din direcția în care s-a îndreptat echipa. I se strîngea stomacul. Bine măcar că a reușit să-i prevină. Rămăsese cu căștile pe după gît și auzea distant voci strigînd, înjurături, ordine scurte, un haos total.

Porni din nou la drum. Constată că s-a deteriorat cordonul microfonului, așadar nu putea comunica prin radio; bine măcar că a apucat să-i avertizeze atunci. După ce a mers o bună bucată, la adpostul tufelor și al dunelor, a ajuns în zona de unde se auzeau împușcături în rafale.

Cînd rafalele au încetat, Jina se lăsă cu burta pe pămînt și rămase nemișcată. Inima îi bătea sălbatic, sudoarea i se prelingea pe frunte. *Doamne, te rog, apără-i de ce-i mai rău.*

Chiar în clipa cînd au auzit cele două cuvinte ale Jinei, „Ambuscadă! Ambuscadă!", s-a auzit și o detunătură puternică, iar toți băieții s-au culcat la pămînt. *Bum*! Levi s-a uitat peste umăr, în urma lui și a văzut la distanță cerul luminat de focul care ardea ruina de unde plecaseră.

A simțit un șoc puternic și inima i s-a oprit cîteva secunde. *Jina*! În momentele scurte de rătăcire a lui Yasser s-a răsucit și a

început să tragă spre locul unde credea că se află băieții. Trăgea în disperare, fiindcă nu vedea nimic. Probabil avea ascunsă arma sub hainele tradiționale, lungi și largi, căci nu a văzut-o nimeni. Un glonte i-a șuierat pe la tîmplă lui Levi, iar el a fost pe față și a început să tragă rafale în pieptul lui Yasser. Bărbatul a căzut secerat.

Ca să fie siguri că nu mai există nici un pericol, atît Levi, cît și Vînătorul i-au mai tras cîte un glonte în cap, știind că de multe ori, din neglijență, poți fi împușcat de un om pe care crezi că l-ai omorît, dar el trage în tine de la pămînt.

Jina. Oare le-a spus ea despre o ambuscadă la ruine, sau i-a prevenit pentru ce îi așteaptă mai departe, adică Yasser? Poate amîndouă. Își puse ochelarii cu infraroșu și privi spre locul în flăcări. Toți priveau într-acolo.

Se auzi din nou o împușcătură dinspre locul unde era ascuns informatorul. Din nou s-au trîntit la pămînt. Cu ajutorul ochelarilor Levi a văzut aburii calzi ridicîndu-se de la locul de unde s-a tras cu arma. Atacatorii alergau spre ei și din nefericire, îi depășeau numeric.

A început un schimb de focuri, au înaintat, au așteptat ordine, apoi au căutat un loc unde să se ascundă temporar. Și atacatorii se ascundeau cu dibăcie, semn că aveau și ei pregătire militară. *Nenorocire.* Era țintuit de acești nemernici, cînd alta era urgența lui: Jina.

Era prima dată în luptă cînd trebuia să depună eforturi casă se concentreze. Numărase șapte atacatori, inclusiv Yasser. Mai erau nouă pe afară.

Își făceau semne prin care își comunicau planurile de atac. Levi îi trimise pe Jeleu și Cîrjă spre stînga, iar el și Bum s-au strecurat prin dreapta. Șarpele și Vînătorul, împreună cu Voodoo au rămas la mijloc.

– Hai să ne răfuim cu nenorociții ăștia, spuse el.

Jina auzea tot ce vorbesc băieții. Primul pe care-l auzi era Levi.

– Raportați.

– Cîrjă și Voodoo au căzut, spuse Șarpele.

Of, nu. Nu, nu. Căzut nu însemna mort, doar că erau foarte departe de punctul de întîlnire și asta nu era prea bine.

Unul cîte unul toți membrii echipei și-au raportat poziția, în afară de Cîrjă și Voodoo. Levi insistă:

– Iubito, raportează.

Doar că ea nu putea. Automat duse mîna la tocul armei, ca să tragă un foc, princ are să-și anunțe locația – dar ar fi putut să-i alerteze și pe cei care veniseră la ruine – oricum tocul era gol.

Fir-ar să fie! De ce l-a scos de acolo de la bun început?

– Iubito! repetă el îngrijorat. raportează locația.

– Drace, se auzi Bum peste cîteva minute.

– Eu și Vînătorul ne întoarcem...

– Nu, zise Levi

– Poate e încă în viață...

– Șarpe, în ce stare sînt ei?

– Cîrjă a fost nimerit în abdomen. Voodoo a fost lovit în picior și la omoplatul drept. Amîndoi sînt în stare gravă.

– Căutați ceva din care să facem două tărgi, ca să-i putem duce de aici. Comanda lui Levi veni tăios și ferm. Șarpe, vei încerca să-i stabilizezi. Trebuie să ne mișcăm repede.

– Asule...se auzi Bum, cu glas tremurat. Băieți, faceți ce v-a spus și asta foarte repede.

– Dar eu sînt aici, șopti disperată Jina. Nu mă lăsați.

Capitolul 20

Jina reuși să mai avanseze și să treacă de zona cu vegetație din vale. Nu-i mai păsa că se expune. Se depărtase destul de mult de ruinele care arseseră complet. Se uită împrejurul ei, dar fără ajutorul dronei îi era imposibil să se orienteze, nici nu putea să-i localizeze pe băieți, iar acum i-ar fi prins foarte bine ochelarii cu infraroșu.

Îi auzea pe băieți în cască, de parcă ar fi fost acolo, cu ei. Au reușit să improvizeze niște tărgi cu materialele găsite la îndemînă și s-au pus în mișcare. Bum și Jeleu îl cărau pe Voodoo, Șarpele și Vînătorul îl cărau pe Cîrjă, iar Levi deschidea drumul. Pe rînd se odihneau, schimbîndu-se între ei.

Jina încercă să strige, doar ca să-și elibereze gîtul de praful înghițit și să vadă dacă mai are volum, dar ei erau mult prea departe, ca să o audă.

Plecaseră. Plecaseră.

Era singură.

O lăsaseră acolo.

Realitatea cumplită o tăia ca un cuțit. Știa că doi băieți sînt grav răniți și trebuie scoși de acolo – asta eralogic, dar inima o durea fiindcă a fost lăsată acolo, fără ca să fi trimis pe cineva să verifice.

Ea era cel mai neînsemnat membru al echipei.

Faptul că știa asta, era una, iar sentimentul era absolut cutremurător.

Îi clănțăneau dinții și se sufoca din cauza accesului de panică resimțit la gîndul că o credeau moartă, însă nu verificaseră; acum chiar va muri. Nu avea nici o armă, apă sau adăpost. Mîine sau poimîine va fi moartă, dacă pînă atunci nu va fi capturată. Mai bine murea.

Mamă! Cuvîntul îi răsuna în minte cu ecou. Cei din familia ei nu vor ști niciodată ce i s-a întîmplat și nu vor avea de îngropat nici un trup. Cel mult li se va spune că nu i s-au descoperit rămășițele.

Băieții nici măcar nu au încercat să o caute, ci au lăsat-o în urmă.

Nu! Trebuie să treacă de aceste moment. Nu putea să aștepte să moară acolo, trebuia să facă și ea ce poate, dar va funcționa dacă va alunga disperarea. Ei au făcut ce au putut, acum era rîndul ei să facă.

Lipsa acțiunii nu era o opțiune. Nu se va lăsa înfrîntă și nu va ceda. Avea o șansă fiindcă știa direcția în care se îndreaptă ei, coordonatele punctului de extracție.

Luptă din răsputeri cu panica; își adună toată puterea minții ca să iasă vie din impas. Avea la ea o busolă și bine că băieții au insistat să învețe să o folosească, să o aibă mereu asupra ei, pentru că uneori telefoanele și GPS-ul nu funcționează. Ca acum.

– Sînt în stare să fac asta, își zise cu glas tare, sperînd că nu se minte.

Avea și o lanternă subțire, la fel, recomandată de ei, ca mijloc de supraviețuire.

Trebuia doar să calculeze traseul. Va scrie cu degetul pe nisip. Scoase busola, făcu respectivul calcul, apoi îl șterse cu gheata, să nu rămînă semne, trase aer în piept și se mai calmă. Îi venea să o ia la fugă, dar merse la pas ușor.

Realitatea era aceasta: mergea prin întuneric, așadar preferă să nu aprindă lanterna, ca să nu i se consume bateria pînă dimineață și să nu fie depistată de eventualii atacatori. Lumina se vede de departe, chiar dacă este una slabă de la lanternă.

Totuși, dacă băieții erau foarte aproape și puteau să vadă lumina? oare ar cerceta? Ar putea să o împuște. Aveau ochelarii cu infraroșu.

Mai bine își continua drumul pe ruta spre punctul de întîlnire. Căldura nopții și vîntul o copleșeau. Transpirația îi șiroia pe spate, simțea plămînii arzînd și i se uscase gura. Avea nevoie de apă și nu avea nici la ea, nici nu putea găsi apă undeva. Fără apă, șanse mari să nu supraviețuiască în căldura de peste zi.

Faci asta sau mori. Fă asta sau mori.

Se împiedică de o piatră și căzu pe genunchi. Trebuia să funcționeze ca o mașinărie, fără să gîndească, doar să acționeze. Era momentul care depășea antrenamentele lor, acum era în întuneric și arșiță de cîteva ore, putea să întîlnească vipere sau alte lighioane periculoase.

Jina, nu mai gîndi. Lasă-le naibii de lighioane. Mișcă-te, mișcă-te tot timpul.

Mai era în viață?

Posibilitatea, fie ea chiar slabă, îl rodea în suflet. Levi mergea, mînat de nevoia să-și ducă oamenii la adăpost și ajutor medical, înainte să care două cadavre, în loc de doi camarazi. Cu cît ajungeau mai repede la locul de întîlnir, cu atît mai degrabă se putea întoarce.

Trebuia să o găsească.

Chiar dacă nu a supraviețuit, trebuia să-i aducă înapoi trupul. *Nici un om nu este lăsat în urmă.* Cu atît mai mult, nici o femeie. Aceasta era deviza lor și nimic nu se schimbase. Nu o putea lăsa hrană pentru șacali sau șobolani.

Trebuia să-i salveze și pe Voodoo și Cîrjă, dar cînd auzea o explozie la distanță și focuri subțiratice ridicîndu-se în întuneric, îl lua disperarea. Nu a lăsat-o la adăpost.

A lăsat-o la distanță de restul echipei, iar acum era prea tîrziu. Ea nu mai era. Dacă a crezut că va avea timp să exploreze relația dintre ei, s-a înșelat. Totul dispăruse odată cu ea.

– Rezistați! le zise Șarpele celor doi răniți. Voodoo putea muri din cauza hemoragiei, iar Cîrjă avea la abdomen o rană urîtă, care-i putea fi fatală, chiar dacă primea îngrijiri medicale în acel moment. Infecția puternică provocată de răni abdominale era dificil de tratat, punct.

Levi se tot întorcea și privea în spatele băieților și conjura parcă o siluetă care ar apărea din beznă și ea le-ar striga tuturor supărată că sînt niște idioți fiindcă au lăsat-o și au plecat.

El a lăsat-o acolo.

Bum îi puse mîna pe umăr. Levi nu se putea uita la el.

– Nu puteai să faci nimic, zise emoționat Bum.

– Nu contează. Vinovăție, regrete, suferință și furie, toate se contopiseră și-i perforaseră pieptul, pînă ce nu mai putea respira. După ce-i ducem pe Voodoo și Cîrjă la elicopter, eu mă voi întoarce.

– Vin și eu cu tine, se oferi Bum.

– Nu. Tu te vei întoarce acasă la Terisa și la copii, așa că pleci. Misiune îndeplinită, a fost o ambuscadă. Al naibii să fiu cum sau de ce a fost nevoie de ea. Poți să raportezi și tu asta.

– Dacă sîntem doi, șansele de succes cresc.

– Pot să merg eu, zise Vînătorul. Nu sînt căsătorit.

– Sau eu, se oferi Jeleu.

Șarpele turba și asta i se citea pe chip. Nu doar că el avea o familie, dar trebuia să rămînă cu Voodd și Cîrjă, ca să-i țină în viață dacă putea.

Din nou Levi clătină din cap.

– E treaba mea. Nu vreau să riscați niciunul. Eu am luat decizia să o las, așa că eu mă voi întoarce după ea.

Jins simțea cum își pierde echilibrul și cade. S-a lovit rău de colțurile zgrunțuroase ale pietroiului, apoi se tîrî rapid, de teamă că un șarpe se putea adăposti pe acolo. Nu cunoștea comportamentul șerpilor, nici dacă vînează noaptea, sau se adăpostesc de arșița deșertului.

Impactul a fost puternic, dar nu și-a fracturat nimic. Norocul ei să era o bună alergătoare. Chiar alerga bine. ore în șir de alergat. Se mai odihnea puțin, apoi relua cursa contra cronometru.

Scoase iar busola și calculă din nou. Destul de bine. Era pe drumul cel bun. Mai avea ceva distanță de parcurs. Oare cît era ceasul? Făcu mental un calcul rapid, estimînd cît mai are de alergat: cam cinci ore, dacă nu cădea și nu-și spărgea capul. Cinci ore de alergat erau o speranță, totuși.

Se vor ivi și zorile atunci. Oare băieții unde or fi acum? Călătoreau încet, din pricina celor doi răniți, care aveau nevoie urgentă de ajutor medical. În plus, ei aveau rezerve de apă. Dacă vor ajunge la punctul de extracție înaintea ei, Levi ca chema elicopterul și era posibil să fie deja plecați pînă la momentul cînd va fi și ea acolo. Elicopterul trebuia să vină din Iraq, traversa Siria, apoi se întorcea.

Trebuia să ajungă mai repede.

Grăbi pasul, dar ghetele mari îi ieșeau din picioare la fiecare mișcare, provocîndu-i bășici, care de sigur s-au spart, iar acum picioarele o usturau cumplit. Nu avea ce face. Ghetele frecau locurile rănite deja, durerea o spinteca. Alerga. Trebuia să le-o ia înainte băieților.

Căzu. Se ridică și o luă iar la fugă. Gîfîia oribil și gîtul o ustura. Doamne, cît de rău o dureau picioarele de la răni. O

podidise plînsul și își comandă să se oprească, de teamă că va pierde lichide corporale și nu-și permitea asta. Șchiopăta. Nu putea să-și scoată ghetele și să alerge desculță? Nu, pentru că erau pietre, tufe de ciulini și alte ciudățenii, dar oare nu durea mai tare să te roadă ghetele pînă-n carne? Ba da, dar, dacă alerga desculă, picioarele i se puteau infecta urît. Era vina ei; luase ghetele nepotrivite.

Aleargă. Orice ar fi, aleargă. Uită de picioarele dureroase. Pas după pas, încă unul și încă unul. Alerga. Reîncepu să plîngă.

Își amintea momentul cînd el i-a spus direct, chiar cu aceste cuvinte, că era cel mai neînsemnat membru al echipei. Iar acum i-a dovedit-o.

Cîte mile mai erau? Se opri, calculă, dar cifrele se amestecau în mintea tulburată de durere și oboseală. Mai căzu o dată cu fața în nisipul aspru. Rămase acolo, jos. Îi era bine. Ar fi adormit instantaneu; ce ușor ar fi fost să adoarmă și să uite de durere, să abandoneze această luptă care distruge sufletul.

Tentația era foarte mare, dar ea se forță și se ridică, apoi scoase iar busola, o privi, dar transpirația și nisipul din ochi împiedicau să-și adune gîndurile. Ori mergea mai departe, ori murea. Acum nu putea să renunțe.

Cînd se simți mai bine, deschise ochii și se concentră. Verifică busola și constată că era pe drumul cel bun. Așa. Va reuși. Aprinse lanterna...văzu că deja nu mai era întuneric-beznă. Cerul devenise cenușiu – părea că se luminează. Mai avea puțin timp.

Se ridică și începu să alerge. O dureau picioarele. Pot să fac asta. *Trebuie să fac asta. Lăsată în urmă. Lăsată în urmă. Lăsată în urmă.*

Cît de greu era acum să semențină pe picioare. Ascultă cu atenție, înclinînd ușor capul. Se opri.

– Nu abandona, își spuse cu glas tare. Nu renunța.

În viața ei nu a renunțat la nimic, așadar nu o va face nici acum.

Alerga. Mintea i-o luase înainte trupului, care părea că se revoltă. Ore. De cîte ore alerga oare? Nu trecuseră cinci ore? Atît a estimat că au fost. Realiză că nu mai alerga în întunericul nesfîrșit, ci într-o lumină roșiatică. Așadar se vedea afară. Timpul trecea rapid.

Terenul era din ce în ce mai accidentat, vegetația devenise prezentă – asta însemna că băieții sînt aproape, dar nu îi vede.

Nu voi renunța, își promise ea.

Ceva...un zgomot continuu acoperea intensitatea gîfîitului ei. Era un zumzăit sacadat, aproape cunoscut, dar greu de identificat. Instinctul o îmboldea să meargă mai departe, dar zgomotul o enerva, așa că se opri, înclină capul și ascultă cu atenție. Ce era asta? Îl mai auzise, dar nu știa ce este. Scoase iar busola, dar văzu ecranul spart. Busola nu mai indica locul corect. Totuși, unde era? În Siria? În nenorocitul de Egipt?

Însemna oare că acum va rămîne veșnic aici, pentru că nu putea să găsească drumul corect.

Bîzîitul era tot mai intens. Ridică privirea spre orizont și văzu o insectă uriașă plutind, apoi coborînd pe pămînt.

Elicopter! veni cuvîntul strident. Era *elicopterul* lor. A reușit!

Ba nu, fiindcă se afla în același loc. Începu să alerge spre elicopter, dar picioarele nu o mai ascultau. Mai mult se tîra din picioare.

– Așteptați-mă și pe mine, reuși ea să articuleze răgușit. Aici! Sînt aici! Vin. Nu mă lăsați. Vă rog, nu mă lăsați.

Capitolul 21

– Apropierre ostilă! strigă unul dintre trăgătorii Blackhawk.

Pe Voodoo și Cîrjă îi urcaseră deja în elicopter, iar Șarpe le stătea alături. Știa că minutele erau foarte prețioase pentru ei și că puteau oricînd pierde bătălia cu viața. Lupta pentru salvarea lor de la locul de întîlnire era aproape terminată, dar a fost foarte dificilă, mai ales pentru că se știa că au pierdut-o pe Iubita, iar trupul ei urma să fie lăsat acolo.

Levi întoarse brusc capul și se pregătea să facă așa cum simțea, acum că i-a văzut pe ai lui îmbarcați în siguranță. Riscul era mare, dacă se întorcea după ea, iar șansele să o găsească în viață erau egale cu jumătate. Luase cu el ceva de mîncare, apă și voia să se odihnească ziua, din cauza căldurii, apoi să pornească noaptea.

O va găsi pe Iubita lui, o va îngropa undeva, la adăpost de prădătorii deșertului.

Pușcașul își puse arma la ochi și fixa ținta.

– Stai, îi spuse Levi, privind cu atenție punctul prelung care se apropia de elicopter. Nu distingea nimic, decît o siluetă subțire, parcă a unui copil, sau a unei femei, plin de praf și de nerecunoscut. Doar că hainele erau...în nici un caz siriene, iar părul i se vedea lung...Ea este, zise energizat.

– Cum? șuieră Bum, iar ceilalți s-au întors să privească spre ea.

Levi simțea că este Jina, așa că răsuflă ușurat, apoi o luă la fugă spre ea. Trebuia să o acopere, în caz că o urmărește cineva.

Oricum avea nevoie de sprijin, fiindcă se vedea că aleargă haotic, nu în linie dreaptă. Bum merse și el după Levi.

Emoțiile aproape că-l înecau, atît de puternice erau. Nu era doar bucurie; era de parcă a fost împins în infern și scos de acolo de o mînă divină. Parcă însăși viața i-a fost luară și redată imediat.

Ajunseră la ea, dar, dacă nu ar fi știut că este Jina, nu au fi recunoscut-o. Era trasă la față, avea pielea ridată și parcă nu vedea nimic. Nu l-a recunoscut, așa că i-a aplicat un pumn, dar el a liniștit-o:

Ușurel, iubito, îi spuse, apoi o luă pe sus, o urcă pe umăr și plecă spre elicopter. Aici era spațiu suficient pentru toți, s-au îmbarcat și Jina continua să delireze.

– Lasă-mă în pace, bombănea ea, de-abia perceptibil.

Levi strigă pilotului să se ridice odată și imediat se apucă să o descalțe de ghetele chinuitoare.

Jina lovi tare din picior, apoi se ghemui cu spatele la ei într-un ungher al carlingii și parcă se înmuie de tot.

Șarpele tocmai verificase starea celor doi întinși pe tărgi, pe urmă veni și la ea, o scutură ușor și văzu că nu are nici o reacție:

– A leșinat! strigă el speriat și se apucă de ghete.

Șarpele îi luă pulsul la gît.

– Are bătăile inimii prea rapide! îl informă el pe Levi. O ciupi de mînă și pielea rămase adunată, aparent fără elasticitate. Deshidratată la maxim! Trebuie să-i administrăm cumva multe lichide!

Voodoo și Cîrjă aveau deja aplicate cîte o perfuzie cu glucoză și săruri, pînă ce ajungeau la un spital, dar nu mai aveau linii de perfuzie intravenoasă. Starea ei era critică. Putea să intre în stop cardiac. După ce i-a scos ghetele, Levi a turnat pe capul ei o sticlă cu apă, ca să-i ude măcar fața. Măcar așa putea să o răcorească puțin. Bum îi mai aruncă o sticlă cu apă, pe care

i-o turnă lent pe creștet, în timp ce Șarpe îi scotea ghetele din picioare. Avea ciorapii îmbibați cu sînge – de la vîrfurile degetelor, pînă la glezne. Șarpe îi tăie imediat, apoi i-a văzut rănile urîte de la picioare. Era doar carne vie.

– Zece minute! strigă copilotul.

Zece minute și ajungeau la destinație. Dacă Voodo și Cîrjă mai rezistă atît, vor ajunge la spital, unde vor fi ajutați cu medicamente, sînge și vor fi operați de urgență. Tot atunci i se va pune și ei o perfuzie cu tot ce trebuie, înainte să fie cuprinsă de convulsii.

Zece minute.

I se păreau o veșnicie.

Jina se trezi într-un cort alb. Privi în jurul ei, deși vedea ca prin ceață. Era întinsă; atît reușea să descifreze creierul ei obosit. Nu știa unde este, dar nici nu-i păsa. Nu era singură; vedea oameni la distanță, dar nu o deranja. Închise ochii și ațipi iar.

Cînd redeschise ochii, era mai conștientă și constată că avea la mînă o linie de perfuzie intravenoasă. Avea mîinile murdare și nu-i plăcea.

O mînă puternică o prinse de încheietură, fiindcă voia să-și tragă perfuzia.

Levi stătea ghemuit lîngă ea; arăta groaznic așa, nebărbierit, murdar, cu o privire sălbatică.

– Ești bine acum, îi spuse el.

Jina își aminti de episodul alergării prin deșert, disperarea și mîhnirea. Își amintea multe acum, doar că nu-i mai păsa.

– Voodoo? întrebă ea. Cîrjă?

– Ei sînt în viață. Ne deplasăm spre Germania.

Atît trebuia să știe. Era atît de obosită, că închise ochii, să nu-l mai vadă.

Capitolul 22

A fost tratată într-un spital militar din Germania. Era epuizată și tot ce dorea să facă era să rămînă întinsă pe pat și să respire.

Poate o va suna pe mama. Nu voia să vorbească acum. Se simțea oarecum protejată de un zid invizibil, iar dacă va începe să vorbească, simțea că zidul s-ar dizolva, iar ea va redeveni vulnerabilă. O va suna altădată.

Levi ciocăni ușor, apoi intră. Arăta mai bine acum: bărbierit, curat, cu haine călcate și cît de cît odihnit.

Jina dorea să fie singură. Ce să caute el aici? Nu voia să-l vadă aici.

Levi se apropie de patul ei, dar ea privi pe fereastră. Era în Germania, cel puțin trupul ei, dar mintea nu ajunsese încă acolo.

– Cei doi au fost operați, îi spuse el, după ce văzu că nu se uită spre el. Ar fi dorit să i se supună minții puternice, să o facă să-l privească. Pentru Voodoo și Cîrjă întoarse capul.

– Vor supraviețui? întrebă cu glas stins.

– Cu siguranță. Amîndoi sînt acum șa terapie intensivă. Voodoo a încasat-o mai ușor decît Cîrjă, doar că are piciorul praf.

Ea dădu din cap, dar tot privi pe fereastră. Se simțea pustiită, îndurerată, devastată. Nu mai avea sentimente.

– Vom fi luați cu avionul în două ore, zise el. Trebuie să ne întoarcem cît mai repede. Mîine vei fi externată și tu. Am aranjat să te ia un alt avion; totul e pregătit.

Așadar iar o lăsau pe ea la urmă, se gîndi ea. Alte circumstanțe, dar asta era. Ei plecau, dar ea nu. Ar fi putut călători cu ei împreună, ajutată cumva.

Una peste alta, era în formă destul de bună, după chinul prin care a trecut. Picioarele i se vor vindeca. Nu avea oase rupte, dar o asistentă drăguță o spălase pe cap. Duș nu făcuse încă, din pricina picioarelor, dar s-a spălat de cîteva ori și acum era curată.

A fost tratată pentru deshidratare masivă, dar se simțea mult mai bine acum. Știa că merge greu, dar ar fi putut să o ajute cineva pînă la avionul cu care vor pleca băieții. Numai că el a ales să o lase să vină singură, peste o altă zi.

Levi o luă de mînă.

– Te-aș fi luat cu noi, dacă se putea, spuse el calm.

Sigur.

– Nu face nimic, zise ea și își retrase mîna. De ce o atingea? Nu trebuia să o atingă, era un gest fără rost. Trebuia să plece, să facă exact ce trebuie să facă. Ținutul de mînă nu era pe listă. Pot să-i văd pe Voodoo și pe Cîrjă?

– Să văd dacă pot chema pe cineva să te ducă la ei în cărucior.

– Nu e nevoie, zise ea. Voi ruga asistenta. *Levi, nu-mi face favoruri.*

Se uită la ceas, apoi se ridică.

– Ne vedem cînd te vei întoarce. Rămase lîngă pat și o privea; din nou Jina simțea privirea lui magnetică, dar făcu efortul să nu dea ochii cu el nici acum.

Voia să-l vadă că pleacă; se săturase de el, de statura lui impozantă, de privirea lui de vrăjitor, de prezența lui intensă.

El era singurul pe care nu dorea să-l vadă. Nici unul din ceilalți nu venise după ea, dar Levi a fost cel care a sărutat-o, a ținut-o în brațe și a luat hotărîrea să o lase în urmă. Se gîndea la ceilalți și era în regulă; cînd Levi era prezent, voia să se închidă în ea.

El îi cuprinse bărbia cu mîna lui aspră și-i ridică fața spre el. O mîngîie pe buze cu degetul mare și un gest delicat. Gemu scurt, se aplecă și o sărută pe gură, atingînd-o ușor cu limba.

– O să vorbim, îi zise – era o promisiune sau o amenințare? apoi plecă.

Poate că da, poate că nu. Acum trei zile – acum o viață – atingerea aceea, sărutarea aceea i-ar fi făcut inima să bată furtunos și gîndurile să se frămînte ca o veveriță prinsă în laț.

A lăsat-o în urmă. A sărutat-o, i-a simțit limba invadîndu-i gura, apoi a lăsat-o acolo.

Jina era obosită și nu voia să se mai gîndească la nimic. Își va reveni poate, cînd va ajunge acasă.

A așteptat o asistentă să vină și a rugat-o să o ducă la colegii ei.

– Sigur că da, a spus aceasta, dar i-a privit picioarele bandajate. Nu cred că vrei să mergi cu botoșeii ăia. Aduc un cărucior și te duc la ei imediat.

Asistenta respectivă a uitat, așa că Jina a rugat pe altcineva și în cele din urmă a reușit să ajungă la terapie intensivă. Mai întîi l-a văzut pe Voodoo, care a deschis ochii cînd ea a intrat. Era palid și avea mai multe sonde introduse prin piept, o canulă pentru oxigen în nas și o perfuzie intravenoasă în braț. Piciorul stîng îi fusese imobilizat. Totuși, cînd o văzu, a reușit să vorbească, deoarece de-abia își revenise din anestezie.

– Salut, zise el.

– Salut, răspunse ea. Pentru moment conversația era profundă.

– Ce ai pățit? întrebă el, făcînd semn cu capul spre cărucior.

– Ei, am răni la picioare. Nimic grav. Mîine ies.

– Afurisite ghete.

– Așa este. Ghete afurisite, dar nu mă vor mai răni vreodată, fiindcă le-am dat. A fost cea mai lungă frază rostită de ea pînă acum.

Cînd îl văzu că întinde o mînă spre ea, se apropie de patul lui.

– Era să...o pățesc rău, spuse el. Dar știu...că tu ai...Cuvintele nu mai ieșeau. Mă bucur că ești bine.

– Am reușit. Acum trebuie să te faci bine și tu, zise ea și-i lăsă mîna pe pat.

– Îmi fac planuri, spuse el și schiță un zîmbet. Ridică acum mîna cu degetele strînse în pumn, iar ea îi răspunse la gest.

– Ne vedem cînd ajungi acasă, camarade.

Jina se duse acum la cubiculul unde se afla Cîrjă, care dormea în momentul de față. Și el suferise destul, dar era puternic. După ce i-a vizitat pe amîndoi, și-a pus întrebarea dacă vor mai putea să participe curînd la vreo misiune.

Așa e viața, schimbătoare de la o clipă la alta. Un accident, o cădere, o plimbare prin locul nepotrivit la momentul nepotrivit pot să-ți schimbe radical viața. Donnely murise. Voodoo și Cîrjă trecuseră foarte aproape de moarte. Ea însăși a supraviețuit acestei misiuni dezastruoase, slavă cerului, fără urmări grave, însă echilibrul fragil s-ar fi putut modifica, iar ea ar fi putut muri în deșertul sirian.

După ce a fost dusă în rezerva ei, s-a așezat pe pat și a rememorat toate evenimentele din deșert, de la întîlnirea cu ostilul Yasser, pînă la momentul cînd Mamoon a observat ce face ea cu laptopul, apoi a ieșit și i-a trădat. A urmat drumul ei prin bezna înfiorătoare, teama că poate muri în orice moment de mîna teroriștilor sau de otrava vreunui prădător veninos.

A doua zi s-a îmbarcat pentru zborul spre casă. Avea picioarele bandajate încă, iar zborul a durat destul de mult, răstimp în care a dormit. Avionul a aterizat pe aerodromul militar Andrews. Aici a aștepta pînă ce persoanele cu răni mai grave au fost debarcate. Oficial era liberă, iar acum se întttreba cum

va ajunge la apartamentul ei, fiindcă bani de taxi nu avea. Va trebui să roage pe cineva să-i împrumute telefonul și...să sune pe cineva, deși nu știa pe cine.

– Iubito!

Auzi vocea cunoscută, iar cînd se întoarse, o văzu pe Terisa venind spre ea, purtînd la gît un ecuson pe care scria „Vizitator". O îmbrățișă cu putere și era prima dată de la momentul salvării cînd i-au dat lacrimile de emoție.

– Mă bucur să te văd, îi spuse Terisei sincer.

– E ziua mea liberă și m-am oferit voluntar să te întîmpin la coborîrea din avion, spuse ea. Băieții sînt la sediu, au multă treabă. Mașina ta a fost luată și dusă acasă, eu am făcut cîteva cumpărături și ți-am umplut frigiderul cu mîncare – fetițo, serios, nu aveai nimic de mîncare, în afară de crănțănele. Dacă vrei să rămîi acasă să te odihnești azi, foarte bine, iar dacă vrei să ieși, dai un telefon. Dacă mîine nu lucram, te luam la noi, deși presupun că vrei să stai și tu liniștită, pînă îți mai revii.

– Nici nu-ți închipui cît de mult apreciez ce ai făcut pentru mine. Oare Terisa bănuia cum se simte? Ca asistentă medicală avea rutina să-i vadă pe oameni refăcîndu-se după experiențe traumatice, așadar știa că durează ceva, pînă să-ți revii la normal. Oare Bum i-a povestit cum a alergat ea ore la rînd, prin deșert, cu picioarele însîngerate?

Nici nu voia să se mai gîndească la asta. Se concentră asupra mondenului, care era mult mai sigur.

– Știi cumva cum se simt Voodoo și Cîrjă? Am apucat să-i văd ieri, am vorbit puțin cu Voodoo, dar Cîrjă dormea.

– Voodoo a avansat de la stare critică la stare serioasă, iar dacă îi merge tot mai bine, mîine va fi mutat într-o rezervă obișnuită. Cîrjă este tot în stare critică, cu febră mare, dar funcțiile vitale i se stabilizează. Terisa îi prezenta detaliile cu tonul

unei asistente cu experiență. Oricum, nici unul, nici celălalt nu vor mai putea lucra multă vreme.

Da, Jina se gîndea și ea că echipa fusese decimată, iar o treime din membrii ei erau incapacitați, așa că pentru moment misiunile vor fi atribuite altora. Credea că nu ar fi fost o mare pagubă pierderea ei, dar se înșela. Echipa se formase ca o familie, ai cărei membri au fiecare menirea lor.

Terisa o duse acasă pe Jina, îi pregăti un sandviș și o obligă să-l mănînce, apoi o lăsă în pat. Jina dormi multe ore, se trezi flămîndă, ciuguli ceva, slavă cerului că terisa se gîndise la asta, apoi s-a culcat la loc.

A doua zi, la șapte dimineața sună telefonul. Recunoscu numărul lui Levi, își retrase mîna, să nu răspundă, dar totuși, el era liderul echipei și trebuia să afle noutățile, așa că răspunse fără chef de vorbă.

– Poți să fii gata în cincisprezece minute? Nu i-a spus nici măcar bună ziua.

– Da, zise ea. Nu i-a menționat că deja îmbrăcase un trening.

– Mac trimite o mașină. Va fi și un cărucior.

Închise. Detesta ca la ora șapte dimineața să fie dusă într-un cărucior la sediu, de parcă era invalidă. În fine, literalmente, asta era, dar nu-i plăcea deloc. Se chinui să tragă peste bandaje o pereche de botoșei de casă, dar i s-au părut absolut nepotriviți, fiindcă aveau la vîrfuri capete de reni, fiind primiți cadou de la surorile ei, de Crăciunul trecut. Mai bine bandaje, decît botoșeii cu capete de reni, se gîndi ea.

La zece minute după apelul lui Levi, coborî încet. Se sprijini de balustradă, ca să-și țină echilibrul pînă jos. Chiar cînd a ajuns afară, mașina așteptată dăduse colțul străzii și a opri la intrare.

Un tip înalt și solid, îmbrăcat într-o bluză albă și pantaloni călcați la dungă o întîmpină:

– Veneam eu sus să te aduc jos, zise el.

– Cum? Căruciorul nu putea fi urcat pe scări, sublinie ea.

– Am primit ordine să te duc în brațe.

Să o ducă în brațe? Și așa se simțea stînjenită, așa că urcă alături de șofer, în față, cu speranța că nu era unul prea vorbăreț.

Nu era, deși din cînd în cînd o privea cu coada ochiului, parcă pentru o evaluare exactă. Ajunși la sediu, tipul scoase din portbagaj căruciorul, îl desfăcu și o ajută să se mute pe el. Jina era deja obosită; oricît de mult îi displăcea căruciorul, era bucuroasă că nu trebuie să parcurgă pe jos distanța.

Au intrat în holul mare de la parter, unde era o atmosferă austeră, din cauza culorilor închise ale podelei. Oricine o vedea pe holurile care adăposteau diferite birouri se oprea și o privea admirativ. Oare din cauza căruciorului? Au întîlnit o femeie pe care o cunoștea de pe vremea cînd lucrase la departamentul Comunicații, iar ea se opri și-i vorbi cu entuziasm:

– Jina! Îi strînse ambele mîini într-ale ei și adăugă: Te admir atît de mult. Cînd am auzit cu toții ce ai făcut – să alergi ore prin deșert...în halul acela. Eu nu aș fi fost în stare. Ești fenomenală.

– Ah, mulțumesc. Cam asta era. Să le spună că nu făcuse nimic formidabil, eroic sau demn de laudă, ci doar se străduise să supraviețuiască? Șoferul a condus-o într-o sală de ședințe. Mac era acolo, la fel de irascibil și nerăbdător cum îl știa ea dintotdeauna. Levi era și el prezent, cu trei străini, doi bărbați și o femeie, care probabil erau analiști ai Serviciilor Secrete.

– O ajut eu, se oferi Levi și din doi pași a fost în spatele ei.

– Sigur că da, zise șoferul solid.

Levi o duse la masa ovală și acolo îi turnă o cană de cafea, pe care i-o puse în față. Ea îi mulțumi sincer – măcar pentru cafea. Nu s-au făcut prezentările, dar oricum nu conta. Mac se plimba nervos, ușor încruntat.

– OK, știm că misiunea asta s-ar fi dus de rîpă de la bun început. Asul ne-a dat toate detaliile. Ce s-a întîmplat cu tine?

– Puștiul acela, Mamoon a venit și s-a uitat la mine cînd operam drona. Se uita interesat la tot ce făceam, dar acum îmi dau seama că s-a alarmat fiindcă știa că îi voi vedea pe cei care așteptau să inițieze ambuscada. A plecat, dar peste cîteva minute am auzit voci afară și am crezut că era camionul care trebuia să ne preia de acolo. Mamoon vorbea cu cineva, dar nu am auzit ce spune. Nu vorbeau în arabă, dar am auzit doar că vorbea cu cineva.

– Apoi ce s-a întîmplat?

– Am dirijat drona în fața poziției unde trebuia să ajungă echipa mea și am căutat semnătura termică a informatorului. De fapt asm identificat cincisprezece persoane străine și i-am alertat pe cei din echipa mea, apoi a explodat camionul și am căzut...nu mi-am pierdut cunoștința, dar eram confuză. Am văzut doi oameni vrnind spre ruine, ca să mă atace. Am distrus laptopul, cum am fost instruită și am reușit să mă strecor afară, printr-o gaură din zid.

– De ce nu ai contactat liderul echipei, ca să-i spui unde te afli și că ești în viață?

Deci asta era; spera că nu o va întreba nimeni asta și nici nu dorea să discute pe această temă.

– Mi s-a defectat microfonul laringial, explică ea cu calm. Auzeam tot ce spune fiecare, dar nu puteam fi auzită.

Levi se uita uimit la ea. Nici el nu a știut asta, nici că ea îl auzea. Era clar că, date fiind informațiile pe care le avea el la vremea aceea, a luat hotărîrea corectă. Din nefericire, deși mintea ei știa că a procedat corect, inima ei nu se putea alătura aplauzelor.

– Nu aveai cu tine căștile obișnuite cînd ai ajuns la puntul de extracție secundar, spuse el, mai mult ca pe o acuzație. Chiar era o acuzație, de parcă ar fi zis că ea mințea.

– Am căzut de mai multe ori, am alergat în întuneric. Probabil că s-a deteriorat complet. Să mi-o scădeți din salariu. Ultima frază fusese rostită cu o răceală de care nici ea nu știa că poate fi capabilă.

– Oricum era stricată, interveni Levi, așa că să lăsăm acum inventarul.

Mac se uită la ei pe rînd, vizibil enervat, dar nu comentă.

Informarea a continuat. Păcat că atît de multe au fost comprimată în atît de puține cuvinte. Cei tri analiști au pus și ei diverse întrebări, pe parcursul unei ore, cerîndu-i detalii, impresii, păreri despre explozia camionului. Oare puteau fi mai mult de o persoană afară, cu Mamoon? Oare de ce nu a venit să o împuște direct?

– Eu oricum mi-am scos arma și am lăsat-o lîngă laptop. Poate că oamenii de afară au crezut că nu pot să mă lichideze atît de ușor, fără să facă zgomot. Nu știu. Probabil că totul a fost planificat prost.

Mac interveni și el.

– Mi se pare mai degrabă un plan machiavelic. O echipă este trimisă în Siria, fiindcă se presupune că informatorul colaborează cu Graeme. Acolo se pătrunde greu și se iese extrem de greu. Mai degrabă am senzația că logica acestui plan a fost să ademenească echipa într-un mediu ostil, ca să fie eliminați toți membrii echipei.

– Mai degrabă informatorul a fost capturat, interogat și acela a fost planul cel mai bun întocmit în foarte puțin timp, zise femeia-analist. Sînt de acord cu dra. Modell. Părți ale planului sînt superficial gîndite sau prost executate, sau ambele.

– Sau nu a existat nici un informator de la bun început, spuse Mac. Puține lucruri despre el au fost aflate. Tot ce se referă la Graeme Burger e prea neclar. Pe urmă el s-a făcut nevăzut și... Se opri, frecîndu-se la ochi. Părea obosit, de parcă nu dormise

toată noaptea. Din perspectiva mea, mi se pare o încercare deliberată de a elimina echipa, această echipă fiind concentrată pe Burger. Bine, cam asta a fost, adăugă el brusc. Deocamdată sînteți liberă, dră Modell. Puteți pleca.

Mai multe detalii discutate nu erau pentru urechile ei, iar ea înțelese asta. Levi o împingea pe hol, însă ea se gîndea că *„Pot și singură"*, însă nu spuse nimic. Era destul de furioasă. Nu dorea să simtă furie, dar nici altceva. Îl lăsă să împingă căruciorul pînă la locul unde o aștepta șoferul taciturn.

– Mersi, Terrell. Ai grijă de ea. Îți rămîn dator.

– Nici o problemă, spuse Terrell șoferul, cu toate că după schimbul de replici dintre cei doi, acesta clar nu era șofer.

O conduse acasă, iar aici ea refuză cu obstinație să fie dusă în brațe. Să o *ducă în brațe*? Ce naiba fumase Levi?

Ailani o sună seara, mai tîrziu.

– Bună, zise ea. Ai chef de musafiri?

– Sigur, zise Jina, deși nu avea. Luase un calmant și acum se simțea cam ametită.

– Azi am gătit mai multe rețete. Îți aduc și ție cîte ceva, să le ai în frigider și să le încălzești cînd îți va fi foame, în loc de un sandviș. Ne vedem într-o oră!

Evident, Ailani nu veni singură, ci Șarpele o înotea.

– Am angajat o bonă, ca să stea cu herghelia, explică el. Ducea o cutie mare de carton, pe care o ridică: Mîncarea. Am cerut și eu puțină, dar Ailani m-a refuzat, așa că să te gîndești la mine cînd o vei mînca.

Se ridică și puse caserolele în frigider.

– Arată grozav, spuse ea, după ce depozită totul în frigider. Voi ați mîncat pentru seară? îi întrebă ea. Putem să comandăm o pizza, sau...

– Totul a fost aranjat, spuse șarpele. Băieții ceilalți vor aduce de mîncare. Dacă nu ai chef de noi, spune-ne doar.

Ce se întîmpla oare? Nu avea chef de musafiri atît de mulți, dar nu putea să comită impolitețea să-i alunge, după ce i-au adus atîta mîncare.

– Atîta timp cît nu așteptați conversații savante cu mine, spuse ea. Am luat un calmant acum ceva vreme, așa că sînt puțin amețită.

Pe rînd apărură și ceilalți, Bum și Terisa au venit fără copii, iar ultimul ajunse Levi, încărcat cu patru cutii uriașe cu pizza. Se simțea mai în largul ei cu levi cînd erau și alții de față. Încerca să-l ignore, deși prezența lui intensă o fulgera tot timpul.

S-au așeazt cam pe unde au putut fiecare, iar Levi a ajuns pe canapea, alături de Jina, desigur.

– Am noutăți despre băieți, le zise el în timp ce mînca. Voodoo se simte mai bine, iar mîine îl vor ajuta să se ridice. Cîrjă e tot în stare critică, dar rezistă.

Jina ar fi dorit să se mai discute despre detaliile misiunii, dar cu Ailani și Terisa de față, subiectul nu a fost abordat. Se bucura de asta, oricare ar fi fost motivul. Îi asculta cum vorbesc, iar ea stătea liniștită; treptat a devenit mai puțin reticentă la prezența lor și în sinea ei le-a mulțumit. Echipa era o parte importantă a vieții ei în ultimul an mai ales. Vedea acum că toți făceau eforturi să o păstreze în mijlocul lor, deci nu trebuia să se simtă exclusă niciodată. Rănile suferite de ea erau minore, comparativcu ale celor doi colegi, așadar toți se așteptau ca ea să-și reia obiceiurile imediat ce se va vindeca.

Capitolul 23

În următoarea săptămînă a stat mai mult în casă, pentru că nu trebuia să meargă nicăieri. Băieții o vizitau zilnic, Terisa ori Ailani o întrebau la telefon dacă are nevoie de ceva, iar Levi încerca să stea la distanță, spre bucuria ei.

Cu Levi avea altă relație. El o lăsase în urmă.

Măcar dacă nu ar fi sărutat-o, dar a făcut-o.

Spera în adîncul sufletului ei că într-o bună zi situația ei se va schimba și atunci vor putea fi împreună, după ce toate barierele vor fi distruse.

Jina își spunea că ea nu l-ar fi lăsat niciodată în urmă, dacă nu ar fi știut sigur că este mort. Poate se înșela.

Au trecut două săptămîni și ea s-a vindecat destul de bine. Acum putea să poarte papuci de casă. Putea să facă treburi prin casă. Citea și se uita la televizor. Voia să mai facă și activități feminine, mai ales că în ultimul an renunțase la orice, fiind dedicată antrenamentelor dure cu băieții.

Cîrjă era și el din ce în ce mai bine, iar Voodoo a fost transferat la Walter Reed, unde se pregătea să înceapă recuperarea.

Acum Jina putea să și conducă mașina, așadar se descurca mai bine cu treburile gospodărești și administrative. În fiecare zi încerca să se încalțe cu adidașii, să vadă dacă îi suportă și ca să revină la normal – orice ar fi însemnat acum acest normal.

Trebuia totuși să reia și antrenamentele, pentru că nu va renunța la ele. Niciodată nu s-a dat bătută în tot ce a făcut, tocmai de aceea a scăpat nevătămată din deșert.

Își luă inima în dinți într-o zi și sună la sediu, unde vorbi cu asistenta lui MacNamara. I s-a comunicat să se prezinte imediat în biroul lui.

Chiar dacă de obicei MacNamara era ostil, mofluz și necooperant, de cum o văzu pe Jina, se lumină la față.

– Ai trecut printr-o experiență urîtă, comentă el.

Ea nu răspunse nimic, dînd impresia că preferă să nu-și amintească nimic.

– Vreau să mă transfer la vechiul loc de muncă.

Instantaneu MacNamara își luă aerul acela de superioritate sfidătoare.

– Îmi pare rău, dar s-au cheltuit o grămadă de bani pe pregătirea ta, iar eu nu-mi permit să-i arunc pe fereastră. Solicitare refuzată.

Jina s-a așteptat la asta, așa că se uită la el insistent, se ridică și zise:

– În cazul acesta, îmi dau demisia.

Era prima dată în viața ei cînd rostea aceste cuvinte. Îi erau cu totul necunoscute. Ar fi putut să revină la echipa ei, să continuie ce făcea, să facă eforturi să meargă înainte...dar nu voia. După ce i-au ieșit cuvintele din gură, s-a simțit eliberată și clamă. Aceasta era calea aleasă. Terminase.

Spre surprinderea ei, în loc să o dea afară pe ușă, el o studie cu atenție.

– Nu te grăbi așa. Gîndește-te foarte bine.

– M-am gîndit. În continuu. Aș prefera să mă implic într-o nouă misiune – cu echipa altcuiva, ceea ce nu se poate – doar ca să-mi dovedesc că am curaj, dar în cea mai mare parte...am terminat, spuse ea.

– Asul a dat telefon unde trebuia, date fiind informațiile pe care le deține.

– Știu și asta, dar tot am terminat. Știind asta era una, dar să accepte era cu totul altceva. Nu putea să comenteze că el a făcut alegerea greșită. A crezut că e moartă din cauza exploziei. Jina a înțeles asta, dar nimic nu putea să schimbe tot chinul prin care a trecut ea, sentimentele resimțite cînd a rămas singură în deșert, știind bine că a fost lăsată în urmă. Nu era un computer; nu putea să apese butonul reboot și să pornească de la zero. Nu putea să îngehsuie totul într-un compartiment distant al creierului, să ignore realitatea, ca și cînd nu s-a petrecut niciodată.

MacNamara ridică din umeri; nu era genul de om care să insiste, avea prea multe de făcut.

– Cu toate astea, nu-ți vei recăpăta vechea slujbă. Nu pot să irosesc pregătirea ta. Te voi muta la instruire pe dronă, poți să devii instructor, dar nu la comunicații. Alege.

Jina era copleșită. Adora să lucreze cu Tweety, îi plăcea software-ul lui și cum funcționa drona. Nu s-a așteptat la atîta înțelegere din partea lui MacNamara.

– Cum? Ești sigur? Adică...mulțumesc.

– Ieși mai repede, pînă nu mă răzgîndesc, zise el zîmbind.

Asta și făcu Jina. Ieși emoționată, știind că a încheiat o parte a vieții și a intrat în alta. Demisionase. Începuse un nou job.

Capitolul 24

Au podidit-o lacrimile cînd a ajuns la terenul de antrenamente, unde se ducea, să le spună și băieților. Poate că ei știau deja, poate MacNamara l-a sunat imediat pe Levi, dar acum nu mai conta. Demisionase, dar nu trebuia să fie lașă mai departe.

O emoționa atmosfera prăfuită de aici. Îl zări pe Kodak, cu echipa lui. Un operator de dronă se pregătea în apropiere. Era înlocuitorul lui Donnely, nu-i știa numele, dar oricum îl va avea în grupa de pregătire.

Abandon. Cuvîntul acesta o obseda. După ce toată tinerețea s-a măsurat cu Taz și Jordan, dorindu-și să-i întreacă, acum dusese antrenamentele la gradul de nebunie. Sărise din avion, dar un om sănătos face asta? S-a legat de băieți, de soțiile și copiii lor, insinuîndu-se în lumea lor – doar că lumea lor nu a fost niciodată ce și-a dorit ea.

Pregătirea operatorilor de dronă era mult mai potrivită pentru ea. Va merge cu drag la muncă zilnic; nu se va mai chinui, obsedată de gîndul că va trece prin torturi, doar ca să nu arate că abandonează. Va alerga, dar nu cum a făcut-o în deșert, ca să-și salveze viața. Prezența ei în echipă a pus-o într-o situație disperată, iar acum voia să păstreze ceva din ce a făcut.

Va putea să alerge pe terenul lor, va merge la sală, să ridice greutăți, se va cățăra pe sfori și își va păstra condiția fizică.

Primi un mesaj pe telefonul mobil. Era Bum, care scria că se apropie și ei de teren. Ce mult însemnau pentru ea băieții din echipă. Lumea ei se schimbase radical atunci cînd a fost

distribuită în echipa forțelor speciale, iar acum viața ei se va schimba din nou.

Se gîndea la toți prietenii neglijați, pe care va trebui să-i readucă lîngă ea. Voia în același timp să rămînă prietenă și cu băieții din echipă, fără să mai plece în misiuni. Voia să pregătească operatori de dronă.

Îi văzu pe toți acum în fața ei: Bum, Șarpe, Vînătorul și Jeleu se apropiau. Levi nu era cu ei. Ori nu dorea să stea de vorbă cu ea, fiind furios că a ieșit din echipă, ori nu era acolo. Șansele erau jumătate, jumătate. Coborî din mașină și se rezemă de capotă.

După ce s-au apropiat de ea, le-a citit tensiunea pe chipuri. Bum aruncă spre ea o sticlă cu apă, iar ea a prins-o.

– Cîrjă? întrebă el.

– Cîrjă nu, zise ea și scoase dopul sticlei, ca să bea. Eu.

Au format un arc de cerc în jurul ei și fiecare bea apă.

– Tu? zise Șarpele și se uită la picioarele ei. Ce este? Ai probleme?

În loc să le spună direct că a fost relocată în altă funcție, a tras aer în piept și s-a lipit mai bine de capotă.

– Am...renunțat. Privi în jos, pentru că nu suporta să le citească dezamăgirea pe chipuri. Vînătorul vorbi primul.

– Ai renunțat? Iubito. Tu nu renunți niciodată. De cîteva ori era să te sinucizi, doar ca să nu renunți.

– Acum am renunțat, zise ea cu glas stins. Îmi pare rău. Nu mai pot să continui.

Bum se apropie de ea.

– Din cauza celor întîmplate în Siria? Acum nu mai ai încredere în noi, că vom avea grijă de tine?

– Atunci am auzit tot, zise grăbită, deoarece nu dorea să discute pe tema încrederii. Microfonul meu era stricat și nu puteam transmite, dar auzeam tot ce vorbiți. Știam că Voodoo

și Cîrjă au fost răniți și că trebuia să-i scoateți de acolo mai repede. Era treaba mea să ajung singură la punctul de extracție. Și am ajuns, dar nu vreau să mai trec prin asta vreodată.

Băieții tăceau și se mutau de pe un picior pe celălalt.

– De fapt...mi-a plăcut să fiu cu voi în echipă, dar pe toate celelalte a trebuit să mă forțez să le fac. Eu sînt o tocilară și vreau să fac treabă de tocilar, cum ar fi să lucrez cu Tweety. Nu vreau să mă pun în situații ca aceea din Siria. Nu vreau să fiu o imbecilă care sare din avioane - scuze, imbecililor, care credeți că e normal să faceți asta. Așa că renunț. Mac mi-a dat posibilitatea să-i instruiesc pe operatorii de drone.

– Atunci...dacă nu mai ești în echipa noastră, spuse Jeleu după o scurtă tăcere, înseamnă că pot să te invit în oraș?

Jina ridică privirea, uimită. Era șocată și îngrozită în același timp, iar ceilalți au început să rîdă. Jeleu își flutura sprîncenele, apoi Șarpe l-a plesnit la ceafă.

– Prost mai ești, îi spuse.

– Ce? făcu Jeleu, frecîndu-se la ceafă. Asul a spus să nu fraternizăm cu ea, cînd au adus-o în echipă, dar acum nu mai este cu noi, nu? Așa că – să fraternizăm.

– Datorită ție am un tatuaj frumos, zise ea, arătîndu-l cu degetul.

– Puteai să spui că nu-l vrei.

– Știu. Oricum nu mai contează.

– Mi-ar plăcea să mai fii cu noi, spuse Bum. Fir-ar.

– Știu, mărturisi ea. Chiar așa simțea. A fost nemaipomenit să fiu în echipa voastră; mă deranja doar ce trebuie să facă echipa voastră.

– Asul știe de asta? întrebă Bum.

– Doar dacă Mac i-a comunicat. Credeam că este și el aici. Voiam să vă spun tuturor. Doar că Asul nu era acolo, iar ea va trebui să mai treacă o dată prin chinul acesta, cu cineva care nu era la fel de înțelegător.

– O să-i spun eu, dacă vrei, se oferi Bum, cînd o văzu atît de nefericită.

– Da, te rog, primi ea imediat oferta. Și așa era foarte dificil să recunoască înfrîngerea. Să-i facă față lui Levi i se părea peste putință.

Seara auzi soneria de la ușă și nu era de bun augur. Jina se uită spre ieșire. Știa cine este. Nu putea să încheie ziua fără încă o confruntare. Doar Bum i-a spus și lui acum cîteva ore, iar telefonul nu a sunat, așa că a sperat fie că nu o va suna, fie că o va lăsa pînă mîine. Spera să dea ochii cu Levi cît mai tîrziu.

Nici vorbă de atîta noroc. Era îmbrăcată în pijama și se uitase pe vizor; se gîndea să nu deschidă. Putea să-l ignore și să se culce, să-l lase să sprijine ușa cît voia. Dar, fiindcă voia să știe și el de ce a abandonat, scena dramatică oricum avea să aibă loc cîndva, așadar mai bine se termina totul acum.

Deschise ușa nervoasă și-l întrebă:

– *Ce e?* Acum nu mai era superiorul ei; nu trebuia să facă tot ce-i spune el. Nu era pregătită să se certe cu el, deși dorea o ceartă, *voia* ceva original pentru resentimentele și chinul ei emoțional. Nu era pregătită nici pentru strălucirea din ochii lui, nici pentru geanta de voiaj pe care o trînti înăuntru. Privi geanta și-l întrebă: O nouă misiune atît de curînd? Spera să fie așa, dar tot surprinsă era.

– Nu, zise el și intră, obligînd-o să facă un pas înapoi. Din prima zi asta a făcut el, a obligat-o să dea înapoi. Se pricepea, gîndi ea, enervată. I se părea normal și plăcută să se simtă enervată.

– Atunci de ce ai venit cu geanta?

– M-am gîndit să stau pe aici o vreme. Nu zîmbea; avea o expresie dură, hotărîtă.

Cum? Privirea lui pătrunzătoare o făcea să mai dea cîțiva pași înapoi, ca să scape de el, poate, apoi se opri, așa cum face un iepure încremenit pe loc, sperînd că prădătorul nu-l observă. Bărbatul din fața ei era o erupție vulcanică; privirea lui îi provoca furnicături ale pielii, iar dimensiunile și pasiunea lui o copleșeau. Parcă și apartamentul era prea mic pentru el, prea strîmt și ea nu avea unde să se ascundă.

Levi închise ușa cu piciorul, apoi o încuie.

– Acum nu mai faci parte din echipa mea, zise el, apropiindu-se periculos.

Se uita la el în sus și emoțiile clocoteau în ea. Îi era ciudă pe el, ar fi vrut să-l plesnească, să țipe la el, ca să se elibereze de suferința și furia pe care le simțea. Ar fi vrut să se arunce pe el și să ia tot ce-i poate da el, fiincă vedea clar că era mai mult decît oricare alt bărbat de care s-a simțit vreoedată atrasă. Voia să știe că face pereche bună cu el. Îl dorea; dorea să primească exact ce venise el să-i ofere.

Așadar ea nu părăsise echipa ca să poată fi împreună, ci plecase fiindcănu mai avea încredere în el. Logică, sentimente; le ura pe amîndouă. De ce nu se potriveau ei doi și erau opuși?

I-a fost greu să renunțe, iar acum el apăruseaici, dominator, insistent, fără să-i acorde timp pentru nimic. Simțea pentru Levi ce a simțit atunci cînd a decis să iasă din echipă; sentimentele pentru el erau amestecate cu încăpățînare, competitivitate și resentimente.

– M-ai lăsat să mor, rosti cuvintele, pline de ceea ce a simțit în ultimele două săptămîni.

– Am crezut că ai murit, replică el și se apropie de ea. Din nou se retrăgea din fața lui, dar se opri și-l provocă din priviri. Cînd a explodat camionul și s-a aprins, din locul unde eram noi se vedea ca și cînd ruina a luat foc cu totul. Nasser a început să tragă în noi, l-am doborît și ne-am întors spre ruină, iar atunci

ne-au luat unii prin surprindere, prin spate. Voodoo a căzut primul, apoi Cîrjă a picat și el și erau într-o stare groaznică. Am încercat să te contactez prin cască, dar nu ai răspuns. Ce naiba puteam să cred? Trebuia să-i duc pe cei doi la elicopter, apoi aveam de gînd să vin să-ți caut *trupul*.

Ultimele două cuvinte au fost rostite cu emoția omului care se abținea de un an, în care a negat și s-a perpelit de dorință, pînă aproape de disperare la gîndul că a pierdut-o. A luat-o de ambele brațe și a scuturat-o ușor.

– Să știi că *m-am întors după tine*.

– *Știu*! Oricum, era conștientă că a crezut-o moartă. Totuși voia să-l lovească. Vedea în el momentul de furie frustrantă și asta a provocat agresivitate în ea. La cîte suferise ea din pricina lui, suportîndu-i umilințele, sărutările, tentațiile și tot frecușul din timpul antrenamentelor, acum își dorea să-l vadă și ea cu suferă, la fel de intens ca ea, fără să-i pese deloc. Nu putea să-l iubească, fiindcă nu ar fi putut să o înfurie atît, dacă ea l-ar fi iubit.

Voia să se simtă și el la fel de *neînsemnat* cum a făcut-o el să se simtă.

Poftim. Asta era ce o frămîntase de cîteva săptămîni, după acea oribilă noapte din deșert. S-a luptat cu încrîncenare și a trecut prin agonie, epuizare, teroare și certitudinea care-i pîrjolea inima, gîndind că este *cea mai neînsemnată* pentru el. Se smuci din mîinile lui și se depărtă, apoi parcă încerca să șteargă de pe brațe atingerea lui pîrjolitoare. Acum o revolta prezența lui în casa ei.

– Presupun că ai interpretat plecarea mea din echipă ca pe un semn că vreau să vii aici pentru o tăvăleală scurtă? Păi atunci scarpină-te și hai să terminăm odată.

Levi o țintuia cu privirea lui tăioasă, dar în același timp pătimașă.

– Iubito, ai face bine să-ți schimbi așteptările. În nici un caz nu o să fie ceva *scurt*.

Tot corpul Jinei resimți fiori senzuali, pe măsură ce memoria o făcea să retrăiască momentele cînd greutatea lui a copleșit-o, cînd gura lui îi devora buzele, iar erecția puternică o împungea între pulpe. Aproape că se vedea sfîșiată în două de nevoia să-l simtă în ea și să-l dea afară. Cu greu își mai controla foamea pe care reușise să o țină în frîu timp de un an.

– Atunci hai s-o facem, replică ea și își scoase tricoul dintr-o mișcare. Aerul răcoros avu insantaneu efect asupra sfîrcurilor, întărindu-le. Hai să trecem și peste asta, ca să poți *pleca*, iar eu să pot dormi...

– Plec pe naiba și tu dormi pe naiba, mîrîi el. O privea cu atîta foame de sex, încît se înroși la față. Ia uite ce frumuseți avem aici, șopti și se apropie ca să-i cuprindă sînii goi cu palmele lui aspre. Răvășită de atingerea lui, Jina îl apucă de încheieturi, probabil să se țină de ceva, sau mai degrabă ca să-l împiedice pe el să-și ia mîinile de acolo. Resimțea căldura atingerii și se arcuia, ca să se lipească mai bine de el.

Chiar voia mai mult de la el, voia totul, cu toată furia și nevoia care o răvășeau. Știa că are doar...acum.

Se îndreptă spre dormitor, dar nu voia să facă nici un gest interpretabil ca flirt. Nu avea de gînd să facă dragoste cu el. Va face sex și nimic mai mult. Erau multe lucruri nelămurite între ei, dar clar că putea să meargă mai departe, pentru că lua pastile anticoncepționale și erau amîndoi sănătoși.

Levi nu o sărută: o luă pe sus și reuși să o dezbrace de pantaloni. Apoi o așeză pe pat și se dezbrăcă mai repede decît gîndul.

Jina l-a mai văzut fără cămașă, dar acum era gol-pușcă în fața ei: o expoziție de mușchi, de la umeri pînă la gambe, picioare puternice, brațe vînjoase, șolduri înguste, totul era fascinant pentru ea. Își auzea respirația sacadată, fiindcă totul

se petrecea foarte repede – așa cum l-a instigat ea. Cum nu mai putea să suporte tensiunea, s-a întors cu spatele.

El rîse scurt, apoi o mîngîie cu degetul pe șira spinării, oprindu-se la tatuaj.

– Drăguț, zise în șoaptă. Și foarte potrivit. Se uită mai de aproape la desenul fin, cu detalii reușite, care reprezenta o grenadă, cu doi ochi de culoarea ambrei și irisurile albăstrui. Jina nu dorise să poarte numele Iubita, ci a sugerat să o cheme Grenadă, astfel că și-a tatuat o grenadă, cu are să rămînă pentru totdeauna. Pentru ea desenul avea însemnătate.

Mîna lui coborî spre fesele unduioase, pe care le mîngîie lent, apăsat, iar ea închise ochii de plăcere. O dureau sfîrcurile de intensitatea excitației, iar între picioare simțea de asemenea o frămîntare.

În seara asta. Acum se va delecta cu el. Evident că și-a adus geanta fiincă avea alte planuri, iar ea nu știa dacă va ai profita de asemenea momente. Se simțea împlinită, goală alături de el, dorea cît mai repede să-l simtă înăuntru. Voia să știe cum face atunci cînd ejaculează, să-i simtă pulsațiile peniene din acele momente extrem de intime și senzuale. Va păstra cu ea acele clipe în care trupul lui se va zbate în convulsiile ejaculării, iar după aceea fie ce-o fi.

Levi își coborî mîna spre despicătura umedă și fierbinte, pe care o violă cu două degete.

Jina tresări și se ridică pe vîrfuri, cutremurîndu-se la zbaterea degetelor lui. Cu celălalt braț el o ținti pe loc și avansă mai adînc, în timp ce-i asculta și savura gemetele. Nu s-a oprit nici cînd a văzut-o că-și lasă capul pe spate, adică pe umărul lui și a profitat de curba vulnerabilă ca să-i sărute locul sensibil dintre gît și ureche.

O fulgerau senzații puternice, dar nu voia să dea drumul, orgasmului. Dacă el și-ar fi înfipt atunci penisul dintr-o mișcare,

cu siguranță nu și-armai fi putut opri orgasmul. Voia totuși să păstreze momentul pentru clipa cînd îl va simți zbătîndu-se în vaginul ei.

Se desprinse din brațele lui și se lăaă pe spate, pe pat, privindu-l provocator și incitant. Ia-mă, dacă poți, uriașule.

Iar el o lua.

Focul care zăcea în grota ei fierbinte îl va pîrjoli definitiv; știa și el prea bine asta. Îl ademenise la un nivel pe care nu-l cunoscuse pînă atunci, dar îi plăcea cum a făcut-o. Invitația ei belicoasă trebuia să se finalizeze cu o luptă de la care nu se va da înapoi. Ce nu vor putea să lămurească prin cuvinte, vor stabili în pat.

Se urcă și el pe pat și imediat își făcu loc între pulpele ei cu genunchii. Se opri să-i privească petalele în toată splendoarea lor, iar moliciunea aceea umedă îl aprinse cu totul. O trase spre el și o așeză pe pulpele lui, se lăsă pe spate și-i potrivi posteriorul peste pulpele lui. Își apucă penisul cu o mînă și îi frecă lent capul încordat și lucios, mîngîindu-i abdomenul, tatonînd calm, deși ardea de dorința să o străpungă. Privirea ei îl provoca insinuant, dar el nu era surprins, ci mai degrabă amuzat, interesat.

Nu mai putea să prelungească agonia, așa că strecură brutal capul în vaginul ei lubrifiat, privindu-l cum alunecă sinuos tot mai profund, apoi îl scoase, îl strecură din nou. Simțea cum îl cuprinde cu mușchii plăcerii și făcu o pauză, ca să nu explodeze acum. Era mare, iar ea era foarte strîmtă, dar nu avea cum să-i provoace durere pentru că se lansa lent și foarte calculat. Savura fiecare centimetru din avansul lui și o marca intern, pentru ultimele luni de dorință aprigă.

Ea se arcui pe spate, gemu prelung și închise ochii. Pe măsură ce se ascundea în ea, îi vedea sfîrcurile tot mai întărite. Cînd

scotea ușor capul, ca să se mai adune, se uita la urmele lucioase lăsate de fluidele ei abundente pe mădularul dur și simțea că se apropie ejacularea, dar o mai amîna, chiar și cu prețul durerii ascuțite din testicule.

O privea complet expusă și pătrunsă, cu capul lăsat pe spate, ochii închiși, pumnii strînși pe cearșaf. O simțea foarte fragilă, minionă și firavă, cum îi absorbea și-i frămînta penisul, ținîndu-l captiv în interiorul ei. Îl secătuia de seva prolifică și-l făcea să ejaculeze cum nimeni nu o mai făcuse pînă la ea.

Se retrăgea, apoi plonja iar, urmărindu-i vibrațiile corpului. O mîngîia pe abdomenul perfect, își trecea ușor palmele peste sfîrcuri, le provoca prin dezmierdări fremătătoare. Jina savura toată plăcerea oferită, absorbea esența lui, fără să-l atingă.

În acel moment el își schimbă poziția, o așeză pe spate și se sprijini confortabil pe coate. Instinctiv trecuse de un hotar fără nici o busolă, fără hartă sau GPS, doar din foame de sex. O sărută agresiv, răvășindu-i gura cu limba exact cum penisul îi viola trupul. O cuprinse de cap cu ambele mîini și îi dezmierdă buzele cu limba, provocînd-o:

– Uită-te la mine, șopti el ca un ordin, iar ea deschise ochii și se supuse. O mai sărută o dată, și mai apăsat, iar ea îl mușcă, Levi rîse, o sărută mai violent, cerîndu-i răspuns la furtuna senzuală.

Îi ridică picioarele și le sprijini pe umerii lui, acum începu să-și modifice penetrarea, grăbind ritmul, ba chiar apăsînd adînc, așa cum dorise să facă de cînd a văzut-o, acum un an. Voia să o scalde în plăcere, să străpungă bariera mentală pe care ea o ridicase între ei; în sfîrșit o simți că-și pierde controlul, mușcă și zgîrie și pulsează la erupția orgasmului. Ejaculă și el imediat și avu senzația că s-a luptat cu o pisică sălbatică, dar asta i-a provocat extazul.

Era a lui. El era al ei.

Jina rămase nemișcată, devastată de reacția pe care i-a smuls-o violent sexul cu el. Se bucura că l-a făcut să ejaculeze odată cu ea, iar experiența a fost cea mai tulburătoare de pînă atunci.

Se aștepta ca el să plece, dar rămase. A strîns-o lipită de el, iar peste două ore a trezit-o și a reluat experiența. A aprins lumina, de parcă este nevoie să se vadă bine ce se petrece în patul lor. De data aceasta nu a mai fost la fel de iute, ci s-a lăsat pradă timpului, prelungind plăcerea pînă ce a auzit țipătul ei ascuțit și i-a simțit vibrația vaginului fierbinte.

Da! Asta își dorea ea, să-l vadă cum asudă, ca să-i provoace plăcere, să-l vadă cum zîmbește de mulțumire, să-i audă gemetele guturale din momentul ejaculării, să-l privească apoi cum adoarme epuizat de sex.

– Trebuie să facem duș, spuse ea. Simțea că trebuie să scape de amestecul lipicios dintre pulpe, ca să mai poată savura momente de intimitate.

Au făcut duș împreună, apoi au revenit în pat, iar el și-a demonstrat capacitățile trezind-o cu manevre delicate, insistente și extrem de plăcute.

Au adormit îmbrățișați, iar la trezire Jinei i s-au părut cele mai intime momente. Adora trupul acela puternic lipit de al ei. Levi nu avea nimic delicat, dar ea nu ducea lipsă de așa ceva, așadar se armonizau perfect.

La fel de plăcut i s-a părut micul dejun, pe care l-au pregătit împreună. Jina nu s-a mirat deloc de gestul lui intempestiv, cînd a tras-o de pe scaunul ei și a așezat-o în poala lui, apoi a mutat-o încet pe erecția lui.

Jina știa că acest bărbat nu deborda de simțul umorului, fiindcă avea temperamentul unui soldat de elită, dedicat, de multe ori încordat. Se mulțumea că sexul cu el era nemaipomenit – se relaxa alături de ea, iar ea asta își dorea. Pentru moment nu-și dorea să discute despre altceva.

Levi îi acorda timp ca să facă pace cu sine pentru cele petrecute în deșert. Ea își dorea să uite, dar el aștepta doar momentul cînd vor putea dezbate acest subiect.

Părăsise echipa, deși a fost cea mai bună decizie pentru ea. Va mai dura pînă ce va trece de acest moment, iar a doua zi, cînd el se uita la televizor la un meci de baseball, el își desfăcu berea și zise:

– Știu că ți-a fost greu să renunți. O văzu că îi aruncă o privire furioasă, așa că insistă, deși subiectul era dureros pentru ea. Ești prototipul copilului mijlociu.

– Te rog să nu mă analizezi! Mi-am dat și eu seama de asta acum mulți ani. Ce dacă era unul dintre copiii mijlocii. S-a aflat în permanentă competiție cu frații ei, dar cu surorile ei nu concura pentru nimic, pentru că exista diferența de vîrstă între ei. Ashley era mai mare cu cîțiva ani, iar Caleigh era puțin mai mică.

– Nu analizez, căci nu trebuie. Spun doar că probabil ți-a fost greu.

– Nu am plecat ca să te am pe tine, spuse ea.

– Știu.

– M-a înfrînt, i-au ieșit cuvintele atît de ușor. Deșertul m-a înfrînt.

– Nu pari deloc înfrîntă. Pari supărată.

– Nu mi-am dorit să fiu într-o echipă. Îmi plăcea ce fac, dar am fost trimisă într-o echipă și odată ajunsă acolo, a naibii să fiu dacă te-aș fi lăsat să mă dai afară.

– Da, am dorit să renunți de cînd te-am văzut. Știi de ce. O mînca din priviri cu o foame care parcă-l făcea să sară la ea atunci, acolo, dacă făcea vreo mișcare.

– Dar nu ți-am încălcat autoritatea.

– Știu, spuse ea. Te-aș fi detestat dacă o făceai. Îmi doresc să fi făcut asta.

– Ca să mă urăști?

– Ar fi fost mai bine așa, conchise ea.

Fraza ei avu exact efect invers. O prinse de braț și o trase pe genunchii lui.

– Mie îmi place situația de acum.

– Dar nu e nici o situație. Pur și simplu facem sex. Atît.

– Deocamdată. Să știi că nici mie nu-mi place să renunț.

Să fie asta o promisiune, sau o amenințare? A convins-o să meargă cu el la terenul de antrenamente, luînd-o pe nepregătite, ca să nu aibă timp să se gîndească. Ea nu voia să meargă, fiindcă nu putea să mai interacționeze cu cei din echipă, iar asta era dureros.

– Am crezut că nu mai am voie acolo, de vreme ce nu mai fac parte din echipă, mormăi ea, în timp ce urca în Vadermobil-ul lui. Își aminti cît de greu a urcat prima dată și surîse.

– Nu, dar există reguli și noi nu sîntem în armată. Dacă nu-i convine cuiva, să se pună cu mine.

Jin aștia că nimeni din echipă nu îndrăznea să se pună cu Levi. Deși fiecare ar dori să o facă, nu o va face nimeni.

– De ce mergem acolo?

– Pentru că nu am mai fost de două zile și trebuie să mă antrenez.

– Și eu ce ar trebui să fac? Să țopăi și să te aclam?

– Mi-ar plăcea să văd asta, zise el rîzînd.

– Ei bine, nu vei vedea asta. Lasă-mi cheile, ca să pot pleca dacă mă plictisesc. Asta se va întîmpla la trei minute după ce ajungem acolo.

– Nu te vei plictisi. Băieții vor să te vadă.

Și ea dorea să-i vadă. Un an de zile au făcut parte din viața ei. Îi vedea zi de zi.

Levi îi dădu mobilul lui, nu cel de la muncă.

– Conectează telefoanele noastre, ca să ne putem găsi.

– Ce naiba. Nu ți se pare că e ceva prea intim?

– De-abia am început, iubito, zise el pufnind în rîs. Iubito cu literă mică, de data asta. Mereu mi-a fpst greu să nu-ți spun Jina, să știi.

La fel simțea și ea. Prefera Levi, nu Asul. Se gîndi că lucrurile evoluau între ei cum nici nu a anticipat vreodată.

– Asta ce înseamnă? întrebă ea, după ce conectă mobilele. Mai bine nu întreba. El prinse momentul de ezitare și dezvoltă.

– Înseamnă exact ce te temi tu să însemne.

Teamă? Își închipuia că îi este teamă? Nu mai spuse altceva, fiindcă a înțeles de la el că acum formau un cuplu, iar ea nu știa dacă este pregătită pentru asta emoțional. Schimbarea era prea bruscă.

Au ajuns la terenul de pregătire, iar cînd ea a dat să deschidă portiera, el a oprit-o.

– Așteaptă.

– Cum?

– Nu deschide portiera.

Cei patru băieți veneau deja spre ei, iar ea nu înțelegea ce vrea Levi. Îl văzuse și pe Voodoo, foarte slăbit, mergînd sprijinit în cîrje.

– Uite-l pe Voodoo! Vreau să...

– Stai puțin, protestă el. Am motivele mele.

– Sper să fie bune, pentru că altfel...

Levi coborî, trînti portiera, trecu prin fața mașinii și veni... să-i deschidă și ei.

– Ce faci? întrebă ea uluită.

– Fac o declarație.

Cînd o văzu că nu se mișcă, o luă de ambele mîini și o ajută să coboare. Apoi închise portiera și o cuprinse pe după umeri.

Cei cinci băieți s-au apropiat, iar trei dintre ei rămăseseră mască.

– Ce naiba, zise Vînătorul, frecîndu-se la ochi.

– Nu mai face parte din echipă acum, spuse mîndru Levi. Și este a mea.

Tăcere. Voodoo ridică din umeri zîmbind.

– Ești un bărbat mai curajos decît mine.

– Nu ești mai tare ca mine! protestă Jeleu. Eu am invitat-o primul...

Levi îl amenință cu arătătorul:

– Nu mă face să te omor.

Bum îi dădu ghiont lui Jeleu, iar acesta se mișcă din loc; atît de puternic a fost ghiontul.

– Puștiule, nu ai avut nici o șansă. Șarpe și cu mine am știut ce se petrece de la bun început.

Ce? Ce? Jina se uita la ei și nu înțelegea nimic.

– Nu cred! Cum v-ați dat seama?

– Amîndoi sîntem însurați, zise Șarpe. Avem experiență cu nebunia. Voi doi nici nu vă puteați privi în ochi. Oricum, ne pare rău că nu mai ești în echipă, Iubito, dar bine ai venit în familia noastră, Jina.

Capitolul 25

Planul eșuase. Echipa lui Ace Butcher fusese lovită, dar nu erau victime. Ce bine ar fi fost dacă i-ar fi provocat lui MacNamara o pierdere importantă, la fel cum el l-a distrus pe Dexter, numai că Joan Kingsley era o femeie realistă. Mai avea de parcurs o treaptă, adică să-l atragă pe MacNamara într-o capcană, apoi să-l ucidă.

Se întreba ce șanse de supraviețuire ar fi avut ea și estimă că nu prea mari. Devan a vea propria lui agendă de lucru și nu era chiar cel mai de încredere aliat. Bănuia că, de îndată ce MacNamara va fi mort, Devan se va descotorosi de ea. Perfect. Și ea dorea același lucru pentru el. Fie ca trădătorul cel mai abil – sau cel mai norocos – să câștige.

Se gîndea că și Graeme Burger trebuia să fie sacrificat. Prezența bancherului va așeza piesele așa cum dorea ea. Venise vremea.

Se gîndea și la fiul ei. Pentru el va supraviețui, dar pe măsură ce trecea timpul, o interesa din ce în ce mai puțin. Trebuia să se aleagă: să piardă sau să câștige.

– Ce? urlă Axel MacNamara, roșu de furie. Trînti scaunul pe spate. Ești sigur? Nu avem nici o informație – La naiba! Bine. Închise telefonul și sună la FBI, unde avea pe cineva. Graeme Burger a aterizat la Dulles; a fost recunoscut cu programul special al poliției. Trimiteți pe cineva după el, înainte să dispară ca ultima dată. A zburat sub alt nume: George Bachman.

Inițialele numelui erau aceleași, așa că i-a convenit, în caz că se găseau bagajele lui.

Începu să se plimbe nervos prin birou. În primul rînd, era furios fiindcă Burger a reușit să urce într-un avion spre Africa de Sud, fără să fie nimeni alertat, asta însemnînd că are pașaport fals. Măcar camerele au putut să-l identifice undeva, dar a avut timp să ia un taxi și să plece de la aeroport și va dura pînă-l vor găsi.

La ultima lui vizită în DC Burger i-a păcălit pe cei mai buni și a dispărut patru ore, apoi a luat legătura cu cel care a atras în ambuscadă echipa Asului și asta l-a costat trei forțe operative. În fine, erau în viață, dar Modell a ieșit din echipă, iar singura consolare a lui MacNamara era că femeia era mult mai valoroasă la instruirea operatorilor de drone, decît a fost pe teren. Cît despre Voodoo și Cîrjă, ei nu vor mai fi scoși niciodată pe teren. Va căuta și pentru ei locuri unde să-și împărtășească experiența.

Îi sună mobilul și nu recunoscu numărul.

– Da?

– Domnule MacNamara, sînt Graeme Burger, vorbi străinul, cu accent. Cred că mă cunoașteți. Vreau să ne întîlnim.

Mac plecă de la birou într-o jumătate de oră singur, fiindcă nu a avut timp să cheme pe nimeni. Îl văzu pe Ace Butcher, care vorbea cu Modell și-l chemă:

– Asule! Vino cu mine. Prefera să-l aibă în spate pe Asul, mai degrabă decît o întreagă ceată de agenți FBI. Ai armă la tine?

– Mereu am o armă la mine. Mac, stai mai ușurel. Care-i treaba?

– Nemernicul de Graeme Burger a intrat în țară cu un pașaport fals și m-a sunat, că vrea să ne întîlnim.

Butcher îl opri, trăgîndu-l de mîneca hainei.

– Stai așa. Sînt șanse mari să îți fi pregătit o ambuscadă.

– De aia te și iau cu mine, spuse Mac, smucind brațul.

– La naiba. Unde mergem? Deja și-a scos mobilul și trimitea băieților un sms. Mac nu-l întrebă nimic, pentru că știa cum se face de obicei. Se îndreptau spre mașina lui, dar Butcher zise: O să mergem cu camioneta mea, care suportă mai bine orice șocuri, în caz că dăm de belea.

Avea dreptate, pentru că vehiculul arăta ca un tanc.

Mac știa bine că trebuia să aibă un plan prestabilit, dar Burger menționase un nume căruia Mac nu-i putea rezista; îl vîna de doi ani pe afurisit. Devan Hubbert era porecla unui spion rus, care se infiltrase în organizația echipelor speciale și îi ajuta pe Joan Kingsley și pe soțul ei să le vîndă informații rușilor. A scăpat și de doi ani nu a mai scos capul; Mac a presupus că s-a întors în Rusia. Poate că a făcut-o, însă Mac mai voia și alte informații valoroase de la nenorocit.

Butcher primi mesaj.

– Băieții mei sînt pe drum, dar nu vor ajunge la timp, decît dacă putem să oprim și să-i așteptăm.

– Nu putem. Burger a zis că așteaptă cincisprezece minute, nu mai mult.

– Dar ne-ar ajunge, dacă nu ar fi traficul din DC.

Mac nu mai spuse nimic. Butcher trimise un alt mesaj, în timp ce conducea nebunește.

– Cui mai trimiți mesaj?

– Jinei.

– Cui? se miră Mac.

– Jinei Modell, Iubita. Știa că Mac cunoaște poreclele tuturor.

– De ce naiba? Ia-o pe scurtătură, îl îndemna el.

Butcher manevra camioneta cu o singură mînă, parcă și îi răspunse:

– Pentru că este membră a echipei, are pregătire, este aproape în spatele nostru și este înarmată.

Jina nu putea să se scuze; Levi avea nevoie de ajutor și părea o situație critică, așa că țîșni din clădire. Ce se întîmplă oare? Mac venise ca un turbat, l-a chemat pe Levi, apoi el i-a dat un mesaj prin care a chemat-o înarmată.

– Nu-mi convine deloc! comentă ea cînd se văzu singură în mașină. Nici nu știa unde era adresa aceea. Drace! Știa însă de ce a chemat-o Levi. Toți băieții erau la terenul de pregătire și nu aveau timp suficient să ajungă la locul respectiv. De obicei nu erau chemați polițiștii locali, pentru că repercusiunile ar fi putut ajunge în mass media și nimeni nu dorea asta.

În regulă. Oricare ar fi fost situația, Levi chiar avea nevoie de ajutorul ei, altfel nu o suna. Știa că și ea poate folosi arma, destul de bine. Numai să nu fie o petrecere surpriză, se gîndi ea, că l-ar omorî.

Spre surprinderea ei, adresa era într-un loc cunoscut. Nu văzu nici un alt vehicul în parcare. Scoase arma și și-o puse la centură. Coborî încet și se uită la casele din zonă. Păreau toate că au un aer decadent, cu aleile pentru mașini ușor ciobite. Ajunse la casa indicată și merse aplecată, cu spatele lipit de perete, ca să nu fie văzută.

Nimic. Nici picior de om. Văzu o fereastră, prin care privi înăuntru spre un dormitor gol. Merse mai departe și ajunse la geamul bucătăriei, de asemenea goală.

Se auzi o împușcătură din interior.

Levi!

Doar la el se gîndea, însă era îngrozită, pentru că știa ce poate face o singură împușcătură. Acum roti ușor clanța ușii de la bucătărie și intră. Se strecură înăuntru și păși pe podeaua acoperită cu linoleum. Ținea arma în mînă.

Auzi două voci; una era a lui Mac, furioasă și amenințătoare, iar cealaltă aparținea unei femei, care încerca să-l acopere. Nu-l auzea pe Levi. Înainta și simțea un miros straniu, cunoscut, de sînge și moarte, mirosul măruntaielor expuse.

Levi.

Parcă tot sîngele din corp i se scursese și sufletul i se transformase în praf. Fără Levi nu exista nimic. Dacă de la Levi venea mirosul pe care-l simțea acum, de pierdut nu mai avea nimic, iar cine era dincolo de ușă va muri.

Se concentră pe cele două voci, aflate undeva în stînga. Se mișcă. Nu-i mai păsa dacă face zgomot sau nu; ținea arma ridicată și degetul pe trăgaci, pregătit. Se întoarse spre ea tresărind o femeie cu părul arginiu. Ținea un pistol îndreptat spre MacNamara, care era legat de un scaun de bucătărie.

Șocul recunoașterii o trezi: *O cunoștea pe această femeie.* Era cunoscută, în special în DC, era doamna congresman, membră a cîtorva comisii importante, din care demisionase, după ce soțul ei a murit, cu doi ani în urmă. Kingsley. Joan Kingsley. *La naiba cu ea!*

Cu coada ochiului observă mai multe persoane, iar într-un colț îl recunoscu pe levi. *Levi!* Trăia, stătea în genunchi, cu mîinile legate la ceafă, dar mai la adăpost stătea altcineva, un bărbat masiv, cu privire glacială și cu un Glock îndreptat spre pieptul lui Levi. Distanța dintre ei era considerabilă.

Pe podea, într-un colț zăcea un bărbat căzut într-o poziție oribilă, cu capul întors și sîngele șoroind în jur. Nu-l cunoștea și nici nu-i păsa de el. Nu era Levi.

Jina știa din instinct că Joan Kingsley era personajul central al situației de față, cu toate că nu înțelegea ce se petrece. Ține ațintit pistolul spre fruntea femeii, căreia îi zise răspicat:

– Lăsați armele jos; tu și malacul.

– Nu prea cred, zise Joan Kingsley. Nu mai avea acea expresie speriată, ci părea detașată, golită de emoții.

– Împușc-o pe cățea! îi strigă MacNamara, revoltîndu-se pe scaun.

El asta ar fi făcut, dar Jina cumpăni și estimă că următorul împușcat putea să fie Levi, așa că mai degrabă trăgea spre MacNamara.

– Tacă-ți gura! îl avertiză ea, fără să o scape din priviri pe Kingsley.

Adrenalina îi răzbătea prin vene, dar ea nu se pierdu cu firea și evaluă complet situația. Era un coșmar, fără soluții favorabile. MacNamara era legat de un scaun, inert, cu pistolul lui Kingsley ațintit spre cap. Levi era în genunchi, amenințat și el de arma bărbatului cu privire rece.

Jina îngheță în așteptare. Era singură și nu avea pregătire Ninja. Îl iubea pe Levi. Nu-l plăcea pe MacNamara. Singurul salvat putea fi Levi, dar nu era sigură că-i va ieși. Ca ochitor era mediu, astfel că îi era imposibil să tragă, să reziste reculului și să poată trage din nou în Joan Kingsley, la timp ca să-l salveze pe MacNamara. Dar, dacă trăgea în Kingsley, atunci Levi...

– Nu ai de ales, îi zise Joan Kingsley cu detașare. Avea aerul unei femei care făcuse ultimul pas și nu mai avea unde să avanseze. Ajunsese la un perete interior, iar acum nu mai putea să negocieze nimic, nici să dea sau să decidă ea. Nu poți să cîștigi. Noi sîntem doi, iar tu ești una singură.

– Pot să omor pe unul din voi, zise Jina fără să se clintească din loc.

– Posibil, zise Joan Kingsley. Sau poate că nu. Oricum vei pierde. Apoi, dacă lași arma, ai o șansă la viață. MacNamara nu are, oricum. El este al meu. Dar tu...tu și Butcher, ei – voi nu trebui să fiți implicați.

Ce porcărie, își zise Jina. Ticăloasa nu va lăsa pe nimeni în viață.

Opțiuni: dacă îl împușca pe cel care-l amenința pe Levi, din reflex el l-ar putea omorî pe Levi. La fel cu MacNamara, dacă o împușca pe Joan Kingsley. Chiar dacă omora pe unul din ei, celălalt o va ucide pe ea.

Poate.

Jina făcu un exercițiu mental. Se pregătise în echipă, fusese învățată să analizeze logic orice situația. Levi nu era legat. MacNamara era. Dacă-l omora pe bărbat și Levi murea sau era rănit, MacNamara tot va rămîne legat de scaun, neajutorat și va muri curînd. Dacă o omora pe Kingsley, exista o fracțiune de secundă înainte de reacția omului din spatele lui Levi, iar Levi va profita și va reacționa. MacNamara putea să moară, căci femeia ținea pistolul lipit de capul lui. Sau nu. Mîna femeii putea greși. Era o șansă minoră.

Se uită spre Levi, cu agonie, scurt, dar îi citi în ochi mesajul că era pregătit, doar aștepta ca ea să vadă asta.

Foc!

I-a riscat viața. A apăsat pe trăgaci.

Levi s-a dat într-o parte, omul care-l amenința nu s-a așteptat. Joan Kingsley s-a dat un pas înapoi, apoi a căzut pe genunchi, șocată. Jina știa că nu țintește bine și lăsă capul, preferînd pieptul, unde nimeri exact în inimă. Kingsley a murit așa, îngenunchiată și i se citea pe chip că realizează momentul. Ridică pistolul și ținti spre capul lui MacNamara, apoi trase, nimeri ținta, dar era prea tîrziu.

Focul tras de ea i-a atras atenția bărbatului, dar deja Levi îl atacase; l-a prins cu antebrațul de sub bărbie și a răsucit brusc, apoi gata. Un trosnet și gata, viața se stinge dintr-o mișcare.

Lăsă trupul din mînă, se uită spre Jina, apoi merse la MacNamara. Jina știa că era terminat. Șocul o amorțise. Se rezemă de tocul ușii, pînă ce ajunse la podea. Trei oameni erau morți; nu știa cine este acel bărbat, dar Joan Kingsley era membră a Camerei Reprezentanților, iar Axel MacNamara fusese liderul echipelor speciale, un om eficient și loial. Vor urma multe efecte. Vor fi chiar valuri tsunami. Ar fi posibil ca Joan Kingsley să fi omorît echipele speciale, prin executarea lui Axel MacNamara.

Pe Jina o durea că i-a riscat viața lui Levi. Analizzase situația , a făcut ce trebuie, ce a fost instruită să facă. Levi nu era mort, dar numai datorită pregătirii sale. Nici ea nu era moartă; deșertul sirian nu a răpus-o...datorită pregătirii ei.

Jina îl simți că se apropie de ea și o ridică. Pe chipul lui încă nu se ștersese modul luptă, dar o evaluă din ochi și văzu că este bine. O sărută pe frunte.

– Ți-am riscat viața, șopti ea.

– A fost singura ta opțiune, zise el și o lipi de pieptul lui.

Totul era diferit.

MacNamara murise, ierarhia echipelor speciale era în schimbare, dar la un anumit nivel treaba continua obișnuit. Nu se știa încă dacă echipele vor mai fi păstrate. Decizia aparținea Biroului Oval. Pînă la venirea ordinelor, se continua pregătirea fizică.

Cîrjă și Voodoo s-au întors la treabă, dar numai pentru antrenamente, în misiuni urmau să plece alți recruți.

Vara se transformă ușor-ușor în toamnă răcoroasă, zilele s-au scurtat și diminețile erau reci. Jina se ocupa de programul de pregătire cu dronele și încerca să uite episodul cu Joan Kingsley. În seara aceea au murit trei oameni, iar Jina continua să se trezească noaptea și să privească în gol; atît de îngreunat îi era psihicul, mai ales după noaptea aceea din deșertul sirain.

Levi îi oferea soliditatea prezenței sale, căutînd să o scoată din pasele proaste pe care i le citea uneori pe chip. Se mutase acasă la ea, sau mai trecea pe la el cînd venea obosit din misiuni. Fiind împreună de cîteva luni, Jinei i se părea o risipă de bani să păstreze două case, dar nu dorea să comenteze. Lua totul încet, așa cum veniseră toate.

Membrii echipei continuau să socializeze, Voodoo avea și el o iubită, iar cei doi nou-veniți erau unul poreclit Irlandezul

și celălalt Nerodul. Și Jina a fost înlocuită în echipă de un tip înalt, Kelvin Grant, poreclit Ichabod.

Reuniunile se făceau de multe ori acasă la Șarpe. Ailani povestea ce gătește ea de Ziua Recunoștinței. Jina rămase mută, cu privirea fixă.

– Ziua Recunoștinței? repetă ea.

Jeleu strigă explicația:

– Da, știi, ziua aceea cu curcanul? O sărbători o dată pe an, mereu în Noiembrie? Ne-am unit cu toții acum mult timp și am decis să o numim Ziua Recunoștinței.

Jina aruncă spre el cu un castravete murat. Jeleu îl luă de jos și-l mîncă.

– Am uitat. Trebuie să o sun pe mama...spuse, apoi se întoarse către Levi: of...of.

– Ai uitat să-i spui de mine, nu? o întrebă el glumeț.

– Nu! Știe că ne vedem.

– Dacă prin „ne vedem" tu înțelegi că „locuim împreună", da.

– Ai fi putut să te vezi cu mine, interveni Jeleu pentru a mia oară.

– Ba nu.

– Hei, levi, știi că nici acum nu ne-a spus unde are tatuajul acela? Tu l-ai văzut, nu? Adică, trebuie să-l fi văzut, doar dacă nu ne-a mințit că și l-a făcut.

– L-am văzut, desigur, zise Levi mestecînd la hamburgerul lui.

– Nu mi se pare corect, se lamentă Vînătorul, care le văzu pe fete că șușotesc despre tatuajul Jinei. Ar trebui să ne spui și nouă. Asule! Dă-i înainte și spune-ne tu.

– Iertare, băieți, zise el cal. Secretul este doar al ei și ea decide. Singurul mod în care puteți alfa va fi dacă rochia ei de mireasă va avea la spate un decolteu suficient de adînc.

Toți cei din cameră au tăcut. Singurii care strigau erau cei mici, care alergau prin casă. Și Jina rămase cu gura căscată. Nu știa ce să spună. Doar ce l-a făcut să spună asta? Ce a vrut să spună, de fapt? Sau a fost doar un comentariu nevinovat despre rochia de mireasă, că doar știa și el că se va mărita într-o bună zi...sau...nu, bărbații nu comentează despre rochii de mireasă. Nu au asta în ADN. Ei comentează despre muniții, sau idioți care sar din avion, sau....

– Rochie de mireasă? întrebă ea.

– Da, în caz că nu vrei să fugi cu mine, iar atunci nu va afla nimeni niciodată. Levi îi făcu semn cu ochiul.

– Eu votez pentru rochia de mireasă, zise Cîrjă.

– Taci! îl potoli Ailani. Nu tu trebuie să votezi!

Jina nu mai putea să spună nimic. Levi se ridică, veni în fața ei și îi întinse mîna, ca să o ajute, iar ea se ridică și se lăsă îmbrățișată.

– Asta nu a fost o cerere în căsătorie, spuse el, cu buzele lipite de părul ei.

– Nu a fost? rosti ea cu glas stins, de-abia reușind să-și revină. Îl iubea, era clar. Nu și-a permis să viseze la căsătorie, sau la o legătură serioasă, dar îl iubea sincer. S-au întîmplat lucruri urîte. Oricum, viața merge înainte. Amîndoi erau teferi. Venise vremea. Atunci ar fi bine să treci la fapte, îl provocă ea.

– Am inelul în buzunar, o informă Levi.

Rochia de mireasă nu a avut decolteul destul de adînc la spate, așa că băieții nu au văzut micuța grenadă tatuată. Lasă-i să se tot întrebe, pînă cînd vor îmbătrîni. Grenada era numai pentru Levi.

SFÎRȘIT